

INTRODUCERE ÎN ÎNCHINAREA CREȘTINĂ

Shepherds Global Classroom există pentru a echipa trupul lui Cristos prin furnizarea de programe de studiu pentru liderii creștini în creștere din întreaga lume. Scopul nostru este de a multiplica programele de formare autohtone prin punerea unui instrument de curriculum cu 20 de cursuri în mâinile formatorilor spirituali din fiecare țară a lumii.

Această carte este disponibilă pentru descărcare gratuită la <https://www.shepherdsglobal.org/courses>

Redactor principal: Dr. Randall McElwain

Traducător: Ludmila Caragia

Redactare și tehnoredactare, varianta română: Cristina Ivtodi

Drepturi de autor © 2023 Shepherds Global Classroom

Tradus în română din a treia ediție engleză.

Toate drepturile sunt rezervate.

Materialele terților sunt protejate de drepturile de autor ale proprietarilor respectivi și sunt partajate sub diferite licențe.

Cu excepția cazului în care se indică altfel, toate textele biblice sunt din Biblia sau Sfânta Scriptură cu Trimiteri 1924, Dumitru Cornilescu. © Drepturi de autor British and Foreign Bible Society (BFBS) și Societatea Biblică Interconfesională din România (SBIR) 2014. Folosit cu permisiune. Toate drepturile sunt rezervate.

Aviz de permisiune/autorizare:

Această carte poate fi tipărită și distribuită în mod liber în format tipărit și digital în conformitate cu următoarele directive: (1) Conținutul cărții nu poate fi modificat în niciun fel; (2) Copiile nu pot fi vândute în scop lucrativ; (3) Instituțiile de învățământ sunt libere să folosească/copieze această carte, chiar dacă percep taxe de școlarizare; și (4) Cartea nu poate fi tradusă fără permisiunea și supravegherea Shepherds Global Classroom.

Cuprins

Prezentare generală a cursului	5
(1) Definind închinarea.....	7
(2) Dumnezeu și închinătorul	25
(3) Închinarea în Vechiul Testament.....	39
(4) Închinarea în Noul Testament	57
(5) Închinarea în istoria Bisericii	75
(6) Muzica în închinare.....	89
(7) Scriptura și rugăciunea în închinare	111
(8) Planificarea și conducerea închinării	135
(9) Alte întrebări	157
(10) Închinarea ca stil de viață	177
Schițe pentru planificarea serviciilor de închinare.....	187
Formular de evaluare a cântecului	191
Resurse recomandate	193
Registrul realizării sarcinilor.....	195

Prezentare generală a cursului

Acest curs prezintă principiile de bază ale închinării.

Dacă studiați în grup, citiți materialul pe rând. Ar trebui să vă opriți periodic pentru eventualele discuții în clasă. În calitate de conducător al clasei, aveți responsabilitatea de a menține discuția în albia materialului studiat. Este util să aveți o limită de timp pentru fiecare etapă de discuție.

Întrebările pentru discuții și activitățile din clasă sunt indicate prin săgeți ►. Ori de câte ori ajungeți la una dintre acestea, puneți întrebarea (întrebările) care urmează și lăsați studenții să discute răspunsul. Încercați să vă asigurați că toți studenții din clasă sunt implicați în discuție. Dacă este necesar, puteți apela la studenți pe nume.

În cadrul cursului se folosesc multe texte din **Scriptură**. Pasajele care ar trebui citite cu voce tare în clasă sunt, de asemenea, indicate prin săgeată ►. Rugați elevii să caute versetele și să le citească pe rând în fața grupului.

Fiecare lecție se încheie cu **sarcini de lucru**. Temele trebuie finalizate și prezentate înainte de începerea următoarei lecții.

Există un **test** pentru fiecare lecție, care include memorarea textelor din Scriptură. La sfârșitul fiecărei lecții, conducătorul poate revizui aceste întrebări cu studenții. Următoarea sesiune de clasă ar trebui să înceapă cu un test pe baza acestor întrebări. Testele ar trebui să fie făcute fără a se referi la cartea de curs, la notele scrise, la Biblie sau la colegii de clasă. O cheie de răspuns la test poate fi descărcată de către conducătorul clasei de la Shepherds Global Classroom.

În Lecția 1, studenților li se repartizează **un proiect de 30 de zile**. Când acest proiect este finalizat, fiecare student trebuie să prezinte un raport de o pagină care să rezume ceea ce a învățat din proiect. Studenții nu vor preda jurnalul de proiect.

Dacă studentul dorește **să obțină un certificat de la Shepherds Global Classroom**, el trebuie să participe la sesiunile de curs și să completeze temele. La finalul cursului este prevăzut un formular pentru înregistrarea temelor îndeplinite.

Lecția 1

Definind închinarea

Obiectivele lecției

Până la sfârșitul acestei lecții, studentul trebuie:

- (1) Să cunoască definiția biblică a închinării.
- (2) Să înțeleagă că adevărata închinare afectează toate domeniile vieții noastre.
- (3) Să recunoască tipul de închinare care este acceptabil pentru Dumnezeu.
- (4) Să aprecieze importanța închinării în viața creștină.

Sarcină preliminară

Memorizați Ioan 4:23-24.

Introducere

O dimineață de duminică în America. Creștini bine îmbrăcați se adună pentru închinare într-un sanctuar frumos. Însoțiți de orgă și de cor, ei cântă imnuri mărețe. O orchestră cântă în timp ce se colectează darurile de bunăvoie. Credincioșii se roagă în tăcere în timp ce pastorul conduce rugăciunea. În timpul predicii sale, pastorul citează autori din imensa sa bibliotecă. După predică, biserica celebrează Cina Domnului, folosind o tavă de argint, pâine specială pentru frângere și pahare individuale. Aceasta este imaginea închinării.

O dimineață de duminică în China. Treizeci de credincioși îmbrăcați obișnuit se adună într-un apartament. Cântările lor de laudă nu sunt însoțite de instrumente. Liderul grupului împărtășește un adevăr care i s-a revelat recent prin studiul Scripturii. În timpul unui timp prelungit de rugăciune, membrii acestei biserici de casă se roagă pe rând pentru nevoile unuia altuia. După rugăciune, ei celebrează împărtășania cu pâine și vin, servite în pahare de plastic. La plecare, ei își pun în mod discret darul de bunăvoie într-un coș lângă ușă. Finanțele vor fi împărțite între membrii bisericii care au nevoi speciale. Aceasta este o imagine a închinării.

O dimineață de duminică în Nigeria. Creștini îmbrăcați în haine colorate se adună pentru o slujbă de închinare energică. O echipă de laudă acompaniată de chitare, clape și tobe conduce congregația în cântece proiectate pe un ecran. Formația cântă în timp ce membrii își depun darurile într-o cutie din fața scenei. Predica este practică, vorbind despre nevoile societății nigeriene contemporane. Slujba se încheie cu un moment de strângere de mână, îmbrățișări și celebrare. Aceasta este închinare.

Închinarea ia multe forme diferite. În fiecare țară și în fiecare cultură formele de închinare vor fi diferite. Închinarea este mai mult decât un anumit tip de slujbă. De fapt, închinarea

este mai mult decât serviciul în sine: închinarea implică toate domeniile vieții creștine. În această lecție, vom examina o definiție biblică a închinării.

► Citiți Ioan 4:1-29. Discutați ce înseamnă să te închini în duh și în adevăr.

Aspecte ale închinării biblice

Închinarea înseamnă recunoașterea și cinstirea vredniciei lui Dumnezeu. Înseamnă să Îi acordăm lui Dumnezeu onoarea care I se cuvine.

► Mai jos sunt trei definiții ale închinării. Memorați definiția care este cea mai semnificativă pentru dumneavoastră.

- „Închinarea este răspunsul de adorație al omului față de Dumnezeu cel veșnic.” - Evelyn Underhill
- „Închinarea înseamnă să ne îndreptăm inima ca răspuns de bunăvoie către Dumnezeu.” - Franklin Segler
- „Închinarea este răspunsul a tot ceea ce suntem noi la tot ceea ce este Dumnezeu.” - Warren Wiersbe

Închinarea înseamnă supunere respectuoasă

Principalele cuvinte ebraice și grecești traduse prin „închinare” în Biblie au ideea de a se pleca în fața lui Dumnezeu.¹ Acest lucru sugerează supunerea umilă pe care o implică închinarea. Actul fizic al plecării reflectă reverența din inimă. Cel puțin din secolul al II-lea, creștinii îngenuncheau în semn de reverență atunci când se rugau.

În Apocalipsa 4:10-11, apostolul Ioan a văzut închinarea care are loc în ceruri:

Cei douăzeci și patru de bătrâni cădeau înaintea Celui ce ședea pe scaunul de domnie și se închinau Celui ce este viu în vecii vecilor, își aruncau cununile înaintea scaunului de domnie și ziceau: „Vrednic ești, Doamne și Dumnezeul nostru, să primești slava, cinstea și puterea, căci Tu ai făcut toate lucrurile și prin voia Ta stau în ființă și au fost făcute!

Când un rege cucerit era adus în fața cezarului, i se cerea să își arunce coroana la picioarele acestuia și să i se încline în semn de supunere. Ioan arată că Dumnezeu, care este mult mai puternic și mai vrednic decât domnitorii pământești, merită supunerea umilă a închinătorilor.

În Vechiul Testament, Dumnezeu a respins jertfele celor răzvrățiți. „Când se apropie de Mine poporul acesta, Mă cinstește cu gura și cu buzele, dar inima lui este departe de Mine și frica pe care o are de Mine nu este decât o învățătură de datină omenească” (Isaia 29:13).

---

¹ Cuvântul ebraic este *shachah*, care se traduce prin „închinare”, „plecăciune”, „cădere” sau „reverență”. Cuvântul grecesc este *proskuneo*, care este tradus prin „închinare” sau „plecăciune” în Noul Testament.

În aparență, păreau a fi închinători: spuneau cuvintele potrivite și urmau ritualurile adecvate. Pe dinăuntru, inimile lor erau departe de Dumnezeu. Adevărata închinare este supunerea respectuoasă din inimă.

Același adevăr se regăsește și în Noul Testament. Femeia samariteană se întreba cu privire la locația fizică a închinării, Ierusalim versus Muntele Garizim. Isus a indicat locația spirituală a închinării - inima. „Dumnezeu este Duh; și cine se închină Lui trebuie să I se închine în duh și în adevăr” (Ioan 4:24). Adevărata închinare include supunerea față de Dumnezeu.

Adevărata închinare implică reverență față de Cel Căruia îi este destinată. În unele biserici, închinarea nu recunoaște reverența datorată lui Dumnezeu. După cum vom vedea într-o definiție ulterioară, închinarea include celebrarea, dar și o admirație sfântă față de Dumnezeu. Acest lucru nu înseamnă că doar un singur stil de închinare este adecvat. Cu toate acestea, această primă definiție ne amintește că, atunci când decidem asupra practicilor noastre de închinare, trebuie să ne întrebăm: „Arăt eu respect față de Dumnezeul Căruia mă închin?”

Închinarea înseamnă slujire

Vă îndemn dar, fraților, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu; aceasta va fi din partea voastră o slujbă duhovnicească (Romani 12:1).

Acest verset face legătura între supunerea noastră respectuoasă și viața de zi cu zi. Doar atunci când ne oferim pe noi înșine ca „jertfă vie”, închinarea sau slujirea noastră este acceptată de Dumnezeu. Adunările regulate ale bisericii sunt importante; biserica primară prețuia închinarea colectivă.² Cu toate acestea, închinarea nu se sfârșește odată cu încheierea întrunirii obștești. Adevărata închinare afectează toate domeniile vieții.

Închinarea înseamnă laudă

Cuvântul *laudă* este folosit de peste 130 de ori în Cartea Psalmilor. Există trei cuvinte ebraice traduse cu „laudă”. Primul cuvânt, *halal*, are semnificația de a sărbători sau de a se lăuda. Al doilea cuvânt, *yadah*, înseamnă a lăuda, a mulțumi sau a mărturisi. Al treilea cuvânt, *zamar*, înseamnă „a cânta” sau „a cânta laude”.

² Închinarea colectivă este poruncită în versete precum Evrei 10:25. Închinarea colectivă este presupusă în versete precum Fapte 2:46-47.

Aceste cuvinte, în special *halal*, sugerează bucuria închinării. *Halal* este cuvântul pe care un evreu l-ar folosi pentru a se lăuda cu cineva. În închinare, ne lăudăm cu Dumnezeu; în închinare, sărbătorim bunătatea Lui; în închinare, ne bucurăm de măreția lui Dumnezeu.

Adevărata închinare Îl venerază pe Dumnezeu, în același timp însă, adevărata închinare Îl sărbătorește pe Dumnezeu! În închinare ne bucurăm de bunătatea lui Dumnezeu. În Lecția 6, vom studia rolul muzicii în închinare. Muzica este importantă în închinare pentru că oferă o modalitate prin care adunarea se alătură în celebrarea și lauda lui Dumnezeu.

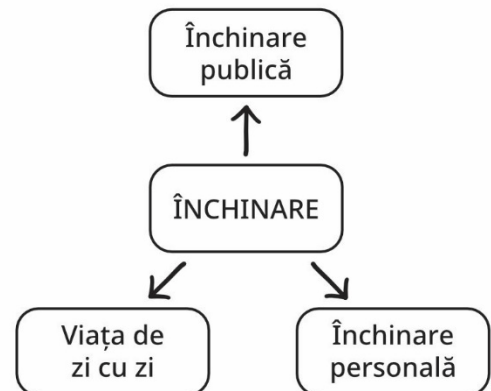
Închinarea înseamnă părtășie

Închinarea este părtășia dintre Dumnezeu și om. Închinarea implică, de asemenea, părtășia între închinători. Cuvântul grecesc (*koinonia*) care înseamnă părtășie sau împărtășire, este adesea folosit în contextul închinării. Creștinii se dedicau învățaturii apostolilor și părtășiei (*koinonia*), frângerii pâinii și rugăciunilor (Faptele Apostolilor 2:42). În calitate de credincioși, am fost chemați la părtășia (*koinonia*) Fiului lui Dumnezeu, Isus Cristos, Domnul nostru (1 Corinteni 1:9).

Modelul pentru a înțelege închinarea ca părtășie este Trinitatea. În același mod în care membrii Dumnezeirii se raportează unii la alții în părtășie, noi ne raportăm unii la alții și la Dumnezeu în închinare. Într-o binecuvântare care leagă închinarea pământească de Trinitatea eternă, Pavel a scris: „Harul Domnului Isus Cristos și dragostea lui Dumnezeu și împărtășirea Sfântului Duh să fie cu voi cu toți! (2 Corinteni 13:14). Întrucât suntem una cu Cristos, participăm, prin Duhul Sfânt, la comuniunea Fiului cu Tatăl.³ În închinare, experimentăm bogata părtășie a Trinității. Închinarea noastră pământească este modelată după comuniunea perfectă a Trinității.

Închinarea trinitară este o experiență a harului, nu a faptelor. Închinarea este posibilă prin marele nostru preot, Isus Cristos. El ia închinarea noastră nedemnă, o sfințește și o prezintă Tatălui fără pată și fără cusur. Închinarea noastră este acceptată de Tatăl de dragul lui Isus, iar noi suntem uniți cu Isus în viața Sa în Duhul Sfânt.

Ne închinăm nu pentru că merităm favoarea lui Dumnezeu, ci pentru că, prin har, am primit privilegiul de a participa la părtășia cu Dumnezeu.

---

³ James B. Torrance, *Worship, Community, and the Triune God of Grace* (Downers Grove: InterVarsity Press, 1996), 20-21

Koinonia noastră limitată de astăzi (părtășia cu Dumnezeu în închinare și părtășia cu alți credincioși) este o anticipare a închinării cerești. Ca și închinători, căutăm părtășia cu ceilalți credincioși, deoarece închinarea pe pământ este o repetiție pentru închinarea veșnică.

Închinarea implică toate aspectele vieții

Un alt cuvânt folosit pentru închinare în Noul Testament este tradus uneori prin „religie”:⁴

Dacă crede cineva că este religios și nu-și înfrânează limba, ci își înșală inima, religia unui astfel de om este zadarnică. **Religia** curată și neîntinată înaintea lui Dumnezeu, Tatăl nostru, este să cercetăm pe orfani și pe văduve în necazurile lor și să ne păzim neîntinați de lume (Iacov 1:26-27).

Acest cuvânt arată că închinarea este mai mult decât ceea ce se întâmplă duminica. Închinarea biblică include întreaga viață. Un serviciu de închinare este o expresie concentrată a închinării, dar serviciul de închinare nu este suficient în sine. Trebuie să menținem un stil de viață de închinare. Închinarea noastră corporativă săptămânală trebuie să se reflecte în viața noastră de zi cu zi.

Adevărata închinare se vede în supunerea zilnică față de Dumnezeu. Iacov afirmă că, dacă duminică intonez cântări de laudă, dar luni nu reușesc să-mi controlez limba, închinarea mea este incompletă. Închinarea pură și nepătată include atât slujirea practică (vizitarea orfanilor și văduvelor), cât și ascultarea zilnică (să ne păstrăm neîntinați de lume).

În Isaia 6, profetul a avut o viziune cu Dumnezeu pe tronul Său. Slujirea lui Isaia ca și profet a fost transformată de această experiență. Isaia L-a auzit pe Domnul întrebând: „Pe cine să trimit și cine va merge pentru Noi?”. Atunci Isaia a spus: „Iată-mă! Trimite-mă!” (Isaia 6:8). Adevărata închinare ne transformă viața și pe noi înșine: noi devenim benevol slujitori eficienți ai lui Dumnezeu.

► Citiți Maleahi 1:6-9, 1 Samuel 13:8-14, Leviticul 10:1-3 și Faptele Apostolilor 5:1-11. Ce ne învață aceste pasaje din Scriptură despre închinare?

De ce este importantă închinarea?

A.W. Tozer a numit închinarea „giuvaierul pierdut” al bisericii moderne. El a subliniat că noi știm cum să predicăm, să evanghelizăm și să organizăm părtășia noastră, dar în toate aceste eforturi eșuăm la capitolul închinării. Privim predicatorul predicând; ascultăm corul, echipa de laudă sau solistul cântând; oferim bani în dar, dar adesea nu reușim să ne închinăm cu adevărat; permitem ca activitatea să înlocuiască adevărata închinare.

Închinarea ar trebui să fie importantă pentru noi, pentru că este importantă pentru Dumnezeu.

---

⁴ Cuvântul grecesc se referă de obicei la aspectele externe ale închinării. Faptele Apostolilor 26:5, Coloseni 2:18 și Iacov 1:26-27.

► Citiți Exodul 20:1-5 pentru a vedea importanța pe care Dumnezeu o acordă închinării.

Primele două porunci se referă la închinare. Prima poruncă ne spune **cui ne închinăm**. „Să nu ai alți dumnezei afară de Mine” (Exodul 20:3). A doua poruncă ne spune **cum ne închinăm**. „Să nu-ți faci chip cioplit...” (Exodul 20:4). Apoi, în ultimele versete din Exodul 20, Dumnezeu revine la subiectul închinării. Aceste versete îl învață pe Israel cum să își construiască altarele și cum să se apropie de altar într-un mod respectuos.

► Citiți Exodul 20:23-26. Închinarea este importantă pentru Dumnezeu!

Închinare joacă un rol central în Scriptură. Exodul și Leviticul oferă instrucțiuni specifice pentru închinarea lui Israel. Psalmii oferă cântări pentru închinare. În Evanghelii, vedem oameni căzând la pământ pentru a se închina lui Isus.

► Citiți Matei 2:11, Matei 8:2, Matei 9:18, Matei 14:33, Matei 15:25, Matei 28:17.

În Faptele Apostolilor, biserica se adună pentru închinare.⁵ În epistolele sale, Pavel abordează practicile de închinare în biserică (1 Corinteni 11 și 1 Timotei 2). Apocalipsa ne permite să privim în ceruri pentru a întrevedea închinarea care are loc deja la tronul lui Dumnezeu. Închinarea de pe pământ este o repetiție pentru închinarea din ceruri (Apocalipsa 4-5). Închinarea este importantă pentru Dumnezeu.

Închinarea este importantă pentru că în închinare Îl vedem pe Dumnezeu

► Citiți Isaia 6:1-8. Discutați experiența lui Isaia în Templu.

Isaia 6 oferă o imagine biblică importantă a închinării. El arată că în închinare Îl vedem pe Dumnezeu. În Templu, Isaia L-a văzut pe Domnul înălțat și plin de mărire.

Acest adevăr se repetă în toată Scriptura. În timp ce se închina în Ziua Domnului, Ioan a avut viziuni cerești (Apocalipsa 1:10). În timp ce Pavel și Sila se închinau în rugăciune și cântare, Dumnezeu Și-a descoperit puterea (Faptele Apostolilor 16:25-26). David a îndurat suferințe care l-au făcut să strige: „Dumnezeule! Dumnezeule! Pentru ce m-ai părăsit?” (Psalmul 22:1). În mijlocul suferinței sale, David L-a văzut pe Dumnezeu prin închinare și laudă: „Tu ești Cel Sfânt și Tu locuiești în mijlocul laudelor lui Israel” (Psalmul 22:3). În închinare, Îl vedem pe Dumnezeu.

Închinarea este importantă pentru că în închinare ne vedem pe noi înșine și suntem transformați

În Templu, Isaia L-a văzut nu doar pe Domnul înălțat, ci s-a văzut și pe sine însuși. Când Isaia L-a văzut pe Dumnezeu pe tronul Său, a exclamat: „Vai de mine! Sunt pierdut, căci

---

⁵ Primii creștini au continuat să se închine la Templu și la sinagogă (Fapte 2:46-47, Fapte 3:1-11, Fapte 5:12, 21, 42). În plus, creștinii se întâlneau în case pentru rugăciune, învățătură și părtășie. Toate acestea sunt aspecte ale închinării (Fapte 2:46-47, Fapte 4:31, Fapte 5:42).

sunt un om cu buze necurate...” (Isaia 6:5). Adevărata închinare ne permite să ne vedem pe noi înșine așa cum ne vede Dumnezeu.

Acesta este motivul pentru care liturghiile tradiționale includeau rugăciunea de mărturisire. O rugăciune de mărturisire nu spune: „Ne-am răzvrătit împotriva legii lui Dumnezeu și am comis un păcat intenționat”. O rugăciune de mărturisire recunoaște: „Chiar și cea mai curată inimă umană este necurată în comparație cu puritatea absolută a unui Dumnezeu sfânt. Avem nevoie în mod constant de harul lui Dumnezeu.”

În închinare, ne vedem prin ochii Dumnezeului sfânt. În afara închinării, această perspectivă ar fi o experiență terifiantă. Totuși, pentru că L-am văzut deja pe Dumnezeu, suntem curățați, nu condamnați. Pentru că L-am văzut pe Dumnezeu și harul Său, ne vedem pe noi înșine cu sinceritate, ne mărturisim nevoia de El și invocăm harul Său în viața noastră.

Închinarea ne dezvăluie cine suntem, dar nu ne lasă așa cum ne găsește. În lumina purității lui Dumnezeu, Isaia se vedea pe sine însuși ca fiind necurat. Cu toate acestea, în loc să provoace disperare, închinarea a provocat transformare.

Dar unul din serafimi a zburat spre mine cu un cărbune aprins în mână, pe care-l luase cu cleștele de pe altar. Mi-a atins gura cu el și a zis: „Iată, atingându-se cărbunele acesta de buzele tale, nelegiuirea ta este îndepărtată și păcatul tău este ispășit!” (Isaia 6:6-7).

Isaia a fost transformat de întâlnirea sa cu un Dumnezeu sfânt.

Adevărata închinare îl schimbă pe cel care se închină - Isaia în Templu, femeia samariteancă de lângă fântână și ucenicii de pe Muntele Schimbării la Față. O întâlnire cu Dumnezeu îl transformă pe cel care se închină.

Închinarea este importantă pentru că În închinare vedem lumea din jurul nostru

În închinare, Isaia L-a văzut pe Dumnezeu, s-a văzut pe sine însuși și a văzut nevoile lumii sale: „Locuiesc în mijlocul unui popor tot cu buze necurate” (Isaia 6:5). Ca răspuns la întrebarea lui Dumnezeu, el a spus: „Iată-mă! Trimite-mă!” (Isaia 6:8). În închinare suntem echipați pentru o slujire eficientă într-o lume în nevoi.

Am văzut mai devreme că adevărata închinare afectează întreaga viață. Unele biserici au separat închinarea și evanghelizarea. Ele spun: „Punctul central al bisericii noastre este evanghelizarea. Alte biserici se pot concentra pe închinare”. Sau spun: „Scopul nostru este închinarea. Vom lăsa evanghelizarea și misiunea în seama altcuiva”. Acest lucru arată o înțelegere greșită a închinării. În închinare, Îi permitem lui Dumnezeu să ne arate nevoile lumii noastre. Adevărata închinare va avea ca rezultat evanghelizarea.

„Intrați pentru închinare,
ieșiți pentru a sluji”
- inscripție
deasupra ușii unei
biserici

Adevărata închinare a dezvăluit nevoia lui Isaia - și el a fost transformat prin închinare. Adevărata închinare a dezvăluit nevoia lumii lui Isaia - iar el s-a dedicat transformării acelei

lumi. În închinare, vom dobândi pasiunea de a sluji celor din jur. Răspunsul necesar la adevărata închinare este: „Iată-mă! Trimite-mă!”.

Oswald Chambers i-a avertizat pe viitorii misionari: „Dacă nu v-ați închinat în ocaziile de zi cu zi, atunci când vă veți implica în lucrarea lui Dumnezeu, nu numai că veți fi nefolositori, dar veți fi și o piedică pentru cei din jurul vostru.”⁶

Chambers a recunoscut importanța închinării ca pregătire pentru o slujire eficientă. În închinare, Dumnezeu ne dezvăluie nevoile lumii din jurul nostru și ne pregătește să răspundem acestor nevoi.

Închinarea este importantă pentru că lipsa închinării ne separă de Dumnezeu

► Citiți Romani 1:18-25. Care este relația dintre închinarea falsă și păcat?

La începutul cărții Romani, Pavel arată de ce omul este condamnat înaintea lui Dumnezeu. El arată că starea decăzută a omului este rezultatul refuzului de a se închina adevăratului Dumnezeu. Observați procesul pe care Pavel îl descrie în Romani 1:21-25:

1. Ei nu se închinau lui Dumnezeu. „Fiindcă, măcar că au cunoscut pe Dumnezeu, nu L-au proslăvit ca Dumnezeu, nici nu I-au mulțumit...” (Romani 1:21). „Căci au schimbat în minciună adevărul lui Dumnezeu și au slujit și s-au închinat făpturii în locul Făcătorului...” (Romani 1:25).
2. Ca urmare, „...s-au dedat la gândiri deșarte și inima lor fără pricepere s-a întunecat. S-au fălit că sunt înțelepți și au înnebunit și au schimbat slava Dumnezeului nemuritor într-o icoană care seamănă cu omul muritor, păsări, dobitoace cu patru picioare și târâtoare” (Romani 1:21-23).
3. Ca și pedeapsă „Dumnezeu i-a lăsat pradă necurăției, să urmeze poftele inimilor lor...” (Romani 1:24).

Pavel arată că decăderea omenirii în nebulie, corupție și poftă a fost rezultatul refuzului oamenilor de a se închina lui Dumnezeu. Ei nu se închinau lui Dumnezeu; se închinau și slujeau mai degrabă creaturii decât Creatorului.

Toată lumea se închină. Creștinii se închină lui Dumnezeu. Un musulman se închină lui Allah. Un ateu se închină la propria înțelepciune. Toată lumea se închină. Dacă refuzăm să ne închinăm Creatorului, ne vom închina creaturii.

Închinarea este importantă. Adevărata închinare la adevăratul Dumnezeu ne transformă în chipul Său. Închinarea la un dumnezeu fals ne transformă în imaginea acelui dumnezeu. Devenim ca ceea sau cel pe care îl venerăm.

---

⁶ Oswald Chambers, *My Utmost for His Highest*, (September 10 entry). Extras de pe <https://utmost.org/missionary-weapons-1/> la 21 iulie 2020.

Trei scopuri ale închinării

Marva Dawn a identificat trei obiective ale adevăratei închinări.⁷ În închinare, noi:

(1) Îl întâlnim pe Dumnezeu.

Orice serviciu de închinare care nu are ca rezultat o întâlnire cu Dumnezeu nu este o închinare adevărată. Acest lucru nu înseamnă că fiecare serviciu de închinare va fi emoțional sau dramatic. Nu înseamnă nici măcar că fiecare serviciu va avea ca temă declarată închinarea, dar întotdeauna ar trebui să experimentăm prezența lui Dumnezeu. Acest lucru se poate întâmpla printr-un adevăr revelat prin predică, prin citirea Cuvântului lui Dumnezeu, printr-o cântare de laudă, se poate întâmpla într-un moment de rugăciune în timpul căruia dobândim o nouă putere pentru umblarea noastră cu Dumnezeu. Într-un fel, fiecare serviciu de închinare ar trebui să ne conducă la o întâlnire cu Dumnezeu.

(2) Ne formăm caracterul creștin.

În închinare, ne vedem pe noi înșine și suntem transformați. În închinare, învățăm adevăruri care ne formează caracterul creștin. Pe măsură ce ne închinăm lui Dumnezeu, caracterul nostru este recreat din ce în ce mai mult după chipul Său. Devenim asemenea Celui Căruia ne închinăm.

(3) Construim comunitatea creștină.

În timpul închinării, vedem lumea din jurul nostru și ne angajăm să servim nevoilor acestei lumi. Pe măsură ce facem acest lucru, biserica este zidită, iar credincioșii cresc în toate privințele în Cel care este capul, în Cristos (Efeseni 4:15). Adevărata închinare este un instrument pentru construirea unei adevărate comunități creștine.

Ce tip de închinare este acceptabil pentru Dumnezeu?

► Ce fel de închinare crezi că acceptă Dumnezeu?

Isus i-a spus femeii samaritence că adevărații închinători I se închină în duh și adevăr (Ioan 4:23-24). Există o închinare adevărată care este acceptabilă pentru Dumnezeu; aceasta implică faptul că există o închinare falsă care nu este.⁸

Liderii de închinare se întreabă adesea: „A mișcat închinarea noastră adunarea? A fost oare genul de închinare pe care oamenii îl apreciază?”. Scriptura arată că întrebările mai importante sunt: „L-a onorat oare închinarea noastră pe Dumnezeu? Ne-am închinat lui Dumnezeu așa cum cere El? Este închinarea noastră acceptabilă pentru El?”

---

⁷ Marva Dawn, *Reaching Out Without Dumbing Down* (Grand Rapids: Eerdmans, 1995)

⁸ Părți ale acestei secțiuni sunt adaptate din David Jeremiah. *Worship*. (CA: Turning Point Outreach, 1995), 20-24.

Închinarea pe care Dumnezeu o respinge

Dumnezeu nu acceptă închinarea ignorantă.

Femeia samariteană nu știa la ce se închina (Ioan 4:22). În Atena, Pavel a văzut oameni care se închinau unui dumnezeu necunoscut (Faptele Apostolilor 17:23).

În Lecția 2 vom studia natura Dumnezeului căruia ne închinăm. Atunci când nu Îl cunoaștem pe Dumnezeu așa cum este El cu adevărat, închinarea noastră este ignorantă. Participăm la liturghie,⁹ dar de fapt ne închinăm unui „Dumnezeu necunoscut”. Închinarea trebuie să dezvăluie natura lui Dumnezeu omului care I se închină. Ar trebui să cântăm despre atributele lui Dumnezeu, să citim Scriptura care spune adevărul despre Dumnezeu, să rostim în predici adevăruri care dezvăluie natura lui Dumnezeu. Nu ar trebui să acceptăm închinarea la un Dumnezeu necunoscut.

Dumnezeu nu acceptă închinarea la idoli.

Un idol este orice lucru care Îi ia locul de drept lui Dumnezeu ca autoritate supremă în orice aspect al vieții. În unele zone ale lumii, idoli sunt statuile unor zeități păgâne. În alte zone ale lumii, idoli sunt locurile de muncă, conturile bancare, casele și divertismentul. Orice lucru care ia locul de drept al lui Dumnezeu în viața noastră este un idol. Dacă mergem la biserică duminică, dar permitem ca alte lucruri să aibă autoritatea supremă în viața noastră de zi cu zi, slujim unui idol.

Dumnezeu nu acceptă o închinare inferioară.

► Dă câteva exemple de închinare inferioară.

Profetul Maleahi a avertizat că închinarea lui Israel devenise ofensatoare pentru Dumnezeu. Ei au protestat: „Cum L-am jignit pe Dumnezeu?”. Maleahi a răspuns:

Când aduceți ca jertfă o vită oarbă, nu este rău lucrul acesta? Când aduceți una șchioapă sau beteagă, nu este rău lucrul acesta oare? Ia adu-o dregătorului tău! Te va primi el bine pentru ea, va ține el seama de ea?”, zice Domnul oștirilor (Maleahi 1:8).

Ei nu ar fi adus niciodată un animal șchiop ca dar pentru judecătorul țării lor, dar aduceau animale șchioape ca sacrificiu pentru Dumnezeul Atotputernic al universului.

Unii oameni cred că aspectele exterioare ale închinării nu sunt importante pentru că Dumnezeu se uită la inimă. Este adevărat că Dumnezeu se uită la inimă. Cu toate acestea, Scriptura subliniază că aspectele exterioare ale închinării sunt importante pentru

---

⁹ O liturghie este un plan folosit în timpul cultului public. O liturghie poate fi foarte organizată, cu instrucțiuni scrise. Ea poate fi foarte informală, fără instrucțiuni scrise pentru credincioși. În acest curs, termenul „liturghie” se va referi la orice plan de închinare. Unii oameni critică orice liturghie, sugerând că închinarea planificată nu este o adevărată închinare. Noi vom folosi termenul „liturghie” într-un sens foarte general. Închinarea planificată poate fi goală, sau poate fi plină de prezența lui Dumnezeu.

Dumnezeu. Exodul și Leviticul oferă instrucțiuni detaliate cu privire la cerințele lui Dumnezeu pentru închinare. Instrucțiunile pentru Cortul Întâlnirii erau precise. Dumnezeu a dat instrucțiuni detaliate pentru îmbrăcămintea purtată de preoți. În Exodul 39-40, expresia „așa cum Domnul îi poruncise lui Moise” se repetă de 13 ori pentru a arăta ascultarea lui Israel. Specificul închinării era important pentru Dumnezeu. El a cerut cele mai bune lucruri din partea lui Israel.

Aducem o închinare inferioară atunci când Îi oferim lui Dumnezeu mai puțin decât ceea ce avem mai bun. Deși nu mai aducem sacrificii animale lui Dumnezeu, aceste principii sunt încă importante. Întrebările adresate în Maleahi sugerează întrebări pe care ar trebui să ni le adresăm și noi în legătură cu închinarea noastră de astăzi.

- **Pastorii:** „Mi-aș pregăti predica mai minuțios dacă aș ști că președintele țării ar fi prezent în sală? Aduc eu o jertfă defectuoasă lui Dumnezeu?”
- **Muzicienii:** „Aș exersa cu mai multă sârguință dacă aș ști că un muzician celebru va fi prezent în sală? Aduc eu o jertfă defectuoasă lui Dumnezeu?”
- **Enoriașii:** „Aș fi ascultat cu mai multă atenție această predică dacă președintele ar fi fost vorbitorul? Aduc eu oare o jertfă defectuoasă lui Dumnezeu?”

Dumnezeu nu acceptă închinarea orgolioasă.

Dumnezeu nu acceptă o jertfă defectuoasă și inferioară. Cu toate acestea, există un pericol opus pe care trebuie să-l evităm. Dumnezeu nu acceptă jertfele unei inimi mândre și arogante. Deși Îi aducem lui Dumnezeu tot ce avem mai bun, trebuie să recunoaștem că nimic din ceea ce aducem nu este cu adevărat demn de Dumnezeu. Cea mai bună jertfă a noastră este doar o mică parte din ceea ce merită Dumnezeu. Venim în prezența lui Dumnezeu cu smerenie, niciodată cu o atitudine de mândrie și de îngâmfare.

Închinarea pe care o acceptă Dumnezeu

Dacă acestea sunt caracteristici ale închinării care nu este acceptabilă pentru Dumnezeu, ce fel de închinare acceptă Dumnezeu?

Închinarea acceptabilă se concentrează pe Dumnezeu

Ca și Isaia 6, Apocalipsa 4 deschide o fereastră către cer. În Apocalipsa 4, atenția închinătorilor se îndreaptă spre Cel care stă așezat pe tron. Adevărata închinare se concentrează asupra lui Dumnezeu. Adevărata închinare Îl prezintă pe Dumnezeu ca fiind Cel care este demn de închinare.

O închinare acceptabilă Îi oferă lui Dumnezeu gloria pe care o merită.

Psalmul 96:7-8 prezintă scopul închinării:

Famiile popoarelor, dați Domnului, dați Domnului slavă și cinste! Dați Domnului slava cuvenită Numelui Lui! Aduceți daruri de mâncare și intrați în curțile Lui!!

Închinarea Îi oferă lui Dumnezeu gloria pe care o merită. Indiferent de cântecele pe care le cântăm, de emoțiile pe care le simțim sau le transmitem, de răspunsul pe care îl primim din partea spectatorilor, închinarea care nu aduce slavă lui Dumnezeu nu și-a atins scopul.

Scopul închinării nu este acela de a obține o binecuvântare pentru mine însumi, ci de a da onoare și glorie lui Dumnezeu. În timp ce ne închinăm, vom fi adesea binecuvântați, dar nu aceasta este motivația închinării. Motivația închinării este cinstirea lui Dumnezeu.

Conștientizarea scopului închinării schimbă întrebarea pe care ne-o adresăm adesea. În loc să întrebăm: „Mi-a plăcut închinarea de astăzi?”, vom întreba: „L-a onorat oare închinarea de astăzi pe Dumnezeu?”. Pe măsură ce înțelegem mai bine scopul închinării, ne vom schimba accentul de pe noi înșine pe Dumnezeu.

O închinare acceptabilă este închinarea în duh și în adevăr

În conversația lui Isus cu femeia samariteancă din Ioan 4, Isus i-a spus că cei care se închină lui Dumnezeu trebuie să I se închine în duh și adevăr (Ioan 4:24). Acesta este modelul corect de închinare.

De obicei, atunci când discutăm despre modelele de închinare, discutăm despre stiluri muzicale, ordinea liturghiei și alte chestiuni de formă. Mulți oameni sunt frustrați de absența unor informații detaliate despre practicile de închinare în biserica Noului Testament. Gândiți-vă la toate lucrurile pe care nu le știm despre închinarea din Noul Testament:

- **Știm că ei cântau psalmi.** Nu știm ce melodii cântau, nu știm ce instrumente foloseau, nu știm ce cântece noi interpretau.
- **Știm că ei se rugau.** Nu știm dacă se rugau cu toții cu voce tare, dacă se rugau în grupuri mici sau dacă o persoană conducea rugăciunea. Nu știm dacă foloseau doar rugăciuni scrise (psalmi) sau rugăciuni spontane.
- **Știm că ei predicau.** Nu știm cât timp predicau, ce stil de predicare foloseau sau dacă la fiecare slujbă se rostea o predică.

În afară de Noul Testament și de un text scris câteva decenii mai târziu, avem puține informații despre modelul de închinare al bisericii primare.¹⁰

Pentru cercetători, această lipsă de informații este frustrantă. Cu toate acestea, poate că acest lucru arată că aspectele pe care noi le considerăm cele mai importante nu sunt cele pe care Dumnezeu le consideră cele mai importante! Când Isus a discutat despre un model de închinare, El S-a concentrat pe două aspecte: spiritul și adevărul. Aceste aspecte sunt cele mai importante pentru adevărata închinare.

---

¹⁰ Didahia (Învățătura) este un text scurt la sfârșitul secolului I sau începutul secolului al II-lea. Didahia include învățături despre etica creștină, ritualurile bisericesti și organizarea bisericii.

Închinarea în duh se referă, cel mai probabil, la spiritul uman. Închinarea nu trebuie să fie un ritual fără noimă - ea implică spiritul. Aceasta este închinarea care este autentică: ea vine din inimă.

Închinare în duh?

În 1994, Biserica „Vineyard” din Toronto a raportat un val de renaștere în care oamenii râdeau, răcneau ca niște lei și se zbăteau contorsionați (un fel de vomă pentru a curăța emoțiile). În timpul „râsului sfânt” oamenii intrau uneori în isterie. În loc să pună accentul pe a permite Cuvântului lui Dumnezeu să lucreze profund în inimile căutătorilor, „Binecuvântarea din Toronto” a căutat doar un răspuns emoțional. Este aceasta o închinare în duh? Este aceasta o închinare autentică?

Închinarea în adevăr corespunde învățaturii biblice. Ea este mai mult decât un sentiment bun sau un răspuns emoțional. În calitate de pastori și lideri ai închinării, evaluăm fiecare aspect al închinării noastre, întrebându-ne „Corespunde oare adevărului?”. Cuvintele pe care le predicăm, cuvintele pe care le cântăm și cuvintele pe care le rostim în rugăciune trebuie să corespundă Scripturii. Dumnezeu nu este impresionat de cuvinte goale. El caută închinare în duh și adevăr (Ioan 4:24).

Închinare în adevăr?

Pastorul Andrei înțelege importanța muzicii în închinare. El apreciază imnurile vechi, dar salută și cântecele noi. Un cântec care a devenit popular în multe biserici ne învață că credincioșii cad continuu în păcat intenționat și apoi caută restaurarea. Cântecul nu oferă nicio promisiune a unei vieți creștine victorioase. Ascultând cântecul, Andrei a spus: „Nu este conform cu Scriptura, dar este doar un cântec. Oamenilor le place muzica, cuvintele nu sunt importante”. Este aceasta închinare în adevăr?

Pericolele închinării: substitutele închinării autentice

Isus a vorbit despre adevărata închinare. Dacă există închinare autentică, există, respectiv, și închinare falsă. Martin Luther cita adesea un proverb german: „Oriunde Dumnezeu construiește o biserică, Satana construiește o capelă alături”. Diavolului îi place să ne încurajeze să înlocuim închinarea adevărată cu idei false. Adesea acceptăm ca închinarea să urmeze cerințele culturii, mai degrabă decât să urmeze cerințele Dumnezeului căruia ne închinăm. Care sunt unele substitute pentru adevărata închinare?

McÎnchinare

McÎnchinarea este închinarea care se concentrează pe confortul personal, mai degrabă decât pe plăcerea lui Dumnezeu. Există 35.000 de McDonalds în lume. 68 de milioane de clienți mănâncă la McDonalds în fiecare zi. Acest lucru nu se datorează faptului că McDonalds oferă cea mai bună mâncare disponibilă. Nu este pentru că oferă o dietă neobișnuit de sănătoasă.

Ci pentru că McDonalds oferă comoditate, ușurință și un mediu distractiv. În McÎnchinare, principala noastră preocupare este comoditatea, ușurința și divertismentul.

McDonalds și McÎnchinarea măsoară succesul prin cifre. McDonalds se laudă: „Peste 300 de miliarde de porții servite”. McÎnchinarea se laudă: „Am crescut cu 17% față de anul trecut”. Cifrele, mai degrabă decât evlavie, devin măsura succesului.

Există puține cerințe față de McÎnchinători. McÎnchinarea oferă muzică bună, oratori interesanți și un pachet atractiv - toate la un cost redus. McÎnchinarea atrage mulțimile, dar hrana spirituală este adesea goală și nu promovează sănătatea spirituală. Este bine să căutăm modalități de a atrage oamenii spre Evanghelie, însă McÎnchinarea nu este închinare autentică.

Închinarea muzeistică

Atmosfera dintr-un muzeu este opusă celei de la McDonalds. Într-un muzeu, se pune un mare accent pe păstrarea tradiției. Oamenii sunt respectuoși în timp ce privesc exponatele. Majoritatea muzeelor nu pun accentul pe participarea și angajamentul personal. Nu sunteți invitat să vă puneți propriul tablou pe peretele Muzeului de Artă Louvre!

În cadrul închinării muzeistice, principala noastră preocupare este tradiția și forma. Cântăm imnurile pe care biserica le-a cântat dintotdeauna. Ne mândrim cu fidelitatea noastră față de tradiție. Dar este posibil ca oamenii să participe săptămână de săptămână fără a se confrunța cu chemarea lui Dumnezeu pentru angajament personal. Este posibil să participi la biserică în fiecare duminică și să privești exponatele (predica, cântările, rugăciunile) fără nicio transformare a vieții. Este bine să ne prețuim moștenirea, dar închinarea muzeistică nu este o închinare autentică.

Închinarea școlară

Într-o sală de clasă profesorul este responsabil. Profesorul decide ce învață clasa. Profesorul ține prelegerea, elevii ascultă și iau notițe. Participarea este controlată de profesor.

În închinarea în clasă, pastorul este figura centrală. Predica este punctul central al slujbei, iar restul sunt lucruri „adiționale”. Congregația este acolo pentru a asculta și a lua notițe. Închinarea este redusă la o activitate intelectuală. Este bine să căutăm să comunicăm adevărul în închinarea noastră și trebuie să le explicăm adevărul enoriașilor noștri, însă închinarea școlară nu este o închinare autentică.

Închinarea autentică

Adevărata închinare se concentrează asupra lui Dumnezeu. Adevărata închinare întreabă: „Ce vrea Dumnezeu?”. Adevărata închinare mă ajută să mă văd pe mine însumi prin ochii lui Dumnezeu, iar acest lucru este inconfortabil pentru o persoană care nu este dispusă să fie schimbată de Dumnezeu. Adevărata închinare este despre El. Adevărata închinare implică o cruce, un sacrificiu, o predare. Adevărata închinare îl transformă pe cel care se închină.

Concluzie: Mărturia Martei

Cât de importantă este închinarea? Ascultați mărturia Martei.

„Eu sunt o persoană practică. Cineva trebuie să măture podeaua, să pregătească mesele și să se ocupe de detaliile unei gospodării. Acesta este punctul meu forte: am darul de a sluji.

Îmi amintesc ziua în care Isus a vizitat casa noastră din Betania. Eram emoționată că aveam un învățător atât de important în casa noastră. Voiam ca totul să fie perfect. Luca scria mai târziu: „Marta era împărțită cu multă slujire” (Luca 10:40). Eram ocupată să încerc să fac totul perfect.

În timp ce eu mă ocupam de gospodărie, Maria stătea în camera alăturată și Îl asculta pe Isus. Eram nemulțumită! Aveam nevoie de ajutor! În plus, ea este o femeie: nu are nevoie să învețe de la un rabin.

M-am supărat atât de tare, încât am mărșăluit înăuntru și am spus: „Doamne, nu-Ți pasă că soră-mea m-a lăsat să slujesc singură? Zi-i dar să-mi ajute” (Luca 10:40). Nu voi uita niciodată răspunsul Lui. Isus s-a uitat la mine și a clătinat din cap: „Marto, Marto, pentru multe lucruri te îngrijorezi și te frământă tu, dar un singur lucru trebuie. Maria și-a ales partea cea bună...” (Luca 10:41-42).

„Ce-mi spunea, de fapt, Învățătorul? Nu a vrut să spună că slujirea nu este importantă. Chiar înainte de a ne vizita, Isus a spus parabola Bunului Samaritean - o istorie despre slujire (Luca 10:25-37). Isus nu spunea că slujirea nu este importantă. El îmi spunea că slujirea mea trebuie să decurgă din închinarea mea. Lucrul esențial este închinarea. Dacă mă închin, slujirea va curge natural, iar eu nu voi fi îngrijorată și tulburată (Luca 10:41).

În acea zi, am învățat o lecție pe viață. Niciodată slujirea mea nu a mai avut prioritate față de închinarea mea. Din acea zi, mi-am făcut timp să mă alătur Mariei la picioarele lui Isus, mi-am făcut timp să mă închin.”

Moment introspectiv

Întreabă-te: „Cum pot fi un închinător mai bun?”. Identifică câteva domenii în care poți face ca închinarea ta să se apropie mai mult de definiția biblică a închinării.

Lecția 1. Revizuire

(1) Ce este închinarea?

- Închinarea înseamnă supunere respectuoasă (Apocalipsa 4:10-11).
- Închinarea înseamnă slujire (Romani 12:1).
- Închinarea înseamnă laudă (Psalmi).
- Închinarea înseamnă părtășie (Faptele Apostolilor 2:42).
- Închinarea implică toate aspectele vieții (Iacov 1:26-27).

(2) De ce este importantă închinarea?

- În închinare Îl vedem pe Dumnezeu (Isaia 6:1-8).
- În închinare ne vedem pe noi înșine și suntem transformați (Isaia 6:1-8).
- În închinare vedem lumea din jurul nostru (Isaia 6:1-8).
- Lipsa închinării ne separă de Dumnezeu (Romani 1:18-25).

(3) Scopurile închinării:

- În închinare Îl întâlnim pe Dumnezeu.
- În închinare ne formăm caracterul creștin.
- În închinare construim comunitatea creștină.

(4) Ce închinare este acceptabilă pentru Dumnezeu?

- Închinarea acceptabilă se concentrează pe Dumnezeu (Apocalipsa 4).
- Închinarea acceptabilă Îi oferă lui Dumnezeu gloria pe care o merită (Psalmi 96:7-8).
- Închinarea acceptabilă este închinarea în duh și în adevăr (Ioan 4:23-24).

Lecția 1. Sarcini de lucru

(1) Cum descrie Biblia închinarea? Scrieți un răspuns de o pagină bazat pe următoarele versete biblice:

- Psalmul 111:1-2
- Psalmul 147:1
- Psalmul 150
- Isaia 6:1-8
- Apocalipsa 4

Dacă studiați în grup, discutați răspunsul dumneavoastră la următoarea întâlnire în clasă.

(2) La începutul următoarei lecții, veți scrie un test bazat pe această lecție. Studiați cu atenție întrebările testului pentru a vă pregăti.

Proiect de curs

O călătorie de 30 de zile în închinare¹¹

Veți lucra la acest proiect pe tot parcursul cursului. La sfârșitul cursului, veți raporta că ați finalizat acest proiect, însă nu trebuie să prezentați jurnalul dumneavoastră conducătorului clasei.

În fiecare zi, pe parcursul unei luni, veți petrece câteva minute meditănd asupra unuia dintre atributele lui Dumnezeu. Cel mai bine este să realizați proiectul dimineața, astfel încât să puteți medita asupra atributului pe parcursul zilei. A medita înseamnă a te gândi profund la ceva.

Luați un caiet nou de notițe în pentru a-l folosi ca jurnal. Începeți fiecare zi cu o rugăciune în care să Îi cereți lui Dumnezeu să vi Se reveleze. Apoi, deschideți cartea Psalmii și începeți să citiți. Scopul acestui proiect este meditația, nu cantitatea mare de lectură. Puteți citi doar un verset sau un psalm în întregime.

Pe măsură ce citiți, căutați un atribut al lui Dumnezeu sau o metaforă care-L descrie pe Dumnezeu. Un atribut este un aspect al caracterului lui Dumnezeu - mila, sfințenia, grija Sa. Metafora Îl compară pe Dumnezeu cu altceva - El este un păstor, o stâncă, adăpostul nostru.

Când găsiți un atribut sau o metaforă care vă vorbește, scrieți atributul în partea de sus a unei pagini din jurnalul dumneavoastră. Sub acesta, scrieți versetul care se referă la acel atribut.

Cugetați la ceea ce ați descoperit și la modul în care atributul sau metafora Îl caracterizează pe Dumnezeu. După ce v-ați rugat, notați-vă în jurnal gândurile despre Cel Atotputernic și despre acest atribut. Aceasta nu este o lucrare academică, ci un jurnal personal de închinare. Pe parcursul zilei, reflectați asupra lui Dumnezeu și a caracterului Său. Lăudați-L pentru cine este El. Pe măsură ce veți face acest lucru timp de 30 de zile, veți avea o cunoaștere mai profundă a lui Dumnezeu.

---

¹¹ Acest proiect este o adaptare după Louie Giglio, *The Air I Breathe: Worship as a Way of Life* (Sisters, OR: Multnomah Publishers, 2003).

Lecția 1. Test

- (1) La începutul acestei lecții vi s-au propus trei definiții ale închinării. Scrieți definiția pe care ați memorat-o.
- (2) Enumerați cele patru aspecte ale închinării biblice.
- (3) Când femeia samariteancă a menționat locația fizică a închinării, Isus i-a arătat locația _____ a închinării.
- (4) În Psalmi, cuvântul _____ este adesea folosit pentru a sugera bucuria închinării.
- (5) Potrivit lui Iacov, închinarea care este curată și neîntinată include două aspecte. Care sunt acestea?
- (6) Enumerați patru motive pentru care închinarea este importantă.
- (7) Conform acestei lecții, care sunt cele trei caracteristici ale închinării acceptabile pentru Dumnezeu?
- (8) Scrieți din memorie Ioan 4:23-24.

Lecția 2

Dumnezeu și închinătorul

Obiectivele lecției

Până la sfârșitul acestei lecții, studentul trebuie:

- (1) Să recunoască imaginea biblică a lui Dumnezeu și rolul Său în închinarea noastră.
- (2) Să înțeleagă cerințele lui Dumnezeu pentru închinători.
- (3) Să caute să se conformeze cerințelor lui Dumnezeu pentru închinători.
- (4) Să aprecieze harul lui Dumnezeu în a permite omului să intre în prezența Sa pentru închinare.

Sarcină preliminară

Memorizați Apocalipsa 5:9-14.

Introducere

Un grup mic stătea în jurul mesei și discuta subiectul de studiu biblic săptămânal. Întrebarea de discuție era: „Cum este Dumnezeu și cum ne închinăm Lui?”.

Elena a luat cuvântul prima. „Când mă gândesc la Dumnezeu, mă gândesc la un bunic cu o barbă lungă și albă. El ne vede ca pe niște nepoți. Îl întristează când păcătuiam, dar ne iubește și înțelege că facem tot ce putem. Nu cred că lui Dumnezeu Îi pasă cum ne închinăm, atâta timp cât arătăm că Îl iubim.”

Ana a răspuns: „Mă gândesc la Dumnezeu ca la un tată exigent. El nu se apropie prea mult de copiii Săi, dar urmărește să vadă dacă ascultăm. În închinare, trebuie să arătăm că suntem supuși și ascultători. Nu-mi plac cântecele care Îl tratează pe Dumnezeu ca pe prietenul nostru: trebuie să ne amintim că El este Stăpânul nostru ceresc și noi suntem robii Lui! Mă duc la biserică pentru a afla ce așteaptă Dumnezeu de la mine să fac.”

Bianca nu a fost mulțumită de niciunul dintre aceste răspunsuri. „Mă gândesc la Dumnezeu ca la un prieten. Biblia spune că lui Dumnezeu Îi place să le ofere daruri bune copiilor Săi. Mă duc la biserică pentru a afla ce vrea Dumnezeu să facă pentru mine. Mă rog și Îi spun de ce am nevoie. Ascult predica și muzica pentru a afla cum îmi va binecuvânta Dumnezeu viața. Dumnezeu vrea să ne dea daruri bune: merg la biserică pentru a primi aceste daruri.”

Fiecare dintre aceste femei are o concepție diferită despre Dumnezeu. Din acest motiv, fiecare are așteptări diferite de la un serviciu de închinare.

Elena crede că „bunicul” Dumnezeu nu acordă prea multă atenție detaliilor închinării noastre. În percepția ei despre serviciul de închinare ideal, fiecare persoană se închină așa cum se simte mai bine. Elena ar fi surprinsă de închinarea din Cortul Întâlnirii. Acolo ar fi aflat că Dumnezeu este preocupat de fiecare detaliu al închinării.

Ana Îl vede pe Dumnezeu distant, ținându-l pe om în ascultare prin interdicții. Ea s-ar simți inconfortabil să audă limbajul intim al psalmilor și plângerile sincere adresate lui Dumnezeu de Iov. În opinia ei, serviciul de închinare ideal ar menține o distanță între închinător și Dumnezeu. Rugăciunea va fi formală și structurată. Muzica va fi grandioasă, dar impersonală. Ana nu se va putea bucura de părtășia strânsă din bisericile de casă din primul secol.

În mintea Biancăi, Dumnezeu este un slujitor prezent acolo pentru a satisface nevoile oamenilor. Când Bianca părăsește serviciul de închinare, întrebarea ei este: „Ce am primit de aici? Muzica ar trebui să se potrivească gusturilor ei personale, rugăciunile ar trebui să se concentreze pe nevoile personale, predicile ar trebui să fie practice și să abordeze nevoia pe care o resimte. Bianca ar fi fost dezamăgită de închinarea din Templu, care consta din aducerea de sacrificii lui Dumnezeu și nu din faptul că Dumnezeu ar aduce daruri omului.

Fiecare dintre aceste femei caută o închinare care să reflecte concepția sa personală despre Dumnezeu. Concepția noastră despre Dumnezeu are o influență puternică asupra închinării noastre.

► Discutați despre conceptul fiecăruia despre Dumnezeu. Cum influențează concepția noastră despre Dumnezeu închinarea noastră?

În această lecție vom examina două întrebări:

(1) Cui ne închinăm?

Deoarece închinarea înseamnă a-I acorda lui Dumnezeu onoarea care I se cuvine, cu cât știm mai multe despre Dumnezeu, cu atât mai bine vom fi pregătiți pentru o adevărată închinare. O imagine distorsionată a lui Dumnezeu duce la o închinare distorsionată.

Imaginea biblică a idolatriei arată acest principiu. Baal era un zeu al fertilității, un zeu al exceselor necontrolate. Cum se închinau profeții lui Baal? Cu emoții și excese necontrolate. „Ei au strigat tare și, după obiceiul lor, și-au făcut tăieturi cu săbiile și cu sulite, până ce a curs sânge pe ei” (1 Împărați 18:28).

(2) Ce cere Dumnezeu de la închinătorii Săi?

Din moment ce Dumnezeu este sfânt, cum putem intra în prezența Lui? Ce cere Dumnezeu de la cei care I se închină?

Zei falși, precum Baal și Moloh, nu erau sfinți și închinarea adusă acestora nu cerea sfințenie din partea celor care li se închinau. Închinătorii lui Baal deveneau ca Baal - necurați din punct de vedere moral. Suntem transformați în chipul celui căruia ne închinăm.

Adevăratul Dumnezeu este sfânt, de aceea El cere sfințenie din partea poporului care I se închină. Adoratorii lui Yahweh devin asemenea Lui: un popor sfânt care se închină unui Dumnezeu sfânt.

Cui ne închinăm?

Imaginați-vă că admirați un frumos apus de soare¹². Dintr-o dată, vă opriți din privit apusul pentru a vă face o fotografie: „Eu, privind un apus de soare.” Acest lucru se numește „selfie”. Atenția vi s-a mutat de la apus la propria persoană. O persoană care își face un „selfie” este mai interesată de propria prezență decât de evenimentul pe care îl urmărește.

Dumnezeu este demn de cea mai bună închinare a noastră. Dar atunci când ne concentrăm pe calitatea închinării noastre mai degrabă decât pe Dumnezeul Căruia ne închinăm, am creat un „selfie religios” („Eu, închinându-mă lui Dumnezeu”). Nu trebuie să

permitted niciodată ca preocuparea noastră pentru excelența serviciului nostru de închinare să înlocuiască concentrarea noastră asupra lui Dumnezeu, Căruia ne închinăm!

C.S. Lewis a scris despre idolatria de a acorda mai multă atenție serviciului de închinare decât lui Dumnezeu. Mai recent, D.A. Carson a avertizat că putem fi tentați să „ne închinăm mai degrabă închinării decât să ne închinăm lui Dumnezeu.”¹³

Închinarea nu este adevărată până când nu mă pierd în admirație pentru Dumnezeu. În adevărata închinare, mă concentrez mai mult asupra lui Dumnezeu decât asupra calității eforturilor mele. Adevărata închinare se concentrează asupra lui Dumnezeu, nu asupra calităților experienței mele de închinare.

Așa cum am văzut în Lecția 1, prima poruncă ne spune cui ne închinăm. „Eu sunt Domnul Dumnezeuul tău... Să nu ai alți dumnezei afară de Mine” (Exodul 20:2-3). Deoarece închinarea înseamnă să Îi acordăm lui Dumnezeu onoarea pe care o merită, un studiu al închinării ar trebui să înceapă prin a ne întreba cine este Dumnezeu? Patru imnuri din cartea Apocalipsa oferă un răspuns parțial la această întrebare.

Noi ne închinăm Creatorului (Apocalipsa 4).

► Citiți Apocalipsa 4 cu voce tare. Luați-vă timp să vă imaginați scena cerească. Ce ne spune acest capitol despre Dumnezeul Căruia ne închinăm?

„Doamne, Tu ești...
Cel mai înalt, Cel mai minunat;
Cel mai milostiv și Cel mai drept;
Cel mai ascuns și Cel mai prezent;
Cel mai frumos și Cel mai puternic;
mereu la lucru, mereu în odihnă;
Care adună, dar nu are nevoie
de nimic; Care susține și
protejează; creează și hrănește;
căutând, și totuși posedând toate
lucrurile.”
- Adaptat după Augustin

¹² O mare parte din acest text este adaptat din Warren Wiersbe, *Real Worship*, (Grand Rapids: Baker Books, 2000), cap. 5.

¹³ Adaptat după D.A. Carson, *Worship by the Book*, (Grand Rapids: Zondervan, 2002), 31.

Cu fereastra sa către cer, Apocalipsa 4 ne oferă o imagine a Creatorului Căruia ne închinăm.

Creatorul este suveran.

Dumnezeu stă așezat pe tron deasupra lumii. Cuvântul „tron” este folosit de 14 ori în acest capitol. El este Domnul Dumnezeu Atotputernic. El este suveran. Închinarea trebuie să recunoască întotdeauna suveranitatea lui Dumnezeu. În închinare, ne exprimăm supunerea față de Dumnezeul suveran. El este un Tată iubitor, dar este suveran.

Creatorul este sfânt.

De-a lungul întregii Scripturi, Dumnezeu este văzut ca un Dumnezeu sfânt.

- Dumnezeu le spune israeliților: „Eu sunt sfânt, Eu, Domnul Dumnezeul vostru.” (Levitic 19:2).
- Dumnezeu este lăudat: „Totuși Tu ești Cel Sfânt și Tu locuiești în mijlocul laudelor lui Israel.” (Psalmul 22:3).
- Profetul Isaia vede îngeri închinându-se în jurul tronului: „Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul oștirilor; tot pământul este plin de mărirea Lui.” (Isaia 6:3).
- Apostolul Ioan vede cerul, unde bătrânii strigă: „Sfânt, Sfânt, Sfânt este Domnul Dumnezeu, Cel Atotputernic, care era, care este, care vine!” (Apocalipsa 4:8).

Ne închinăm unui Dumnezeu sfânt!

Creatorul este etern.

El este Domnul Cel Atotputernic, „care era, care este, care vine” (Apocalipsa 4:8).

David a remarcat minunea creației ca pe o reflectare a gloriei lui Dumnezeu. „Cerurile spun slava lui Dumnezeu, și întinderea lor vestește lucrarea mâinilor Lui” (Psalmul 19:1). Primul capitol din Geneza începe cu Dumnezeu ca și Creator, iar ultima carte a Bibliei ne reamintește că Dumnezeu este Creatorul și că domnia Sa este veșnică.

Acest accent ne amintește care este focusul corect al închinării. Noi, cei creați, ne închinăm lui Dumnezeu, Creatorul. Închinarea autentică este concentrată pe El, nu pe noi. Când ne pierdem în închinare înaintea Creatorului, cerurile declară din nou gloria Lui.

Ne închinăm Răscumpărătorului (Apocalipsa 5).

► Citiți Apocalipsa 5 cu voce tare. Ce ne spune această scenă maiestuoasă despre Dumnezeul Căruia ne închinăm?

În calitate de creștini, nu trebuie să ne pierdem niciodată sentimentul de admirație atunci când ne amintim că Regele universului a asigurat răscumpărarea noastră. În Apocalipsa 5, privim cum Mielul lui Dumnezeu, Răscumpărătorul lumii, este adorat. Isus este numit

„Mielul” de 28 de ori în Cartea Apocalipsei. Aceasta este una dintre imaginile centrale din Apocalipsa.

Ne închinăm Răscumpărătorului pentru Cine este El.

El este Leul din seminția lui Iuda. El este Rădăcina lui David. El este Mielul care a fost înjunghiat. El este Mielul care are șapte coarne și șapte ochi (Apocalipsa 5:6), simbolul perfecțiunii. În închinare, Îl onorăm pe Isus pentru Cine este El. Închinarea este o „celebrare a glorioaselor perfecțiuni ale lui Cristos” (John Piper).

Ne închinăm Răscumpărătorului datorită locului în care se află.

În Apocalipsa 5:6, Isus se află în centrul închinării din ceruri. El se află între tron și cele patru făpturi vii și printre bătrâni. Autorul epistolei către Evrei oferă promisiunea minunată că avocatul nostru este așezat la dreapta tronului lui Dumnezeu (Evrei 12:2).

Ne închinăm Răscumpărătorului pentru ceea ce a făcut El.

În încercarea de a se concentra asupra meritelor lui Dumnezeu, unii învățători au sugerat în mod greșit că ar trebui să ne închinăm lui Dumnezeu doar pentru Cine este El, nu pentru ceea ce face pentru noi. Ioan Revelatorul arată că închinarea cerească Îl laudă pe Miel pentru ceea ce a făcut El. „Vrednic este Mielul care a fost înjunghiat...” (Apocalipsa 5:12).

Acest model se regăsește în Psalmi. Psalmul 134 ne poruncește să-L binecuvântăm pe Domnul. Nu ne dă un anumit motiv: Îl lăudăm pentru că este Dumnezeu. Acesta este urmat de Psalmii 135-136, care Îl laudă pe Dumnezeu pentru ceea ce a făcut în istoria lui Israel. Caracterul lui Dumnezeu, dar și faptele Sale mărețe, sunt demne de laudă. Ar trebui să-L lăudăm pe Dumnezeu pentru Cine este **și** pentru ceea ce a făcut.

Noi ne închinăm Regelui (Apocalipsa 11:15-18).

Apocalipsa 11 oferă o altă perspectivă a închinării cerești. În această scenă, bătrânii se închină Regelui care Și-a luat tronul de drept. Deși regatele pământești se răzvrătesc împotriva lui Cristos, ele vor trebui în mod inevitabil să se supună autorității Sale: „Împărăția lumii a trecut în mâinile Domnului nostru și ale Crestosului Său. Și El va împărăți în vecii vecilor.” (Apocalipsa 11:15).

În acest imn, Regele este lăudat pentru judecata Sa dreaptă asupra lumii. Acest imn ne amintește că Dumnezeu domnește cu mare putere. Deși națiunile erau revoltate, Dumnezeu le-a judecat cu dreptate.

Închinarea autentică este închinare în adevăr. Adevărata închinare nu minimizează judecățile mărețe ale lui Dumnezeu. Din nou, închinarea din Apocalipsa este în concordanță cu închinarea din Psalmi. Psalmul 96 este o cântare nouă pentru Domnul. În această cântare, Dumnezeu este lăudat printre națiuni. El este temut mai presus de toți dumnezeii. El este lăudat pentru că va judeca poporul cu dreptate. Adevărata închinare presupune prezența fricii sfinte de Dumnezeu: ne închinăm lui Dumnezeu ca Rege.

Ne închinăm Mirelui Învingător (Apocalipsa 19:1-9).

La un curs de studiu biblic, un profesor a întrebat: „Câți dintre voi apreciați cartea Apocalipsa?”. Foarte puțini studenți au ridicat mâna. Când profesorul a întrebat: „De ce nu vă place Apocalipsa?”, un student a răspuns: „Este înfricoșătoare!”.

Motivul pentru care acești studenți consideră Apocalipsa înfricoșătoare este că ignoră cele mai bune părți ale cărții. Ei se concentrează pe judecățile care se abat asupra celor care se răzvrătesc împotriva lui Dumnezeu. Acesta este cu siguranță un mesaj important în Apocalipsa. Dar pentru creștini, mesajul principal al Apocalipsei este victoria finală a Dumnezeului nostru!

Apocalipsa 19 ilustrează acest mesaj. Capitolul include o descriere a lacului de foc care arde cu pucioasă (Apocalipsa 19:20) și a păsărilor care mănâncă carnea împăraților, carnea căpeteniilor și carnea vitejilor... (Apocalipsa 19:18). Aceasta este soarta celor care se răzvrătesc împotriva Împăratului. Pentru cei care se închină Regelui în supunere respectuoasă, Apocalipsa 19 este un cântec de bucurie. Marea prostituată care a corupt pământul cu imoralitatea ei (Apocalipsa 19:2) este distrusă. Mirele Își învinge dușmanii și Își întâmpină mireasa sfântă la nunta Mielului (Apocalipsa 19:9).

Ca răspuns la această mare victorie, Ioan a auzit: „ca un glas de gloată multă, ca vuietul unor ape multe, ca bubuitul unor tunete puternice, care zicea: „Aleluia! Domnul Dumnezeu nostru cel Atotputernic a început să împărățească. Să ne bucurăm, să ne veselim și să-I dăm slavă! Căci a venit nunta Mielului; soția Lui s-a pregătit”” (Apocalipsa 19:6-7).

În închinare, Îl laudăm pe Mirele cuceritor. Închinarea noastră anticipează viitorul pe care Isus îl pregătește pentru mireasa Sa. Unul dintre motivele pentru care închinarea este importantă este acela că închinarea ne împuternicește să trăim o viață creștină victorioasă într-o lume antagonistă. În închinare, ne amintim că „cetățenia noastră este în ceruri, de unde și așteptăm ca Mântuitor pe Domnul Isus Cristos. El va schimba trupul stării noastre smerite și-l va face asemenea trupului slavei Sale, prin lucrarea puterii pe care o are de a-și supune toate lucrurile.” (Filipeni 3:20-21).

Aceste patru imnuri din Apocalipsa oferă o imagine a Dumnezeului la Care ne închinăm. În închinare, nu ne concentrăm asupra noastră, ci asupra lui Dumnezeu. În închinare, ne plecăm în fața Creatorului; în închinare, Îl laudăm pe Răscumpărător; în închinare, Îl sărbătorim pe Cristos Împăratul; în închinare, anticipăm veșnicia în prezența Mirelui cuceritor.

Acesta este Dumnezeu la care ne închinăm. Acest lucru ne conduce la următoarea întrebare: „Cine se poate închina? Ce le cere Dumnezeu celor care vin în prezența Sa?”

Ce cere Dumnezeu de la închinător?

În convorbirea Sa cu femeia samariteancă,¹⁴ Isus a făcut o afirmație remarcabilă. După ce i-a spus că adevărații închinători se vor închina Tatălui în duh și adevăr, Isus a spus că Tatăl caută astfel de oameni care să I se închine (Ioan 4:23). Dumnezeu caută un anumit tip de închinător, unul care se închină în duh și adevăr. Dumnezeu caută închinători.

Care sunt caracteristicile pe care Dumnezeu le caută la cei care I se închină? Oricine poate participa la un serviciu de închinare; oricine poate cânta cântece de laudă; oricine poate spune rugăciuni. Cu toate acestea, Dumnezeu a dat îndrumări specifice pentru caracteristicile unui adevărat închinător. Un pasaj relevant în acest sens este Psalmul 15.

► Citiți Psalmul 15. Ce ne spune el despre viața unui închinător?

Psalmul 15 este un psalm liturgic. El descrie o conversație între un preot și un închinător la intrarea în Templu. Închinătorul caută să intre în Templul sfânt al lui Dumnezeu. Ca răspuns la întrebarea închinătorului „Cine poate intra?”, preotul enumeră cerințele care îi vor permite să se apropie de Dumnezeu și să intre în prezența Lui. Același model se regăsește în Psalmul 24:3-6 și în Mica 6:6-8. Psalmul 15 se împarte în trei părți:

1. Întrebare: Cine se poate închina?
2. Răspuns: O descriere a închinătorului
3. Observație finală: O promisiune pentru închinător

Întrebarea: Cine se poate închina? (Psalmul 15:1)

La intrarea în Templu, închinătorul întreabă: „Doamne, cine va locui în cortul Tău? Cine va locui pe muntele Tău cel sfânt?” Aceste întrebări sugerează trei calități ale închinătorului.

Un adevărat închinător cunoaște frica de Dumnezeu.

Acest psalm arată că intrarea în prezența lui Dumnezeu nu este niciodată o chestiune întâmplătoare. Un adevărat închinător înțelege că Dumnezeu este sfânt și că noi suntem despărțiți de El.

De-a lungul Scripturii, există un sentiment de teamă asociat cu prezența lui Dumnezeu. Pe Muntele Sinai, poporul a fost avertizat să stea departe de muntele unde Dumnezeu vorbea cu Moise (Exodul 19:7-25). Pe Muntele Schimbării la Față, ucenicii s-au înspăimântat foarte tare (Matei 17:6).

Pentru credincios, frica evlavioasă nu este o teroare care îl îndepărtează pe cineva de prezența lui Dumnezeu, ci un respect care îl determină pe închinător să se apropie de

---

¹⁴ O mare parte din aceste rânduri sunt adaptate din „The Worshipper's Approach to God”, de Ronald E. Manahan, care se găsește în capitolul 2 din *Authentic Worship*, editat de Herbert Bateman. (Grand Rapids: Kregel Books, 2002).

Dumnezeu cu smerenie; închinătorul nu trebuie să intre în prezența lui Dumnezeu nepregătit.

Un adevărat închinător se închină în smerenie.

Închinătorul întreabă: „Cine va locui în cortul Tău?”. Cuvântul „a locui” era folosit pentru a descrie călătorii care vizitau Israelul: erau oaspeți care nu aveau drepturi legale.

Psalmul 15 cere închinătorului să recunoască faptul că suntem oaspeți în prezența lui Dumnezeu. Pentru că Dumnezeu este sfânt și casa Lui este sfântă, noi nu merităm să fim acolo. Oricare ar fi poziția noastră în viață, trebuie să intrăm în prezența lui Dumnezeu cu o atitudine de smerenie. Suntem oaspeții Săi.

Un adevărat închinător sărbătorește harul lui Dumnezeu.

Pentru că recunoaștem sfințenia lui Dumnezeu, sărbătorim harul lui Dumnezeu atunci când ne primește în casa Sa. Închinătorul care a întrebat: „Cine va locui pe muntele Tău cel sfânt?” a adresat această întrebare cu încrederea că va fi invitat în casa lui Dumnezeu. Dumnezeu stabilise o relație cu Israel; închinarea evreiască celebra această relație plină de har.

Psalmul 103 este o invitație la închinare: „Binecuvântează, suflete al meu, pe Domnul”. Psalmul 103 conține o frumoasă reamintire a harului care ne permite să intrăm în prezența lui Dumnezeu.¹⁵

„Cum se îndură un tată de copiii lui, așa Se îndură Domnul de cei ce se tem de El. Căci El știe din ce suntem făcuți; Își aduce aminte că suntem țărână” (Psalmul 103:13-14). Dumnezeul care ne-a format din țărână ne-a chemat cu bunăvoință să ne închinăm! Când intrăm în închinare, ne amintim de harul lui Dumnezeu. Este harul care permite „prafului” să intre în prezența Creatorului universului.

Adevărata închinare implică teamă dumnezeiască, smerenie și har. Fiecare dintre aceste aspecte ale închinării se regăsea în închinarea la Templu. Credincioșii evrei tratau Templul cu respect, deoarece era casa unui Dumnezeu sfânt.¹⁶ Ei se pregăteau cu grijă pentru închinare pentru a arăta umilința corespunzătoare în fața lui Dumnezeu. De asemenea, ei sărbătoreau în timpul închinării. Cultul evreiesc era plin de cântece, instrumente, miresme bogate și o atmosferă care celebra harul lui Dumnezeu față de poporul său.

Astăzi ar trebui să intrăm în casa lui Dumnezeu cu un sentiment de teamă evlavioasă. Ar trebui să ne recunoaștem nevrednicia noastră în fața lui Dumnezeu. Dar închinarea noastră ar trebui, de asemenea, să celebreze harul lui Dumnezeu care ne atrage în prezența Sa.

---

¹⁵ Această observație provine din Richard Averbeck, "Worshipping God in Spirit".

¹⁶ Pe vremea lui Isus, acest respect se pierduse, iar intrarea în Templu devenise o piață. Isus i-a alungat pe schimbătorii de bani care dezonorau Templul, transformându-l într-o „peșteră de tâlhari” (Matei 21:12-13).

Vechea liturghie de împărtășanie spunea: „Venim nu pentru că suntem vrednici, ci pentru că suntem invitați”. Aceasta este închinarea care celebrează harul lui Dumnezeu.

Răspunsul: O descriere a închinătorului (Psalmul 15:2-5)

Ca răspuns la întrebarea „Doamne, cine va locui în cortul Tău?”, preotul a făcut o descriere a închinătorului. Închinătorul umblă fără vină înaintea lui Dumnezeu. El este atent la modul în care îi tratează pe ceilalți. El îi respinge pe cei care Îl resping pe Dumnezeu, dar îi onorează pe cei care se tem de Dumnezeu. El caută să își modeleze caracterul după caracterul lui Dumnezeu. Persoana care se închină cu adevărat lui Dumnezeu va deveni din ce în ce mai asemenea lui Dumnezeu.

Acest răspuns ne amintește că închinarea ne afectează întreaga viață. Intrarea în prezența lui Dumnezeu necesită o ascultare completă. David nu-și putea imagina o persoană care să spună: „Sunt copilul lui Dumnezeu, dar nu trăiesc în supunere față de legea lui Dumnezeu”. Scriptura nu permite ca o persoană să spună: „Isus este Mântuitorul meu, dar nu este Domnul vieții mele”. Intrarea în prezența lui Dumnezeu presupune supunere față de autoritatea lui Dumnezeu.

Un adevărat închinător trăiește o viață evlavioasă.

Psalmul 15:2 oferă o descriere generală a închinătorului. Cei care intră în prezența lui Dumnezeu trebuie „să umble în neprihănire”, adică să aibă o viață integră în toate domeniile. Ei trebuie să facă în mod constant ceea ce este corect. Ei trebuie să spună adevărul în (sau din) inimă. Aceste fraze descriu viața constantă a închinătorului. Toată viața sa este marcată de închinare.

Un adevărat închinător trăiește într-o relație corectă cu comunitatea.

Așa cum David nu-și putea imagina o persoană care să spună: „Sunt copilul lui Dumnezeu, dar nu mă supun legii lui Dumnezeu”, tot astfel nu putem înțelege un om care pretinde că este neprihănit înaintea lui Dumnezeu, dar nu-și tratează corect aproapele.

Omul care vine în prezența lui Dumnezeu trebuie să fie unul care trăiește în relații corecte cu cei din jurul său. El:

- Nu defăimează cu limba.
- Nu face rău semenului său.
- Nu aruncă ocară asupra aproapelui său, nu bârfește.
- Se opune celor care Îl resping pe Dumnezeu.
- Cinstește pe cei care se tem de Dumnezeu.
- Se ține de cuvânt.
- Nu exploatează pe cei săraci prin împrumuturi cu dobândă.
- Nu îi nedreptățește pe cei nevinovați acceptând mită.

Persoana care locuiește în cortul lui Dumnezeu este o persoană neprihănită, atât în interior, cât și în exterior. Adevăratul închinător este o persoană integră. Adevăratul închinător nu permite ca ritualurile de închinare să înlocuiască o viață zilnică de ascultare.

Observația finală: O promisiune pentru cel care se închină (Psalmul 15:5c)

Psalmul 15 se încheie cu o promisiune pentru cel care se închină: „Cel ce se poartă așa nu se clatină niciodată.” (Psalmul 15:5). Persoanei care trăiește în ascultare de poruncile lui Dumnezeu i se promite protecția lui Dumnezeu. Psalmul 15, în paralel cu Psalmul 1, descriere evlavie și promisiunea binecuvântării lui Dumnezeu pentru o persoană evlavioasă.

Psalmul 15 arată ce cere Dumnezeu de la cei care I se închină. Psalmul 15 trebuie citit atât ca o poruncă („Iată ce cere Dumnezeu”), cât și ca o promisiune („Iată ce va face Dumnezeu pentru cei care i-o cer”). În lumina capitolului 6 din Isaia, Dumnezeu care îl împuternicește pe cel care se închină să trăiască în ascultare este același Dumnezeu care curăță buzele necurate, este Dumnezeu care face posibile cerințele din Psalmul 15. Adevărata închinare se bazează pe harul lui Dumnezeu. Ea nu se realizează prin eforturile noastre slabe, ci prin harul lui Dumnezeu în viața celor care caută să I se închine. Nu uitați niciodată harul lui Dumnezeu în închinare! Tatăl caută adevărați închinători și Tatăl face posibilă închinarea.

Moment introspectiv

Întreabă-te: „Am eu inima și mâinile unui adevărat închinător?”. Citiți Psalmul 15 ca un test. După fiecare frază, întrebați-vă „Mă descrie aceasta? Sunt pregătit pentru închinare?”

Citiți din nou Psalmul 15 ca rugăciune personală. „Doamne, dă-mi putere să umblu în integritate și să fac ceea ce este drept.... Dă-mi harul să evit bârfa și calomnia...”. Încheiați studiul Psalmului, acceptând promisiunea lui Dumnezeu: „Cel ce se poartă așa nu se clatină niciodată.”

Pericolele închinării: ipocrizia

Isus se adresa oamenilor care se considerau experți în materie de închinare: cărturarii și fariseii respectau cu meticulozitate orice detaliu atât al poruncilor biblice, cât și al tradițiilor iudaice. Aceștia se grăbeau să condamne pe oricine nu respecta fiecare detaliu al ritualurilor lor. Cu toate acestea, Isus a condamnat închinarea lor pentru că erau ipocriți.

Fariseii se plângeau că ucenicii lui Isus nu respectau ritualurile ceremoniale pentru spălarea mâinilor. Isus le-a răspuns: „Fățarnicilor, bine a prorocit Isaia despre voi, când a zis: „Norodul acesta se apropie de Mine cu gura și Mă cinstește cu buzele, dar inima lui este departe de Mine. Degeaba Mă cinstesc ei învățând ca învățăături niște porunci omenești.” (Matei 15:7-9). Fariseii, ca și falșii închinători din vremea lui Isaia, au fost numiți de Isus ipocriți din cauza a două abateri:

1. Închinarea lor era exterioară, nu din inimă (Matei 15:8).
2. Închinarea lor se baza pe tradiția umană, nu pe poruncile lui Dumnezeu (Matei 15:9).

Trebuie să fim atenți să evităm pericolul închinării ipocrite. Închinarea noastră trebuie să vină din inimă și trebuie să fie ghidată de Dumnezeu, nu de tradiții care au fost ridicate la un statut egal cu cel al Cuvântului lui Dumnezeu.

Concluzie: Mărturii ale închinătorilor

Dacă citim Psalmul 15, fără să ne amintim de rolul harului în viața creștină, am putea avea ideea falsă că trebuie să „câștigăm” dreptul de a ne închina. Cu toate acestea, Psalmul 15 arată ce face Dumnezeu pentru noi, nu ce facem noi, pentru a primi o invitație în casa Sa.

Cine este invitat la închinare? Ascultați câteva mărturii surprinzătoare ale unor închinători. Ele arată că închinarea nu înseamnă să fii vrednic, ci să vii cu umilință în prezența lui Dumnezeu și să fii transformat de harul Său.

Un fariseu vorbește:

„Sunt sigur că înțelegeți de ce mă simt ofensat de învățătura lui Isus. Eu sunt un om bun. Nu încalc poruncile. Țin post și mă închin cu zeciuiala. Dacă cineva merită favoarea lui Dumnezeu, acela ar trebui să fiu eu! Vin în casa lui Dumnezeu pentru a arăta că sunt un om bun. Cum poate Dumnezeu să respingă închinarea mea?”

Un vameș vorbește:

„Sincer, sunt la fel de surprins ca și fariseul! Nu eram sigur că am dreptul măcar să intru în Templu. Am stat cât mai departe posibil de oamenii buni. Am sperat că nimeni nu mă va observa. Am căutat favoarea lui Dumnezeu, chiar dacă nu o meritam. Spre marea mea surpriză, m-am întors acasă justificat. Viața mea a fost transformată în închinare.”

Un om bogat vorbește:

„Eu dau mulți bani la Templu. Cred că Isus ar trebui să fie impresionat de contribuția mea. Aceasta este închinarea mea. Când îmi arunc darul în cutie, toată lumea știe că „Domnul Bani” este aici. Sper că Dumnezeu observă cât de mult dau!”

O văduvă săracă vorbește:

„Mi-a fost rușine să-mi pun darul în cutie. Aveam doar două monede mici. Toți ceilalți făceau donații mari, iar eu nu aveam aproape nimic. Dar închinarea înseamnă să-I dai lui Dumnezeu tot ce ai mai bun. Nu era mult, dar am dat tot ce aveam. Am sperat că nimeni nu va observa puținul meu mărunțiș, dar cineva a observat. Isus a văzut ce am dat! Și a spus că am dat mai mult decât oricine altcineva. Nu sunt sigură ce a vrut să spună Isus prin această afirmație, dar mă bucur că am dat tot ce am avut mai bun!”

Discuție de grup

► Pentru aplicarea practică a acestei lecții, discutați următoarele:

John este creștin de câțiva ani. Știe că participarea la biserică, citirea Bibliei și rugăciunea sunt importante, dar îi este greu să simtă prezența lui Dumnezeu în aceste activități. Ele nu par a fi decât o formă. Cum îl puteți ajuta pe John să-L vadă pe Dumnezeu în închinarea sa?

Leția 2. Revizuire

(1) Concepția noastră despre Dumnezeu este importantă pentru închinare, deoarece o imagine distorsionată a lui Dumnezeu va duce la o închinare distorsionată.

(2) Închinarea trebuie să se concentreze asupra lui Dumnezeu, nu asupra calității experienței noastre de închinare.

(3) Apocalipsa oferă o imagine a închinării cerești:

- Închinarea cerească este închinarea la Creatorul care este suveran, sfânt și veșnic.
- Închinarea cerească este închinarea oferită Răscumpărătorului.
- Închinarea cerească este închinarea oferită Regelui.
- Închinarea cerească este închinarea oferită Mirelui Învingător.

(4) Psalmul 15 este un psalm de închinare care rezumă cerințele lui Dumnezeu pentru închinători. Adevărații închinători:

- Cunosc frica dumnezeiască.
- Se închină în smerenie.
- Sărbătoresc harul lui Dumnezeu.
- Trăiesc vieți evlavioase.
- Trăiesc în relații corecte cu comunitatea.
- Primesc promisiunea lui Dumnezeu de protecție și binecuvântare.

Lecția 2. Sarcini de lucru

(1) Psalmii 120-134 sunt o colecție de cântece, numită cântări ale treptelor, pentru pelerinii care călătoreau spre Ierusalim. Acești psalmi ne învață despre închinarea în diferite circumstanțe. Citiți acești psalmi în timp ce răspundeți la întrebările din tabelul de mai jos.

Psalmul	Întrebări la care trebuie să răspundeți
120	Unde se află Meșec și Chedar? De ce este importantă închinarea în Ierusalim pentru un pelerin care locuiește în Meșec sau Chedar?
122	Ce ne învață acest psalm despre atitudinea noastră față de închinare?
123	Ce ne învață versetul 2 despre relația închinătorului cu Dumnezeu?
124	Ce ne învață acest psalm despre lauda în împrejurări dificile?
126	Cum se leagă închinarea de misiunea printre națiuni? Observați versetul 2.
130	Ce ne învață acest psalm despre rolul mărturisirii în închinare?
131	Cum se pregătește psalmistul pentru închinare? Care sunt pașii practici pe care îi putem face pentru a urma acest model?
133	Psalmul 133, Ioan 17:20-23 și Efeseni 4:1-16, toate vorbesc despre unitate și toate se referă într-un fel sau altul la viața bisericii. Cum se leagă unitatea de închinare și de viața bisericii?
134	În ce fel este Psalmul 134 un final potrivit pentru această serie de psalmi de închinare?

(2) La începutul următoarei lecții, veți scrie un test bazat pe această lecție. Studiați cu atenție întrebările testului pentru a vă pregăti.

Lecția 2. Test

- (1) Enumeră trei lucruri pe care le aflăm despre Dumnezeu Creatorul din imnul din Apocalipsa 4.
- (2) Enumeră trei motive de închinare adusă Răscumpărătorului din Apocalipsa 5.
- (3) Care este mesajul principal al Apocalipsei pentru creștini?
- (4) Psalmul 15 este un psalm liturgic împărțit în trei părți. Enumerați cele trei părți.
- (5) Care este atitudinea închinătorului care înțelege că este un oaspete în prezența lui Dumnezeu?
- (6) Care sunt două caracteristici importante ale unui adevărat închinător din Psalmul 15:2-5?
- (7) De ce i-a numit Isus pe farisei ipocriți?
- (8) Scrieți din memorie Apocalipsa 5:9-14.

Lecția 3

Închinarea în Vechiul Testament

Obiectivele lecției

Până la sfârșitul acestei lecții, studentul trebuie:

- (1) Să aprecieze harul lui Dumnezeu care face posibilă închinarea.
- (2) Să abordeze închinarea cu o inimă de ascultare.
- (3) Să cunoască rolul ritualului în închinare.
- (4) Să practice lauda ca element central al închinării.
- (5) Să recunoască importanța proclamării Cuvântului lui Dumnezeu în închinare.
- (6) Să evite pericolul dezechilibrului în închinare.

Sarcină preliminară

Memorizați Mica 6:6-8.

Introducere

Un grup de pastori se întâlnește în fiecare lună pentru a discuta starea de lucruri din bisericile lor. Recent, au discutat despre închinare și s-a constatat că există diferențe semnificative în ceea ce privește înțelegerea lor asupra acestei probleme. Chiar dacă împărtășesc aceleași convingeri doctrinare, există diferențe semnificative de opinie cu privire la stilurile de închinare.

Mihai păstorește o biserică care urmează o abordare tradițională a închinării. Vasile slujește o biserică în creștere care folosește multe idei moderne, iar Gheorghe încă încearcă să găsească tipul de închinare care să fie potrivit pentru biserica sa. Acești pastori au avut multe discuții despre închinare, dar au ajuns să fie frustrați în încercarea lor de a se pune de acord asupra principiilor de bază referitoare la închinare.

În cele din urmă, pastorul Nicolae a remarcat: „Poate că am abordat greșit aspectul închinării. Ne tot întrebăm: „Ce fel de închinare ne place? Cum vrem să ne închinăm?” Poate că ar trebui să ne întrebăm: „Cum vrea Dumnezeu să ne închinăm? Ce fel de închinare I-ar plăcea Lui? Dacă Dumnezeu ar trebui să schițeze închinarea, cum ar arăta aceasta?”. Dacă am afla cum arăta închinarea biblică, aceasta ne-ar putea oferi un model pentru închinarea de astăzi.”

► Dacă Dumnezeu ar proiecta închinarea, cum ar arăta aceasta? Rezumați ceea ce știți deja despre închinarea biblică.

Introducere: Dumnezeu cere o închinare corespunzătoare

Am învățat în Lecția 2 (Cartea Apocalipsei) că adevărata închinare înseamnă să te închini unui Dumnezeu sfânt. Am văzut (Psalmul 15) că Dumnezeu cere ca cel care I se închină să fie sfânt. În lecția 3 vom încerca să răspundem la întrebarea cum se poate apropia un închinător de un Dumnezeu sfânt.

Unii oameni spun că lui Dumnezeu nu-I pasă cum ne închinăm, pentru că Îi pasă doar de inima noastră. Este adevărat că inima este centrul închinării. Cu toate acestea, avem numeroase mărturii din Scriptură că Dumnezeu este atent la modul în care este adorat.

Forma de închinare este importantă, deoarece **închinarea noastră afectează înțelegerea noastră despre Dumnezeu**. În lecția anterioară am văzut că o imagine distorsionată a lui Dumnezeu duce la o închinare distorsionată. De asemenea, este adevărat și opusul: închinarea distorsionată denaturează imaginea noastră despre Dumnezeu. Atunci când Israel s-a închinat lui Iahve în modul în care canaanii se închinau zeilor lor, ei au crezut în curând că natura lui Dumnezeu era asemenea zeilor canaanienilor. Ei au început să creadă că Dumnezeu era răzbunător și nesigur, la fel ca zeii canaanienilor.¹⁷

Forma de închinare este importantă, deoarece **modul în care ne închinăm reflectă adesea motivul pentru care ne închinăm**. O inimă plină de iubire vrea să ofere laude care Îl onorează pe Dumnezeu, pe când o inimă plină de neascultare vrea să se închine în „felul său propriu” mai degrabă decât în felul cerut de Dumnezeu.

Multe cursuri universitare au anumite cerințe privind forma lucrărilor de cercetare. Acestea presupun o pagină de titlu, note de subsol și margini definite. Aceste detalii nu sunt cea mai importantă parte a lucrării. Conținutul este cel mai important. Cu toate acestea, mulți profesori au observat că un student care este atent la detalii este, de obicei, atent și la conținut: acesta vrea să dea tot ce are mai bun. Pe de altă parte, un student care ignoră aceste cerințe este adesea neglijent cu conținutul. Forma lucrării reflectă adesea conținutul lucrării. Modul în care ne închinăm reflectă adesea atitudinea inimii noastre. Modul în care ne închinăm este adesea legat de motivul pentru care ne închinăm. Din această cauză, lui Dumnezeu Îi pasă de modul în care ne închinăm.

- Cain a adus o jertfă Domnului. Cain era un agricultor. A adus ca dar roadele pământului, dar Domnul nu a avut nicio apreciere pentru Cain și pentru jertfa sa. Eșecul lui Cain de a se închina cum se cuvine demonstra atitudinea inimii sale. Jertfa lui Cain era convenabilă pentru el însuși, dar Dumnezeu nu a acceptat închinarea lui (Geneza 4:1-5).
- Aaron a construit un vițel de aur pentru a-l folosi în închinarea lui Iahve. El a spus: „Mâine va fi o sărbătoare în cinstea Domnului” (Exodul 32:1-5). Poate că Aaron s-a

---

¹⁷ În Mica 6:6-7, liderii religioși încearcă să-L mituiască pe Iahve cu jertfe de copii. Ei cred că Iahve se așteaptă la sacrificiul de copii pe care îl cerea Moloh.

convins pe sine însuși că se poate închina lui Dumnezeu într-un mod care să mulțumească și poporul, dar Dumnezeu nu a acceptat închinarea lui.

- Nadab și Abihu L-au văzut pe Dumnezeul lui Israel pe Muntele Sinai (Exodul 24:1-11). Ei fuseseră mai aproape de Dumnezeu decât oricine altcineva în afară de Moise, dar în prima lor zi de slujire preoțească în Cortul Întâlnirii au adus foc străin înaintea Domnului. Ca răspuns, focul din partea Domnului i-a mistuit. Moise a explicat judecata lui Dumnezeu tatălui lor îndurerat: „Aceasta este ce a spus Domnul când a zis: „Voi fi sfințit de cei ce se apropie de Mine și voi fi proslăvit în fața întregului popor.” (Leviticul 10:1-7). Acești preoți au oferit tămâie în felul lor, în loc să urmeze poruncile lui Dumnezeu. Dumnezeu nu a acceptat închinarea lor.
- Ozia a fost un mare rege. El a făcut ceea ce era drept în ochii Domnului. 2 Cronici rezumă domnia sa: „... A fost ajutat în chip minunat până ce a ajuns foarte puternic.” (2 Cronici 26:15). Din păcate, acesta nu este sfârșitul poveștii lui Ozia. „Dar, când a ajuns puternic, inima i s-a îngâmfat, spre pieirea lui. A păcătuit împotriva Domnului Dumnezeului său, intrând în Templul Domnului ca să ardă tămâie pe altarul tămâierii” (2 Cronici 26:16). Ozia a încercat să se închine lui Dumnezeu în felul său și a fost lovit de lepră (2 Cronici 26:1-21): Dumnezeu nu a acceptat închinarea lui.
- După captivitate, evreii aduceau la Templu jertfe cu diferite dizabilități. Faptul că nu aduceau jertfe corespunzătoare arăta atitudinea nepăsătoare a inimii lor. Ei nu Îl iubeau cu adevărat pe Dumnezeu, așa că Dumnezeu nu a acceptat închinarea lor (Maleahi 1:6-14).

„Dacă ai fi fost un preot din Vechiul Testament și L-ai fi slujit pe Dumnezeu așa cum Îl slujești acum, cât timp ar fi trecut până când Domnul te-ar fi ucis?”

- Warren Wiersbe (despre seriozitatea închinării)

Lui Dumnezeu Îi pasă de *modul* în care este venerat. Aceste exemple sugerează că, lăsați de capul nostru, nu ne vom apropia de Dumnezeu într-un mod care să Îl onoreze. Ceea ce ni se pare potrivit pentru noi poate să nu fie acceptabil pentru Dumnezeu. Trebuie să avem călăuzirea Lui pentru închinarea noastră.

Din moment ce închinarea înseamnă a-I da onoare lui Dumnezeu, închinarea noastră trebuie să fie determinată de caracterul lui Dumnezeu, și nu de dorințele noastre. Nu putem determina singuri ce este plăcut lui Dumnezeu: trebuie să ne uităm la Cuvântul lui Dumnezeu pentru a învăța cum să ne închinăm într-un mod care să Îi placă lui Dumnezeu.

Umblarea cu Dumnezeu: închinarea ca o relație de har

Prima imagine biblică a închinării se află în Grădina Edenului: „Atunci au auzit glasul Domnului Dumnezeu, care umbla prin grădină în răcoarea zilei...” (Geneza 3:8). Acest lucru arată idealul lui Dumnezeu pentru închinare: părtașia neîntreruptă între om și Creatorul

său. Înainte de cădere, comuniunea dintre om și Dumnezeu nu era împiedicată de păcat. Închinarea în Eden era simplă și neîmpovărătoare.

În grădină, vedem că Dumnezeu dorește părtășia cu creația Sa. Înainte de intrarea păcatului în lume, omul se bucura de o intimitate totală cu El. Abia după ce păcatul a pervertit natura omului, acesta s-a ascuns de Dumnezeu.

În tot Vechiul Testament, termenul „a umbla cu Dumnezeu” este folosit pentru a arăta că închinarea implică o relație cu Dumnezeu. Enoh a umblat cu Dumnezeu, Noe a umblat cu Dumnezeu, lui Avraam i s-a poruncit să umble cu Dumnezeu (Geneza 5:24, Geneza 6:9, Geneza 17:1). Fiecare dintre aceste exemple arată o persoană care a construit o relație prin petrecerea timpului cu Dumnezeu. Închinarea corectă se bazează pe o relație corectă cu Dumnezeu.

Geneza 3:8 arată că închinarea se baza pe relații. De asemenea, arată că închinarea este posibilă doar datorită harului lui Dumnezeu. Zeii păgâni se așteptau ca omul să găsească o modalitate de a se închina corect pentru a le fi pe plac. În schimb Iahve, prin harul Său, a oferit modul corect de închinare. Trei exemple ilustrează acest lucru.

Dumnezeu a făcut posibilă închinarea pentru Adam și Eva

După cădere, Dumnezeu nu a fost obligat să caute sau chiar să accepte închinarea lui Adam și a Evei. Ei încălcaseră legea lui Dumnezeu, Îi corupseră creația și nu meritau nimic altceva decât judecata.

După ce au păcătuit, Adam și Eva s-au ascuns de prezența Domnului (Geneza 3:8). Nu exista altă cale de ieșire pentru ei și cei doi nu se puteau aștepta decât la moarte. Singurul răspuns pe care îl cunoșteau era să se ascundă de Legiuitor, dar, prin har, Domnul Dumnezeu l-a chemat pe Adam. Închinarea este posibilă prin harul lui Dumnezeu. De unii singuri, prin noi înșine, nu avem niciun mijloc de a ne apropia de un Dumnezeu sfânt. Doar prin harul Său suntem chemați să ne închinăm.

Dumnezeu a făcut închinarea posibilă pentru Avraam

► Citiți Geneza 18:1-8.

În Lecția 1 am văzut că unul dintre cuvintele ebraice pentru închinare (Shachah) înseamnă „a se pleca” sau „a se închina”. Acest cuvânt este folosit pentru prima dată în Geneza 18:2. Domnul și doi îngeri au apărut în timp ce Avram stătea la ușa cortului său. Avraam a fugit de la ușa cortului pentru a le ieși în întâmpinare și s-a plecat până la pământ. Avraam s-a prosternat: s-a închinat.

Observați că Dumnezeu a luat inițiativa în această istorie: a venit să-l întâlnească pe Avraam. Dumnezeu a făcut posibilă închinarea. În Vechiul Testament, ca și în Noul Testament, închinarea este posibilă doar prin har. Jertfele din Vechiul Testament nu sunt un mijloc de a liniști un Dumnezeu furios care nu dorește relații, ci ele au fost concepute de Dumnezeu Însuși ca mijloc de reconciliere între Dumnezeu și omul păcătos. Chiar și în

Vechiul Testament, închinarea este posibilă doar prin harul lui Dumnezeu. Prin noi înșine, nu avem capacitatea de a ne închina în mod corespunzător.

Dumnezeu a făcut posibilă închinarea pentru Iacov

► Citiți Geneza 28:10-22. Ce ne dezvăluie această istorisire despre rolul lui Dumnezeu în închinare?

Una dintre cele mai uimitoare imagini biblice ale închinării se găsește în Geneza 28:10-22. Nimic din trecutul lui Iacov nu presupunea prezența calităților unui închinător. El nu se ridică la standardele din Psalmul 15, nu Îl caută pe Dumnezeu și, de fapt, fuge de problemele pe care le-a creat prin propriile acțiuni înșelătoare. În nicio carte despre închinare nu veți găsi acest lucru: „Închinarea pe care o acceptă Dumnezeu vine de la înșelătorii fugari care fug de consecințele păcatului lor.”

Cu toate acestea, Dumnezeu i S-a descoperit lui Iacov în ciuda nevredniciei acestuia. Harul lui Dumnezeu face posibilă închinarea chiar și pentru cineva atât de nevrednic ca Iacov. Warren Wiersbe a scris: „Dumnezeu ne copleșește cu harul Său atunci când ne așteptăm cel mai puțin sau când o merităm cel mai puțin. **Când închinarea încetează să mai fie o experiență de har, încetează să mai fie o experiență de slavă.**”¹⁸

Numai prin har Dumnezeu ne invită în prezența Sa. Închinarea noastră este un răspuns la harul Său. Nimic din ceea ce facem în închinare nu este vrednic de El: doar harul Său ne dă puterea de a ne închina.

Istoria lui Iacov demonstrează una dintre marile diferențe dintre închinarea la Iahve și închinarea la dumnezei falși. Adoratorii zeilor falși au construit altare în încercarea de a câștiga favoarea zeului lor. Pe Muntele Carmel, profeții lui Baal „au chemat numele lui Baal de dimineață până la amiază, zicând: „Baale, auzi-ne!” Dar nu s-a auzit nici glas, nici răspuns. Și săreau împrejurul altarului pe care-l făcuseră” (1 Împărați 18:26).

► Citește 1 Împărați 18:20-39 pentru a vedea contrastul dintre închinarea adevărată și închinarea falsă.

În închinarea falsă, o persoană construiește un altar pentru a obține favoarea unui idol (fapte).
În închinarea adevărată, o persoană construiește un altar pentru a celebra favoarea lui Dumnezeu (har).

Profeții lui Baal au încercat să îl convingă pe Baal să li se arate. Acest model este întâlnit în mod repetat în închinarea la idoli. Altarele și sacrificiile sunt o încercare de a câștiga favoarea idolului.

---

¹⁸ Warren W. Wiersbe, *Real Worship*, (Grand Rapids: Baker Books, 2000), 72

În timp ce Dumnezeu se descoperă cu bunăvoință poporului Său în închinare. Ilie și-a construit altarul cu toată încrederea că Dumnezeul pe care Îi slujea îi va răspunde la rugăciune.

Doamne, Dumnezeul lui Avraam, Isaac și Israel! Fă să se știe astăzi că Tu ești Dumnezeu în Israel, că eu sunt slujitorul Tău și că toate aceste lucruri le-am făcut după porunca Ta. (1 Împărați 18:36)

În Geneza, patriarhii au construit altare nu pentru a atrage atenția lui Dumnezeu, ci ca memoriale ale locurilor în care Dumnezeu S-a revelat. Altarul nu a câștigat favoarea lui Dumnezeu, ci a celebrat harul Său. Iacov ne arată că închinarea este posibilă doar prin har. Nu trebuie să credem niciodată că închinarea noastră ne face vrednici de favoarea lui Dumnezeu: ne închinăm datorită harului.

Ce se întâmplă când Dumnezeu Însuși face posibilă închinarea? Iacov a fost transformat. Au trecut 30 de ani până când această transformare a fost completă, dar transformarea a început la Betel. Închinarea (chiar și închinarea imperfectă a unei persoane imperfecte precum Iacov) ne schimbă și face pentru noi ceea ce nu am putea face niciodată prin eforturi proprii.

Moment introspectiv

Întreabă-te: „Sunt transformat prin închinare sau practic niște manifestări goale? Când mi-am schimbat ultima dată acțiunile, convingerile sau atitudinile din urma unei întâlniri cu Dumnezeu în timpul închinării?”

Avraam: Închinarea necesită supunere

► Citiți Geneza 22:1-19. Care sunt cerințele pentru închinare în această istorie?

Jertfa fiului său adusă de Avraam a fost un act suprem de închinare. În această relatare, observați accentul pus pe ascultarea lui Avraam. Dumnezeu i-a spus: „Ia-ți fiul... și du-te... și jertfește-l...”. Trei porunci. Avraam „a luat pe fiul său Isaac..... s-a sculat și s-a dus... și a luat cuțitul ca să-și junghie fiul”. Avraam se supune fiecărei porunci.

Jertfirea lui Isaac de către Avraam arată că adevărata închinare necesită ascultare deplină. Închinarea este mai mult decât sentiment sau emoție. Închinarea este mai mult decât a asculta un cântăreț sau un predicator. Închinarea este un răspuns activ la chemarea lui Dumnezeu.

Reveniți la povestirea lui Avraam din Geneza 18. La începutul istoriei, vedem închinarea ca slujire obedientă. Avraam vede trei străini care se apropie de tabăra sa. El s-a aplecat până la pământ. El s-a închinat.

Îl vedem apoi pe Avraam angajat în slujire. Le-a oferit apă pentru a le spăla picioarele; s-a grăbit să intre în cort și să o roage pe Sara să facă turte; a pregătit mâncarea și a pus-o în fața lor. Luând poziția unui servitor care aștepta, a stat lângă ei sub copac în timp ce

mâncau. Toate aceste acțiuni denotă atitudinea unui servitor care își oferă cele mai bune servicii stăpânului său. Adevăratul închinător are o atitudine de slujire benevolă.

Necesitatea ascultării în închinare se regăsește în tot Vechiul Testament. Jertfa lui Abel a fost acceptată pentru că a îndeplinit cerințele lui Dumnezeu pentru jertfă. Abel a adus din primii născuți ai turmei sale și din porția de grăsime a acestora (Geneza 4:4). Abel a adus în mod obedient ce avea mai bun. În schimb, Cain a vrut să-și îndeplinească datoria în cel mai ușor mod posibil.

Necesitatea ascultării în închinare se vede în viața lui Saul. Când Saul nu a ascultat de porunca lui Dumnezeu de a distruge toate animalele lui Amalec, a încercat să se scuze susținând că cele mai bune animale fuseseră cruțate pentru o jertfă. Samuel a răspuns: „Îi plac Domnului mai mult arderile-de-tot și jertfele decât ascultarea de glasul Domnului? Ascultarea face mai mult decât jertfele și păzirea cuvântului Său face mai mult decât grăsimea berbecilor” (1 Samuel 15:22).

► Citiți 1 Samuel 15:1-23.

Dumnezeu nu va primi închinarea dintr-o inimă răzvrătită.

Adevărata închinare inspiră la o relație tot mai profundă cu Dumnezeu. Priviți din nou la istoria lui Avraam. Geneza 18 începe cu slujirea lui Avraam față de Dumnezeu, iar capitolul se încheie cu relația. Domnul a întrebat: „Să ascund Eu oare de Avraam ce am să fac?...”. După ce a auzit intenția lui Dumnezeu, Avraam a negociat cu îndrăzneală cu Dumnezeu cu privire la soarta Sodomei. Ce s-a întâmplat? Slujitorul lui Dumnezeu este și prietenul lui Dumnezeu.

În închinare ajungem să-L cunoaștem cu adevărat pe Dumnezeu. În închinare învățăm inima lui Dumnezeu până la punctul în care putem cere cu îndrăzneală. Închinarea ascultătoare este cea în care relația noastră cu Dumnezeu devine mai profundă. Închinarea acceptabilă include atât ascultarea (slujirea), cât și relația. Închinătorul Avraam a fost atât un slujitor al lui Dumnezeu, cât și un prieten al lui Dumnezeu.

Închinarea biblică astăzi

V-ați întrebat de ce unii oameni participă la o slujbă și intră în prezența lui Dumnezeu, în timp ce alții participă la aceeași slujbă și nu văd nimic din Dumnezeu? Unii jertfesc finanțe și sunt binecuvântați, iar alții dau și sunt nemulțumiți. Diferența constă într-o inimă ascultătoare.

Oricât de frumoasă ar fi închinarea noastră, oricât de talentați ar fi muzicienii, oricât de puternică ar fi predica, dacă închinarea nu vine dintr-o inimă ascultătoare, este închinarea lui Cain. Închinarea lui Cain spune: „Pot să-mi aduc jertfa în felul meu. Este suficient de bună”. Adevărata închinare vine dintr-o inimă ascultătoare.

Moment introspectiv

Întreabă-te: „Sunt eu un închinător ascultător? Vine închinarea mea din inima lui Abel sau din inima lui Cain?”

Sacrificii: Închinarea ca ritual

Înainte de cădere, închinarea se desfășura într-o relație simplă între Dumnezeu și om. După ce păcatul a corupt natura omului, omul a avut nevoie de un proces pentru a intra în prezența lui Dumnezeu. Prin harul Său, Dumnezeu a oferit sistemul de jertfă. Sacrificiile au fost instituite de Dumnezeu în grădină, când a ucis un animal și a folosit pielea acestuia pentru a face haine pentru Adam și Eva. Leviticul a organizat sistemul de jertfe pentru închinarea lui Israel (Leviticul 1-7 și 16).

Pe măsură ce citim Exodul și Leviticul, devine clar că detaliile închinării sunt importante pentru Dumnezeu. Celor care susțin că „lui Dumnezeu nu-i pasă cum ne închinăm, atâta timp cât ne închinăm”, Exodul și Leviticul arată că modul în care ne închinăm este important pentru Dumnezeu! Dumnezeu a dat instrucțiuni explicite pentru închinare. Acest lucru, la fel ca și revelația lui Dumnezeu către Adam și Eva după cădere, este un semn al harului lui Dumnezeu. Iahve a dat instrucțiuni clare: „Iată cum trebuie să vă apropiați de Mine”. Acesta a fost un act de har.

Pentru Israel, închinarea a început înainte de a intra în casa lui Dumnezeu. Procesul de pregătire pentru închinare arăta reverența lor față de Dumnezeu și de casa Sa. Cântările treptelor arată că până și călătoria spre Ierusalim era închinare (Psalmii 120-134). Ritualurile de închinare nu erau forme goale: fiecare aspect al sacrificiului îi amintea închinătorului de importanța adevăratei închinări.

Sacrificiile reprezentau supunerea completă față de Dumnezeu

Unii creștini au înțeles greșit sistemul de sacrificii din Vechiul Testament. Ei și-au imaginat un sistem în care israeliții încălcau cu bună știință legea lui Dumnezeu, aduceau o jertfă fără semnificație și apoi se întorceau imediat la aceleași păcate, fără a-și schimba inima.

Este adevărat că acest lucru s-a întâmplat în unele situații. Ca răspuns, Dumnezeu a spus: „Eu urăsc, disprețuiesc sărbătorile voastre și nu pot să vă sufăr adunările de sărbătoare! Când Îmi aduceți arderi-de-tot și daruri de mâncare, n-am nicio plăcere de ele, și vițeei îngrășați pe care-i aduceți ca jertfe de mulțumire, nici nu Mă uit la ei.” (Amos 5:21-22).

Totuși, acesta a fost eșecul omului, nu al lui Dumnezeu. Sistemul de sacrificii a eșuat atunci când omul nu a reușit să facă ceea ce a poruncit Dumnezeu. Planul lui Dumnezeu era ca jertfele să reflecte adevărata pocăință a inimii.

Ritualurile asociate cu sărbătorile au arătat lui Israel importanța acțiunilor de închinare. Fiecare detaliu transmitea respectul lui Israel față de Iahve. Închinarea lui Israel nu era un ritual gol. Respectarea acestor orânduiri mărturisea despre realitatea supunerii și ascultării. Prin punerea mâinilor pe capul animalului, închinătorul se identifica cu moartea animalului

jertfit. Făcând acest lucru, el ca și cum mărturisea: „Acesta ar trebui să fiu eu. Păcatul meu merită moartea” (vezi Leviticul 1:4).

Dumnezeu a onorat închinarea adevărată cu prezența Sa

Închinarea lui Israel a continuat și după construirea Templului. Ca și în cazul Cortului, fiecare detaliu al Templului reflecta ascultarea plină de respect a lui Israel față de Dumnezeu (2 Cronici 1-7). Solemnitatea sacrificiilor și formalitatea închinării în Templu îi amintea lui Israel de măreția lui Iahve și de umilința cu care trebuie să se apropie de El.

Planificarea atentă a ritualurilor de închinare pentru închinarea la Templu nu a împiedicat prezența lui Dumnezeu. Una dintre cele mai organizate slujbe din istorie trebuie să fi fost dedicarea Templului. David planificase Templul cu ani înainte. După ce Templul a fost finalizat, Solomon a condus dedicarea într-un serviciu frumos descris în 2 Cronici 5. Muzicienii au cântat la țambale, harpe și liră. 120 de preoți au sunat din trâmbițe. Un cor a intonat cântări de laudă. În timp ce cântau, „casa, și anume Casa Domnului, s-a umplut cu un nor. Preoții n-au putut să mai stea acolo ca să facă slujba din pricina norului, căci slava Domnului umpluse Casa lui Dumnezeu” (2 Cronici 5:13-14).

Închinarea biblică astăzi

Unii oameni reacționează împotriva oricărei structuri și forme în închinare. Ei cred că orice liturghie planificată împiedică închinarea sinceră. Cu toate acestea, închinarea biblică era structurată.

Dacă ne hotărâm să-I aducem lui Dumnezeu tot ce avem mai bun, închinarea Lui merită o planificare atentă. Planificăm o slujbă nu pentru a-i impresiona pe ceilalți cu frumusețea slujbei noastre, ci pentru a-I aduce lui Dumnezeu cea mai bună ofrandă de închinare.

În Biblie, atât închinarea atent structurată (cum ar fi dedicarea Templului), cât și cea mai puțin structurată (cum ar fi reuniunile bisericilor de casă din primul secol) au fost binecuvântate cu prezența lui Dumnezeu. În schimb, atât închinarea atent planificată (închinarea la templu din zilele lui Ieremia), cât și închinarea mai puțin atent planificată (închinarea haotică din Corint) ar putea avea loc fără prezența lui Dumnezeu. Problema nu este gradul de structură, ci ascultarea de Dumnezeu și foamea după prezența Lui.

Moment introspectiv

Întreabă-te: „Vine închinarea mea publică (indiferent cât de formală sau de informală) dintr-o inimă ascultătoare?”

Psalmi: Închinarea ca laudă

Cartea Psalmilor era cartea de închinare a lui Israel. Era o carte de imnuri, o colecție de rugăciuni, un ghid pentru o închinare corectă, un manual pentru o viață corectă. Cartea Psalmilor era esențială pentru închinarea lui Israel.

Lauda în închinare

Cartea Psalmii arată că adevărata închinare implică un accent semnificativ pe laudă. Cu excepția Psalmului 88, fiecare psalm include o anumită declarație de laudă. Ritualurile din Levitic ne amintesc de solemnitatea închinării biblice. Psalmii ne amintesc de bucuria închinării biblice. Psalmii 120-134 arată bucuria pelerinilor evrei care călătoreau la Ierusalim pentru închinare. Lauda este esențială pentru închinare.

„Asigură-te că te bucuri constant de Dumnezeu.”

- Richard Baxter

Lauda care se găsește în cartea Psalmii reflectă bucuria adevăratei închinări. Lauda arată încântarea noastră în Dumnezeu. Adevărata închinare include o celebrare a lui Dumnezeu și a lucrărilor Sale.

Plânsul în închinare

Psalmii de jale arată un alt aspect al închinării biblice: aceasta implică onestitatea absolută între Dumnezeu și închinător. În psalmii de jale, psalmistul își exprimă frustrarea față de nedreptatea acestei lumi. În Psalmul 10:1, psalmistul întreabă: „Pentru ce stai așa de departe, Doamne? Pentru ce Te ascunzi la vreme de necaz?”. De ce permite Dumnezeu ca răufăcătorii să acționeze în răzvrătire și mândrie? Întrucât închinarea se bazează pe relația cu Dumnezeu, închinătorul poate vorbi cu onestitate și deschidere.

Psalmul 10 se încheie cu o declarație de încredere în Dumnezeu.

Domnul este Împărat în veci de veci; neamurile sunt nimicite din țara Lui. Tu auzi rugăciunile celor ce suferă, Doamne! Le întărești inima, Îți pleci urechea spre ei, ca să faci dreptate orfanului și celui asuprit și ca să nu mai insufle groaza omul cel luat din pământ (Psalm 10:16-18).

Această declarație se bazează pe încrederea în Dumnezeu. Deși răufăcătorii continuă să comită nedreptăți, psalmistul vorbește cu încredere că Dumnezeu va face ceea ce este drept.

Vedem aceeași onestitate în cartea lui Iov. O astfel de onestitate se bazează pe o relație strânsă și intimă cu Dumnezeu. Aceasta este închinarea adevărată, închinarea care este acceptabilă pentru Dumnezeu.

Închinarea biblică astăzi

Psalmii includ două tipuri de laudă: unii dezvăluie motivul laudei, alții pur și simplu conțin porunci de a lăuda pe Cel Prea Înalt fără motive specificate. Lauda caracterului și faptelor mărețe ale lui Dumnezeu se numește „laudă descriptivă”. Lauda care nu este specifică se numește „laudă declarativă”. Printre exemplele de laudă descriptivă se numără Psalmii 19, 105 și 136. Printre exemplele de laudă declarativă se numără Psalmii 148-150.

În închinarea de astăzi, aceste două tipuri de laudă sunt adesea reprezentate de coruri de laudă (laudă declarativă) și imnuri (laudă descriptivă). Ambele ar trebui să facă parte din

închinare. Simplitatea unui refren îl invită pe închinător să-L adore pe Dumnezeu. Profunzimea unui imn învață adevăruri profunde despre natura lui Dumnezeu.

Lauda declarativă

Splendoare de-mpărat, cu slavă îmbrăcat
Pământul va cânta, pământul va cânta!

Lumină-i haina Sa și noaptea nu va sta
Fugind din fața Sa, fugind din Fața Sa!

Ce mare ești Tu! Vom cânta ce mare ești Tu!
Toți vor vedea ce mare ești, Dumnezeu!¹⁹

Laudă descriptivă

Cetate tare-i Dumnezeu
Și armă-apărătoare!
El ne ajută-n orice greu
Ce-ar vrea să ne doboare.

Vrăjmașul cel bătrân,
Se crede-acum stăpân.
Putere, vicleșug,
El are din belșug.
Cât nu-i poți da de seamă.

Tăria noastră nu-i deajuns
Și-am fi răpuși pe dată;
Dar luptă pentru noi Isus,
El duce lupta toată.²⁰

Moment introspectiv

Lauda psalmistului arată delectarea sa în Dumnezeu. Întreabă-te: „Mă bucur eu cu adevărat de Dumnezeu?”

Profeții: Închinarea ca proclamare

Legile sacrificiilor, Cortul și Templul arată valoarea ritualului în închinare. Cu toate acestea, profeții arată că ritualul care nu este însoțit de închinarea inimii este gol. Când poporul lui Israel a început să urmeze ritualuri fără o inimă ascultătoare, profeții au adus mesajul de

---

¹⁹ „Splendoare de-mpărat (Ce mare ești Tu)” Accesat la 31 august 2024. <https://www.resursecrestine.ro/cantece/4473/ce-mare-esti-tu-splendoare-de-mparat>

²⁰ Martin Luther „Cetate tare-I Dumnezeu” Accesat la 31 august 2024. <https://www.resursecrestine.ro/cantece/74303/cetate-tare-i-dumnezeu>

judecată al lui Dumnezeu. Ei au proclamat că Dumnezeu nu mai acceptă sacrificiile unei națiuni apostaziate.

Profeții arată că proclamarea mesajului lui Dumnezeu este o închinare. În serviciile noastre, nu trebuie să separăm închinarea de predicare. Proclamarea Cuvântului este închinare în adevăr. Predicarea afirmă autoritatea lui Dumnezeu asupra noastră și înțelepciunea Sa pentru viețile noastre. Proclamarea Cuvântului este închinare, care Îl onorează pe Dumnezeu.

Mesajul profeților

Ritualul fără realitate nu este închinare.

Amos a declarat că Dumnezeu a respins jertfele lui Israel. De ce? Pentru că stilul de viață al închinătorilor era păcătos (Amos 5:21-22). Isaia a declarat că sărbătorile lui Israel erau o povară obositoare pentru Dumnezeu. De ce? Pentru că mâinile le erau pline de sânge.

Înainte de a se închina, credincioșii primesc porunca: „Spălați-vă deci și curățiți-vă! Luați dinaintea ochilor Mei faptele rele pe care le-ați făcut! Încetați să mai faceți răul! Învățați-vă să faceți binele, căutați dreptatea, ocrotiți pe cel asuprit, faceți dreptate orfanului, apărați pe văduvă...” (Isaia 1:13-17). Dumnezeu nu este impresionat de ritualuri care nu reflectă starea inimii.

Adevărata închinare necesită tot ce avem mai bun.

Avraam și-a oferit fiul lui Dumnezeu: a dat tot ce avea mai bun. Abel a adus primul născut din turma sa: a dat ce avea mai bun de la el. Leviticul cerea cele mai bune animale pentru sacrificiu. David a refuzat să aducă o jertfă care nu-l costa nimic (2 Samuel 24:24). În fiecare caz, închinarea necesită tot ce avem mai bun.

Acest mesaj este continuat în profeți. Maleahi a avertizat împotriva aducerii de animale pentru jertfă care aveau vreun cusur (Maleahi 1:6-8). Hagai a avertizat asupra judecății, deoarece oamenii le păsa mai mult de starea propriilor case decât de casa lui Dumnezeu (Hagai 1:8-11). Adevărata închinare necesită tot ce avem mai bun din partea noastră.

Adevărata închinare implică întreaga noastră viață.

Amos a dat un răspuns practic la răzvrătirea lui Israel. Soluția nu era să aducă mai multe sacrificii, ci o viață neprihănită. „Ci dreptatea să curgă ca o apă curgătoare și neprihănirea, ca un pârâu care nu seacă niciodată!” (Amos 5:24). Profeții nu se opuneau închinării la Templu și sacrificiilor²¹, ci închinării care nu era însoțită de o viață neprihănită.

---

²¹ Unii cercetători spun că profeții au respins sistemul Templului. Cu toate acestea, mulți profeți au fost asociați direct cu Templul. Isaia L-a văzut pe Domnul în Templu. Ezechiel a profețit despre un Templu restaurat, plin de gloria lui Dumnezeu. Hagai l-a încurajat pe Zorobabel să reconstruiască Templul. Profeții nu au respins sacrificiile, ci folosirea lor abuzivă.

De-a lungul Bibliei, vedem că adevărata închinare implică întreaga viață. În Pentateuh, legile despre închinare stau alături de legile despre comportamentul moral: nu există nicio separare între ele. În cărțile istorice, neascultarea lui Israel în viața de zi cu zi duce la distrugerea locului de închinare al lui Israel, Templul. Profeții declară că Dumnezeu a respins închinarea lui Israel din cauza neascultării sale. În Noul Testament, Isus le reamintește fariseilor că practicile de închinare, cum ar fi respectarea Sabatului, nu înseamnă nimic fără o viață de milostenie (Matei 12:7).

Exemplul profeților: Predicarea și propovăduirea sunt închinare

Profeții arată că proclamarea Cuvântului lui Dumnezeu este închinare. Imaginați-vă absurditatea lui Ieremia stând în fața Templului și spunând: „Intrați în Templu ca să cântați psalmi și să aduceți jertfele voastre. Aceasta va fi închinare. Când veți termina, eu vă voi propovădui mesajul lui Dumnezeu”. Nu! Proclamarea lui Ieremia a fost ea însăși un act de închinare. Ieremia a predicat că Dumnezeu a respins închinarea lui Israel din cauza vieții lor păcătoase. Aceasta era închinarea. Ea recunoștea puritatea unui Dumnezeu sfânt; recunoștea valoarea lui Dumnezeu.

Închinarea biblică astăzi

Unele biserici separă închinarea și predicarea. Ele anunță: „Vom începe cu timpul de închinare”. După ce se termină închinarea, se trece la predică. Acest lucru are două pericole.

1. Înseamnă că închinarea se limitează la muzică. Această abordare a închinării se concentrează doar pe emoții. Adevărata închinare trebuie să fie mai mult decât muzica și cântecul.
2. Se separă proclamarea de închinare. Tot ceea ce facem într-un serviciu religios ar trebui să fie închinare. Muzica, rugăciunea, Scriptura, predica și darurile de bunăvoie - toate fac parte din închinare.

Moment introspectiv

Întrebați-vă: „Este predica mea un act de închinare? Când predic, vorbesc ca un mesager al lui Dumnezeu care onorează meritele lui Dumnezeu?”

Pericolele închinării: Dezechilibru în închinare

(1) Pericolul unei închinări prea dezinvolve

Când uităm că închinarea biblică cere supunere, putem începe să-L tratăm pe Dumnezeu într-un mod familiar, care nu-L onorează. O abordare prea informală a închinării poate încuraja această atitudine. Nu trebuie să uităm niciodată că Dumnezeu este Cel Preaînalt căruia I se cuvine supunere totală. El este „Împăratul veșnicilor, nemuritorul, nevăzutul și singurul Dumnezeu” (1 Timotei 1:17). Unele biserici uită de măreția lui Dumnezeu și închinarea lor nu este mai importantă decât un timp petrecut cu un prieten la o cafea.

(2) Pericolul unei închinări prea formale

Când uităm că închinarea biblică este închinarea la un Dumnezeu care dorește să construiască o relație cu noi, putem începe să-L tratăm pe Dumnezeu ca pe o divinitate distantă. O abordare excesiv de formală a închinării poate încuraja această atitudine. Unele biserici nu permit credinciosului nicio oportunitate de a experimenta intimitatea cu Dumnezeu: accentul este pus în întregime pe măreția și grandoarea Sa.

În închinare, ar trebui să experimentăm atât autoritatea maiestuoasă a lui Dumnezeu asupra creației Sale, cât și intimitatea Sa cu copiii Săi.

Moment introspectiv

Gândiți-vă la cel mai recent serviciu de închinare. Întrebați-vă: „Ce părți ale slujbei i-au încurajat pe credincioși să onoreze măreția lui Dumnezeu? Au părăsit ei serviciul religios cu un simțământ al măreției lui Dumnezeu?”

Apoi întrebați-vă: „Ce părți ale serviciului i-au încurajat pe credincioși să experimenteze realitatea prieteniei lui Dumnezeu? Au plecat oamenii de la slujbă realizând că Dumnezeu îi iubește profund?”

Concluzie: Mărturia unui martor ocular la Dedicarea Templului

Cum ar fi fost să fi participat la dedicarea Templului? Poate că lucrurile ar putea fi exprimate astfel:

„Am fost prezent la inaugurarea Templului. Nu voi uita niciodată acea zi. Așteptam cu nerăbdare acea slujbă de ani de zile.”

„Ani de zile?” „Da, ani de zile! Regele David făcuse planurile pentru construirea Templului și i le dăduse lui Solomon înainte de moartea sa. Acum Templul era gata, iar slujba multășteptată de consacrare a avut loc.”

A fost un cadru frumos și o slujbă magnifică. Imaginați-vă ...

- jertfirea a 22.000 de boi și 120.000 de oi
- un cor de sute de persoane care cântă Psalmii lui David
- orchestră de țambale, harpe, lire și 120 de trâmbițe
- preoți și leviți îmbrăcați în cel mai fin in alb
- una dintre cele mai frumoase clădiri construite vreodată
- vase de aur și argint pentru fiecare act de închinare

„A fost o slujbă frumoasă, dar nu frumusețea programului este cea mai importantă în memoria mea. Ceea ce îmi amintesc cel mai mult este că, atunci când muzicienii au început să interpreteze și să cânte, „slava Domnului a umplut Casa lui Dumnezeu”. Prezența lui Dumnezeu a umplut Templul în așa măsură, încât preoții nu și-au putut îndeplini îndatoririle. O slujbă **pentru** Dumnezeu fusese preluată **de** Dumnezeu!”

„Au trecut ani de la acel serviciu memorabil. Nu pretind că fiecare slujbă la care am participat de atunci încoace este marcată de aceleași semne vizibile ale prezenței lui Dumnezeu, pentru că acea zi fusese o zi specială. Cu toate acestea, în fiecare slujbă la care particip, anticipez și aștept prezența lui Dumnezeu.”

„Uneori prezența Sa este dramatică, alteori este liniștită. Uneori prezența Sa este resimțită în cântare, alteori vorbește prin predică. Uneori emoțiile mele sunt atinse, alteori adevărul Său vorbește minții și voinței mele. Uneori plec încurajat, alteori plec mustrat.”

„Indiferent de modul în care Dumnezeu alege să fie prezent, eu Îi prețuiesc prezența. S-ar putea să nu mai văd niciodată un astfel de exemplu dramatic al prezenței vizibile a lui Dumnezeu, dar pot intra în prezența Sa de fiecare dată când mă închin.”

Discuție de grup

► Pentru aplicarea practică a acestei lecții, discutați următoarele aspecte:

Estera este o creștină sinceră și îi place să participe la serviciile religioase din satul ei. Muzica energică și părtășia îi oferă o schimbare binevenită în raport cu dificultățile vieții de zi cu zi. Ea adoră sentimentele și emoțiile pe care le trăiește în timp ce se închină lui Dumnezeu din toată inima. Cu toate acestea, Esterei îi este greu să pună aceeași energie în căsnicia ei și în îndatoririle vieții cotidiene ca cea pe care o pune în închinarea de duminică dimineața. Ce sfat i-ați da Esterei?

Lecția 3. Revizuire

(1) Lui Dumnezeu Îi pasă cum ne închinăm pentru că:

- Forma închinării noastre afectează înțelegerea noastră despre Dumnezeu.
- Forma închinării noastre arată de ce ne închinăm.

(2) Închinarea este o relație - umblarea cu Dumnezeu.

- Dumnezeu a pus la dispoziție mijloacele de închinare pentru Adam și Eva.
- Dumnezeu a luat inițiativa de a face posibilă închinarea pentru Avraam.
- Harul lui Dumnezeu a făcut posibilă închinarea pentru Iacov.
- Când umblăm cu Dumnezeu, viețile noastre sunt transformate.

(3) Închinarea începe cu ascultarea.

- Închinarea este mai mult decât emoție sau sentiment.
- Închinarea este un răspuns activ la poruncile lui Dumnezeu.
- Ascultarea față de Dumnezeu adâncește relația noastră cu El.

(4) Închinarea include ritualul (jertfele din Vechiul Testament).

- Jertfele reprezentau o supunere completă față de Dumnezeu. (Romani 12:1)
- Dumnezeu onora adevărata închinare cu prezența Sa. (2 Cronici 5)
- Ritualul public trebuie să provină dintr-o inimă ascultătoare.

(5) Închinarea include lauda (Psalmi).

- Cartea Psalmii arată că închinarea include lauda.
- Cartea Psalmilor arată că închinarea include și lamentația.

(6) Închinarea include proclamarea (Profeții).

- Închinarea este mai mult decât laudă: este și proclamarea adevărului. Predicarea este închinare.
- Profeții au învățat că ritualul fără realitate nu este închinare.
- Profeții au învățat că adevărata închinare necesită tot ce avem mai bun.
- Profeții au învățat că adevărata închinare implică întreaga noastră viață.

Lecția 3. Sarcini de lucru

(1) Enumerați trei principii pe care le-ați învățat din această lecție despre închinarea în Vechiul Testament. Scrieți o pagină în care să discutați modalitățile practice de a aplica fiecare principiu în închinarea bisericii voastre.

(2) La începutul următoarei lecții, veți scrie un test bazat pe această lecție. Studiați cu atenție întrebările testului pentru a vă pregăti.

Lecția 3. Test

(1) Numiți două exemple biblice de închinare menționate în această lecție care a fost respinsă de Dumnezeu.

(2) Termenul „a umblat cu Dumnezeu” arată că închinarea implică _____ cu Dumnezeu.

(3) Din această lecție, numiți trei oameni nevrednici pe care Dumnezeu i-a îngăduit cu bunăvoință să I se închine.

(4) Disponibilitatea lui Avraam de a-l sacrifica pe Isaac arată că adevărata închinare necesită _____.

(5) Care a fost diferența dintre închinarea lui Abel și închinarea lui Cain?

(6) Care era semnificația faptului că închinătorul își pune mâinile pe capul animalului care urma să fie sacrificat?

(7) În Cartea Psalmilor există două tipuri de laudă. Lauda pentru caracterul și faptele mărețe ale lui Dumnezeu se numește laudă _____. Lauda care nu este specifică se numește laudă _____.

(8) Profeții arată că _____ mesajului lui Dumnezeu este închinare.

(9) Enumerați trei aspecte ale mesajului profeților despre închinare.

(10) Enumerați două dezechilibre periculoase în închinare.

(11) Scrieți din memorie Mica 6:6-8.

Lecția 4

Închinarea în Noul Testament

Obiectivele lecției

Până la sfârșitul acestei lecții, studentul trebuie:

- (1) Să înțeleagă modul în care adevărata închinare a fost împlinită în Isus.
- (2) Să recunoască, din Evangheliile, Faptele Apostolilor și Apocalipsa, tipurile false de închinare.
- (3) Să-și ia un angajament personal atât față de închinare, cât și față de evanghelizare.
- (4) Să cunoască, din epistole, elementele principale ale închinării în biserica primară.
- (5) Să experimenteze o închinare centrată pe Dumnezeu.

Sarcină preliminară

Memorizați Romani 12:1-2

Introducere

Pastorii Mihai, Vasile, Gheorghe și Nicolae s-au întâlnit din nou pentru a discuta despre ceea ce au învățat despre închinarea din Vechiul Testament.

Mihai, care prețuiește închinarea tradițională, a spus: „Cred că Vechiul Testament dovedește că biserica mea practică o închinare corectă. Închinarea în Templu era formală și organizată. Asta este ceea ce încercăm să facem și noi.”

Vasile a râs: „Da, dar ai citit ce au spus profeții, nu-i așa? Slujba formală din Templu nu a însemnat nimic! Închinarea care Îl mulțumește pe Dumnezeu vine din inimă. Asta facem noi în închinarea noastră contemporană: atingem inimile unei noi generații.”

Frustrat, Gheorghe a remarcat: „Nu am progresat deloc în studiul nostru despre închinare. Batem pasul pe loc! De ce nu a spus Dumnezeu pur și simplu: „Acesta este modul în care ar trebui să vă închinați Mie?”

Nicolae a intervenit: „Să nu renunțăm! Suntem creștinii Noului Testament - poate ar trebui să ne întoarcem la studiul acestui aspect în Noul Testament, iar în acest fel putem obține răspunsuri la întrebările noastre.”

„Închinarea este singura activitate supremă și indispensabilă a Bisericii creștine. Numai ea va dăinui... în ceruri, când toate celelalte activități ale Bisericii vor fi dispărut.”

- W. Nicholls

► Cum s-a schimbat închinarea în Noul Testament? Prin ce se deosebea închinarea din biserica primară de închinarea din Cortul Întâlnirii și din Templu? Rezumați ceea ce știți deja despre închinarea din Noul Testament.

Evangheliile: Închinarea este împlinită în Isus Cristos

Jumătate dintre referințele la termenul *închinare* din Noul Testament sunt consemnate în Evangheliile. Evangheliile arată că Isus este împlinirea supremă a închinării. El împlinește închinarea în două moduri:

1. În umanitatea Sa, Isus a fost un model de închinare.
2. În dumnezeirea Sa, Isus este vrednic de închinare.

În umanitatea Sa, Isus a fost modelul suprem de închinare

Ca și om, Isus a fost un model de închinare autentică. Isus i-a spus femeii samaritence că Dumnezeu îi caută pe cei care I se închină în duh și adevăr (Ioan 4:24). În propriile Sale practici de închinare (citirea Scripturilor, rugăciunea, participarea la serviciile din sinagogă și la Templu), Isus a arătat ce înseamnă să te închini cu adevărat în duh și în adevăr.

Isus iubea locul de închinare.

Luca arată dragostea lui Isus pentru locul de închinare. Încă din copilărie, Isus a recunoscut Templul ca fiind casa Tatălui Său (Luca 2:41-49). El a avut o pasiune pentru puritatea închinării la Templu: de două ori i-a alungat pe cei care comiteau abateri de la comportarea adecvată în Templu.²²

La începutul slujirii Sale publice, Isus a mers la sinagoga din Nazaret în Sabat, așa cum era obiceiul Său (Luca 4:16). De-a lungul lucrării Sale pământești, Isus a vizitat adesea sinagogile.

Isus a refuzat să Se închine la oricine sau la orice altceva în afară de Dumnezeu.

În deșert, Isus a respins ispita închinării false.

► Citiți Matei 4:9-10.

Tentația de a ne închina mai degrabă creaturii decât Creatorului este o temă constantă în Scriptură. Este rădăcina idolatriei în Vechiul Testament. Apocalipsa arată contrastul dintre închinarea la balaur și la fiară și închinarea la Dumnezeu și la Miel. Isus a refuzat să Se închine creaturii.²³

---

²² Ioan 2:13-16 ne vorbește despre prima curățire. Matei 21:12-27, Marcu 11:15-17 și Luca 19:45-46 relatează o a doua curățire în timpul ultimei săptămâni a slujirii Sale pământești.

²³ Isus nu era ca oamenii despre care se vorbește în Romani 1:25.

Isus Se ruga în mod regulat.

Rugăciunea a fost importantă pe tot parcursul lucrării lui Isus. Evangheliile relatează de cincisprezece ori că Isus S-a rugat. În unele dintre aceste ocazii, El a petrecut întreaga noapte doar cu Tatăl Său. Înainte de a-i alege pe cei doisprezece apostoli, a petrecut noaptea în rugăciune (Luca 6:12). În timpul ultimelor ore petrecute cu ucenicii Săi, Isus S-a rugat pentru ucenici și pentru toți cei care aveau să creadă mai târziu în El (Ioan 17). Înainte de răstignirea Sa, El a vorbit cu Tatăl Său în Grădina Ghetsimani (Matei 26:36-42). Rugăciunea a fost o parte extrem de importantă a închinării lui Cristos.

Isus a explicat ce este adevărata închinare.

Pe lângă faptul că a fost un model de închinare prin propriile acțiuni, Isus a învățat în mod constant despre închinare. El a învățat-o pe femeia samariteancă despre adevărata închinare. Isus le-a oferit ucenicilor un model de rugăciune și a vorbit despre rugăciune prin parabole (Luca 11:5-8, Luca 18:1-14).

► Citiți Luca 11:1-4.

Modelul de rugăciune al lui Isus arată că rugăciunea trebuie să vină dintr-o inimă de închinare. Rugăciunea începe astfel: „Sfințească-se Numele Tău”. A sfinți înseamnă a cinsti ca fiind sfânt. În rugăciune, Îl recunoaștem pe Dumnezeu ca fiind sfânt.

Isus a condamnat închinarea falsă.

Dacă adevărata închinare este închinarea în duh și adevăr, închinarea falsă este tot ceea ce nu se potrivește cu aceasta. Isus a respins:

(1) Închinarea ipocrită

În Predica de pe Munte, Isus a avertizat că este posibil să facem ceea ce este corect din motive greșite. Milostenia, rugăciunea și postul sunt toate aspecte ale închinării. Isus a atenționat împotriva celor care fac aceste acțiuni pentru a-i impresiona pe alții - aceștia sunt ipocriți (Matei 6:1-18). Adevărații închinători fac aceste acțiuni din dorința de a-I aduce închinare lui Dumnezeu.

În Matei 23 Isus i-a condamnat pe liderii religioși care învață lucruri corecte despre închinare, dar ale căror inimi sunt departe de Dumnezeu. Isus a spus că învățăturile lor sunt corecte, dar inimile lor sunt rele: ei sunt ipocriți.

(2) Închinarea legalistă

Unul dintre pericole este închinarea ipocrită - închinarea menită să impresioneze privitorii, mai degrabă decât să-L mulțumească pe Dumnezeu. Un alt pericol este legalismul - închinarea menită să câștige favoarea lui Dumnezeu prin îndeplinirea anumitor cerințe. Atunci când căutăm să câștigăm favoarea lui Dumnezeu prin gesturile noastre de închinare, pierdem realitatea adevăratei închinări. Închinarea devine o lucrare prin care câștigăm aprobarea lui Dumnezeu, în loc de un răspuns plin de bucurie la bunătatea lui Dumnezeu.

Isus i-a ofensat pe liderii religioși ai Israelului când a încălcat tradițiile lor.²⁴ Isus nu a încălcat Legea și nici măcar spiritul legii, ci a încălcat tradițiile umane care se dezvoltaseră în anii de legalism fariseic. Pentru farisei, aceste tradiții erau la fel de importante ca Legea însăși. Ei credeau că respectarea Legii le câștiga favoarea lui Dumnezeu. Aceasta definește legalismul: încercarea de a câștiga favoarea lui Dumnezeu prin îndeplinirea unor acțiuni și reguli. Isus a respins legalismul cu aceeași fermitate cu care a respins și ipocrizia.

În dumnezeirea Sa, Isus este vrednic de închinare

După moartea și învierea Sa, **Isus stă la dreapta Tatălui și primește pe bună dreptate închinarea** (Apocalipsa 5:12-14). Pavel a scris despre această transformare în Filipeni 2. Datorită smereniei de bunăvoie a lui Isus, El este acum înălțat și adorat.

De aceea și Dumnezeu L-a înălțat nespus de mult și I-a dat Numele care este mai presus de orice nume; pentru ca, în Numele lui Isus, să se plece orice genunchi al celor din ceruri, de pe pământ și de sub pământ și orice limbă să mărturisească, spre slava lui Dumnezeu Tatăl, că Isus Cristos este Domnul (Filipeni 2:9-11).

În Matei 18:20, Isus a mărturisit că este vrednic de închinare. Conform tradiției iudaice, era nevoie de zece bărbați pentru a organiza o sinagogă, astfel încât oamenii să se poată întâlni pentru rugăciune și închinare. Isus însă le-a spus ucenicilor Săi: „Căci unde sunt doi sau trei adunați în Numele Meu, acolo sunt și Eu în mijlocul lor”. În Biserică, **prezența lui Isus, nu numărul persoanelor prezente, determină autenticitatea închinării.**

Prin impactul pe care l-a avut asupra mulțimilor prin miracolele săvârșite, Isus arată că merită închinarea. Când au văzut minunile Sale, **oamenii L-au glorificat pe Dumnezeu:** un act de închinare. Oamenii care I-au văzut vindecările au fost cu toții uimiți (Marcu 1:23-27).

În ultima noapte petrecută cu ucenicii, Isus a mâncat Paștele. Deși această masă a urmat modelul tradițional al mesei evreiești de Paște, Isus i-a dat o nouă semnificație atunci când le-a spus ucenicilor Săi că pâinea „este trupul Meu, care se dă pentru voi”, iar paharul „este legământul cel nou în sângele Meu” (Luca 22:19-20).

► Citiți Luca 22:13-20.

El le-a poruncit să facă acest lucru în amintirea Sa. **Cina Domnului se concentrează asupra lui Cristos - întruchiparea perfectă a Paștelui.**

Închinarea biblică astăzi

Reproșul lui Isus față de închinarea falsă și propriul exemplu de închinare adevărată arată că închinarea noastră trebuie să fie sinceră, și nu de dragul de a-i impresiona pe alții. Adevărata închinare are ca scop să Îl mulțumească pe Tatăl, nu pe alții.

---

²⁴ Matei 12:1-14, Luca 13:10-17, Ioan 5:8-18

Aceasta este o ispită constantă cu care se pot confrunta liderii bisericii, deoarece predicarea și închinarea sunt publice și putem fi tentați să ne dăm în spectacol și să obținem performanță în loc să ne închinăm Celui Atotputernic. Atunci când ne concentrăm pe mulțumirea publicului mai degrabă decât pe onorarea lui Dumnezeu, oferim un spectacol mai degrabă decât să ne închinăm.

Care sunt tentațiile închinării false pentru un lider?

- Un text de predică ales pentru că știm că va fi popular în rândul audienței.
- O rugăciune care vizează mai mult ascultătorii decât se adresează lui Dumnezeu.
- O donație care este făcută într-un mod care atrage atenția asupra celui care o dăruiește.
- Muzica care atrage atenția asupra interpretului mai degrabă decât asupra lui Dumnezeu.

Învățătura și exemplul lui Isus ne amintesc că adevărata închinare aparține doar lui Dumnezeu. Închinarea este despre El, nu despre noi.

Moment introspectiv

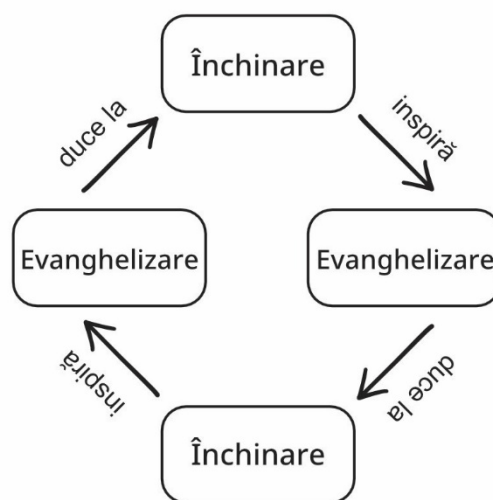
Întreabă-te: „Cine este onorat în conducerea închinării mele? Predic, cânt, mă rog și dăruiesc pentru gloria lui Dumnezeu sau pentru propria mea recunoaștere? Mă închin eu oare cu adevărat?”

Fapte: Închinarea și evanghelizarea

Închinarea este strâns legată de evanghelizare. Necredincioșii devin închinători atunci când aud și răspund la Evanghelie. Faptele Apostolilor arată legătura dintre închinare și evanghelizare.

Isaia 6:8 arată că închinarea duce la evanghelizare: răspunsul lui Isaia la închinare a fost „Iată-mă! Trimiteți-mă!”. Atunci când ne închinăm cu adevărat, dobândim o pasiune pentru evanghelizare. În închinare, Îl vedem pe Dumnezeu și vedem nevoile celor din jur prin ochii lui Dumnezeu. Închinarea creează evanghelizatori.

Închinarea inspiră biserica la evanghelizare. Pe măsură ce biserica îi conduce pe necredincioși la Cristos, noii credincioși devin închinători. Acești noi închinători sunt apoi inspirați pentru evanghelizare.

Faptele Apostolilor arată acest proces în acțiune. După ce Pavel a predicat în Efes, poporul s-a întors de la Zeița Diana și de la închinarea la idoli la închinarea la adevăratul Dumnezeu (Fapte 19:26-27). Pe măsură ce Îl predicăm pe Cristos, noii credincioși sunt atrași în Împărăție și devin închinători. Evanghelizarea creează închinători.

Adevărata închinare motivează evanghelizarea.

Faptele Apostolilor începe cu închinarea ucenicilor: ei „stăruiau cu un cuget în rugăciune și în cereri” (Fapte 1:14) și se încheie cu Pavel evanghelizând în Roma, care „propovăduia Împărăția lui Dumnezeu și învăța pe oameni, cu toată îndrăzneala și fără nicio piedică, cele privitoare la Domnul Isus Cristos” (Faptele Apostolilor 28:31).

Închinarea primilor creștini a dus la evanghelizare. Chemarea lui Pavel și a lui Barnaba a avut loc într-un cadru de închinare.

Pe când slujeau Domnului și posteau, Duhul Sfânt a zis: „Puneți-Mi deoparte pe Barnaba și pe Saul pentru lucrarea la care i-am chemat.” Atunci, după ce au postit și s-au rugat, și-au pus mâinile peste ei și i-au lăsat să plece (Fapte 13:2-3).

Adevărata închinare inspiră evanghelizarea.

Evanghelizarea eficientă creează închinători.

Pe tot parcursul cărții Faptele Apostolilor, ucenicii au fost implicați în închinare. La Cincizecime, 3.000 de oameni au fost mântuiți. Acești noi credincioși au devenit închinători: ei s-au dedicat învățaturii apostolilor și părtășiei, frângerii pâinii și rugăciunilor (Fapte 2:42).

► Citește Faptele Apostolilor 2:42-46 pentru o imagine a închinării în biserica primară.

Creștinii evrei au continuat să se închine în Templu.²⁵ În plus, creștinii evrei și prozeliții dintre neamuri se întâlneau la sinagogă pentru a se închina. În majoritatea orașelor, Pavel și-a început slujirea în sinagogă, prezentându-L pe Isus ca fiind împlinirea promisiunilor Vechiului Testament.²⁶ De asemenea, închinarea avea loc în case particulare. Credincioșii mergeau din casă în casă pentru părtășie și închinare (Fapte 2:46). Epistolele lui Pavel conțin salutări adresate bisericilor care se întâlneau prin case.²⁷ Activitățile de evanghelizare ale bisericii primare au creat un nou grup de închinători.

Evanghelizarea de la Areopag

Mesajul lui Pavel de la Areopag este un text clasic care arată relația dintre evanghelizare și închinare (Fapte 17:16-34). La Atena, Pavel s-a confruntat cu o cultură care era plină de idolatrie. Pavel a arătat contrastul dintre închinarea falsă la idoli și adevărata închinare la Iahve.

---

²⁵ Faptele Apostolilor 2:46, Faptele Apostolilor 3:1, 11-26; Faptele Apostolilor 4:2, Faptele Apostolilor 5:12, 42.

²⁶ Fapte 13:14-15, Fapte 14:1, Fapte 17:1, 10; Fapte 18:4, 19; Fapte 19:8.

²⁷ Romani 16:5, 1 Corinteni 16:19, Coloseni 4:15, Filimon 1:2.

Atenienii erau foarte religioși (Faptele Apostolilor 17:22).

Oamenii din Atena erau închinători, dar nu se închinau adevăratului Dumnezeu. Închinarea lor era falsă. Închinarea în sine nu este suficientă. Închinarea trebuie să se concentreze asupra obiectului corect.

Atenienii se închinau într-un mod ignorant (Faptele Apostolilor 17:23).

Ei nu știau cui se închinau. Pavel L-a proclamat pe Domnul pe care ei Îl căutau. El le-a spus că Dumnezeu a făcut ca toate națiunile „să caute pe Dumnezeu și să se silească să-L găsească bâjbâind” (Fapte 17:27). Aceasta frază semnifică că cineva bâjbâie în întuneric. Foamea înnăscută a omului după Dumnezeu a oferit o oportunitate pentru Evanghelie.

Atenienii se închinau unui zeu nepotrivit.

Iahve nu pretinde închinarea prin lucrările oamenilor, ca și cum El ar avea nevoie de ceva. El este Cel care dă tuturor oamenilor viață, suflare și toate lucrurile (Fapte 17:25). Închinarea atenienilor era falsă pentru că dumnezeul lor nu era Dumnezeu adevărat. Adevăratul Dumnezeu dă viață tuturor. El nu are nevoie de nimic. Ne închinăm lui Dumnezeu pentru că El merită închinarea noastră, și nu pentru că El că are nevoie de închinarea noastră.

Pavel a pus în contrast idolii cu adevăratul Dumnezeu.

- 1. Dumnezeu este Creatorul.** El a făcut lumea și tot ce este în ea... El este Domnul cerului și al pământului (Faptele Apostolilor 17:24). Spre deosebire de idolii care au fost făcuți de mâini omenești, Dumnezeu l-a făcut pe om. El nu este un dumnezeu străin (Fapte 17:18). El este Creatorul întregii lumi.
- 2. Dumnezeu este aproape.** El nu este departe de fiecare dintre noi (Faptele Apostolilor 17:27). Deși Dumnezeu este transcendent, El a intrat în lumea noastră și este aproape de fiecare închinător.
- 3. Dumnezeu îi va judeca pe cei care refuză să se pocăiască** (Fapte 17:30-31). Închinarea în adevăr recunoaște că Dumnezeu este un judecător drept care nu va tolera răzvrătirea. În închinarea noastră, ne supunem suveranității Sale.
- 4. Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morți, arătând că Isus este vrednic de închinare** (Fapte 17:31). Isus S-a smerit de bunăvoie până la moarte și a fost înălțat de Tatăl, „pentru ca, în Numele lui Isus, să se plece orice genunchi al celor din ceruri, de pe pământ și de sub pământ și orice limbă să mărturisească, spre slava lui Dumnezeu Tatăl, că Isus Cristos este Domnul (Filipeni 2:10-11).

Mesajul lui Pavel la Atena a confruntat falsa închinare la idoli cu evanghelia adevăratei închinări la Iahve. Evanghelizarea eficientă creează închinători.

Pericolele închinării: Închinare fără evanghelizare

Multe biserici separă închinarea de misiune și evanghelizare. Unele biserici spun: „Suntem angajați în evanghelizare. Pasiunea noastră este de a ajunge la cei pierduți”. Aceste biserici acordă puțină atenție închinării. Ele se văd pe ele însele ca biserici cu viziune de evanghelizare. Alte biserici spun: „Noi credem că scopul principal al bisericii este închinarea. Alți oameni pot face evanghelizare. Scopul nostru este închinarea.”

Faptele Apostolilor arată că biserica trebuie să fie dedicată atât închinării, cât și evanghelizării. Adevărata închinare ne dă o pasiune pentru evanghelizare. Evanghelizarea eficientă creează noi închinători.

Nu trebuie să separăm închinarea de evanghelizare. O închinare care nu inspiră evanghelizarea riscă să devină o închinare egocentrică, care se face, în primul rând, pentru propria noastră inspirație. Evanghelizarea care nu duce la închinare va genera creștini superficiali care nu reușesc să-L vadă cu adevărat pe Dumnezeu.

În închinarea biblică, dobândim o nouă pasiune pentru evanghelizare. La fel ca Isaia, viziunea noastră despre Dumnezeu va fi însoțită de o viziune asupra unei lumi nevoiașe. Ca și Isaia, angajamentul nostru de închinare față de Dumnezeu ne va determina să spunem: „Iată-mă! Trimiteți-mă.”

Moment introspectiv

Întreabă-te: „Mă motivează închinarea să împărtășesc Evanghelia cu necredincioșii? Am o pasiune pentru a aduce noi închinători la Dumnezeu?”

Epistolele: Închinarea în Biserica primară

Spre deosebire de Vechiul Testament, cu indicațiile sale specifice pentru închinarea evreiască, Noul Testament conține puține referințe despre închinarea în biserică.²⁸ Nu există o descriere completă a unui serviciu de închinare în Noul Testament, dar epistolele prezintă câteva elemente ale închinării creștine timpurii.

Citirea Scripturii

Citirea Scripturii era importantă în cultul creștin timpuriu. Coloseni 4:16 și 1 Tesaloniceni 5:27 instruiesc bisericile să citească public scrisorile lui Pavel. În 1 Timotei 4:13, Pavel îi amintește lui Timotei să acorde atenție citirii în public a Scripturii.

Importanța citirii Scripturii este sugerată în Coloseni 3:16: „Cuvântul lui Cristos să locuiască din belșug în voi în toată înțelepciunea”. Psalmistul l-a descris pe omul binecuvântat: el se bucură și meditează la Legea Domnului (Psalmul 1:2). Închinarea noastră publică arată valoarea pe care o acordăm Scripturii.

---

²⁸ O mare parte din acest conținut este adaptat după Franklin M. Segler și Randall Bradely, *Christian Worship: Its Theology and Practice*. (Nashville: B&H Publishing, 2006), Capitolul 2.

Predicarea Cuvântului

Pe lângă citirea Scripturii, un lider era responsabil să predice Cuvântul (2 Timotei 4:1-4, Tit 2:15). Din vremea lui Ezra, cărturarii interpretau Scriptura pentru popor. Ezra și colegii săi citeau clar din cartea legii lui Dumnezeu și îi precizau semnificația, astfel încât poporul să înțeleagă ce i se citise. (Neemia 8:8). Sinagogile evreiești din epoca Noului Testament au continuat această practică (Fapte 13:14-15). Explicarea semnificației Scripturii este fundamentul predicii creștine timpurii.

Predicile din Faptele Apostolilor reflectă conținutul predicilor din biserica primară.²⁹ Printre cele mai importante subiecte ale acestor predici sunt următoarele:

- Isus a fost împlinirea profețiilor Vechiului Testament.
- Isus a făcut lucrări mărețe prin puterea lui Dumnezeu.
- Isus a fost răstignit și apoi a înviat din morți.
- Isus este acum înălțat și făcut Domn.
- Toți cei care aud Cuvântul trebuie să se pocăiască și să fie botezați.

Rugăciunea publică

Rugăciunea publică era, de asemenea, importantă în cultul primilor creștini (1 Timotei 2:1-3). Mulți cercetători cred că rugăciunile incluse în scrisorile lui Pavel au fost folosite în închinarea publică. „Amin”-ul rostit de adunare indica acordul lor cu rugăciunea.³⁰

Cântarea

Cântarea era importantă în Templu și a continuat să joace un rol în închinarea creștină timpurie. Împreună cu psalmii pe care creștinii i-au preluat din cultul evreiesc, noi imnuri Îl laudau pe Isus ca Mesia. Acest lucru este sugerat de Efeseni 5:19 și Coloseni 3:16. Mulți cercetători ai Bibliei cred că Filipeni 2:5-11 a fost un imn creștin timpuriu. În plus, cântecul Mariei din Luca 1:46-55 și rugăciunea lui Simeon din Luca 2:29-32 este posibil să fi fost cântate în cadrul serviciilor de închinare.

Darurile financiare

În unele ocazii, darurile făceau parte din închinarea publică. 1 Corinteni 16:2 și 2 Corinteni 9:6-13 cer Bisericii din Corint să colecteze o donație pentru creștinii suferinzi din Ierusalim.

Botezul și Cina Domnului

Rânduielile botezului și Cina Domnului făceau parte din închinare. Pavel a scris pentru a corecta abaterile legate de participarea corintenilor la celebrarea Cinei Domnului. În loc să fie o comemorare a jertfei lui Cristos, aceasta devenise un banchet. Pavel a atras atenția

---

²⁹ Predici importante din Faptele Apostolilor se găsesc în Faptele Apostolilor 2, 7, 10, 17.

³⁰ 1 Corinteni 14:16 se bazează pe această practică.

asupra seriozității Cinei Domnului. Împărtășania amintește de cel mai sacru eveniment pentru creștin, de aceea aceasta trebuie tratată corespunzător.³¹

Dincolo de aceste indicații privind elementele serviciului de închinare, știm puține despre închinarea creștină timpurie. Epistolele nu prescriu o anumită ordine a închinării, cadrul închinării sau alte detalii referitoare la închinarea publică în biserica primară. Din cauza varietății de medii religioase și culturale reprezentate în biserica primară, este probabil ca închinarea publică să fi arătat foarte diferit de la un loc la altul. Creștinii evrei au continuat probabil să se închine într-un mod similar cu închinarea din sinagogă. Creștinii dintre neamuri nu au fost familiarizați cu practicile evreiești și este posibil să se fi închinat într-un mod diferit. Cu toate acestea, este clar că biserica primară a pus un mare accent pe Scriptură și pe predicarea și învățarea Cuvântului lui Dumnezeu.

Închinarea biblică astăzi

În multe biserici, citirea publică a Scripturii a devenit rară. De obicei, doar câteva versete sunt citite în timpul serviciului divin. Scriptura ar trebui să fie o prioritate în închinarea noastră. Prin cântări bazate pe Scriptură, lecturi biblice sau expunerea atentă a Scripturii în predică, ar trebui să fim cunoscuți ca „oameni ai Cărții”. Biblia trebuie să își păstreze un loc central în închinarea noastră.

Moment introspectiv

Întreabă-te: „Include oare închinarea mea fiecare dintre elementele care făceau parte din închinarea bisericii primare?”

Apocalipsa: Închinarea ca adorație

Închinarea este în centrul mesajului din Apocalipsa.

- Ioan era în Duhul Sfânt în ziua Domnului când a auzit glasul lui Alfa și Omega (Apocalipsa 1:10).
- Una dintre temele centrale ale Apocalipsei este contrastul dintre cei care se închină lui Iahve înălțat pe tronul Său și cei care se închină fiarei.
- Apocalipsa promite că Dumnezeu Își va învinge vrăjmașii și că toate națiunile vor veni și se vor închina înaintea Lui (Apocalipsa 15:4).

---

³¹ Matei 28:18-20, Faptele Apostolilor 2:38-41, 1 Corinteni 11:20-34.

Pentru a înțelege închinarea din Apocalipsa, este util să trecem în revistă cadrul istoric al cărții. Creștinii din primul secol se confruntau cu două proclamații concurente. Pe de o parte, ei știau că Isus Cristos este Domnul (Filipeni 2:11). Credința în Cristos presupune angajamentul față de autoritatea și domnia lui Isus Cristos. Pe de altă parte, Roma le cerea tuturor celor aflați sub autoritatea imperiului să depună mărturie că Cezar este „Dominus et deus noster” (stăpânul și Dumnezeuul nostru).

Era imposibil pentru creștini să ofere loialitate supremă altcuiva decât lui Dumnezeu. Rădăcina conflictului dintre Roma și creștinii din primul secol era: „Cine este vrednic de închinarea noastră?”. În acest context, Apocalipsa spune: „Isus este Domnul!”. Chiar și într-o lume care nu-I recunoaște autoritatea, Isus este Domnul. El este demn de închinare. Apocalipsa oferă o imagine a adevăratei închinări.

„Încheie deci noua Ta creație,
Curați și fără pată să fim;
Să vedem marea Ta mântuire
Perfect reconstituiți în Tine:
Schimbați din slavă în slavă,
Până când în ceruri locul
ne vom lua,
Cântând și aruncându-ne
cununile înaintea Ta,
Pierduți în uimire, dragoste și laudă!”
- Charles Wesley

Închinarea cerească în contrast cu închinarea falsă

Apocalipsa începe cu mesaje adresate celor șapte biserici din Asia Mică. Asia Mică a fost unul dintre cele mai puternice centre de închinare împăratului. Existau temple imperiale în fiecare dintre orașele la care face referire Apocalipsa. Închinarea la împărat era aproape universală în toată această provincie.

Mesajele către cele șapte biserici arată deficiențe în închinarea câtorva dintre ele. În timp ce toate cele șapte biserici se închină lui Dumnezeu, cinci dintre ele sunt mustrate. Reproșurile arată că aceste biserici nu au reușit să se închine lui Dumnezeu în mod corespunzător.

- 1. Lipsa de iubire constituie un obstacol în calea adevăratei închinări.** Efesul făcea multe lucruri bune, dar își părăsise prima dragoste. Goliciunea în închinare poate fi un semn că ne-am pierdut dragostea pentru Dumnezeu pe care Îl adorăm.
- 2. Învățătura falsă constituie un obstacol în calea adevăratei închinări.** Atât Pergamul, cât și Tiatira au tolerat învățătura falsă. Acest pericol poate fi văzut în bisericile care înlocuiesc adevărul biblic cu semne și minuni.
- 3. Faptele moarte constituie un obstacol în calea adevăratei închinări.** Orașul Sardes a fost învins de două ori când paznicii adormiți nu au văzut inamicul care se apropia.³² Ioan a avertizat că biserica din Sardes era adormită pentru că se încredea

---

³² Acest lucru s-a întâmplat când Cyrus a atacat în 547 î.Hr. și din nou când Antiohus al III-lea a atacat în 214 î.Hr..

în faptele ei bune. O întâlnire cu Dumnezeu în închinare va trezi Sardesul din letargia sa.

4. Lipsa de pasiune constituie un obstacol în calea adevăratei închinări.

Laodiceea a arătat spiritul călduț pe care biserica l-a văzut adesea în vremuri de prosperitate. Lipsa de pasiune a laodiceenilor era încurajată de bogăția și autosuficiența lor. Adevărata închinare ne amintește de dependența noastră de Dumnezeu.

Închinarea cerească este concentrată asupra lui Dumnezeu.

Apocalipsa 4-5 arată că închinarea cerească se concentrează asupra lui Dumnezeu și a slavei Sale. Cei care se închină în ceruri se închină Regelui veșnic și Mielului înviat.

Îți poți imagina un înger spunându-i lui Ioan: „Putem schimba ceva ca să te facem să te simți mai confortabil în închinare?”. Bineînțeles că nu! Închinarea este despre Dumnezeu, nu despre mine. Închinarea îl binecuvântează pe cel care se închină, dar nu acesta este scopul principal al închinării. Scopul închinării este cinstirea lui Dumnezeu. Cei care se închină în jurul tronului lui Dumnezeu cântă un imn de laudă către Dumnezeu:

Ei cântau cântarea lui Moise, robul lui Dumnezeu, și cântarea Mielului. Și ziceau: „Mari și minunate sunt lucrările Tale, Doamne Dumnezeule, Atotputernice! Drepte și adevărate sunt căile Tale, Împărate al neamurilor! Cine nu se va teme, Doamne, și cine nu va slăvi Numele Tău? Căci numai Tu ești Sfânt și toate neamurile vor veni și se vor închina înaintea Ta, pentru că judecățile Tale au fost arătate! (Ap.15:3-4).

Închinarea cerească are loc în prezența lui Dumnezeu. Din momentul în care Adam și Eva au fost alungați din grădină, omul a fost separat de Dumnezeu. În ceruri, închinarea va avea loc din nou în prezența lui Dumnezeu, fără nicio influență din partea răului.

Și am auzit un glas tare, care ieșea din scaunul de domnie și zicea: „Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii! El va locui cu ei și ei vor fi poporul Lui și Dumnezeu Însuși va fi cu ei. El va fi Dumnezeul lor (Apocalipsa 21:3).

Închinarea cerească arată adevărata realitate.

Când a scris Apocalipsa, Ioan se afla în exil pe insula Patmos. Creștinii din întregul Imperiu Roman sufereau persecuții. Dintr-o perspectivă pământească, viitorul era întunecat. Cu toate acestea, Apocalipsa arată o perspectivă cerească asupra evenimentelor pământești.³³

Pe pământ vedem doar o singură parte a istoriei. Suntem tentați să credem că lumea din jurul nostru este realitatea supremă. Închinarea și cerul par departe de luptele din lumea reală. Priveliștile de închinare cerească văzute în Apocalipsa 4, 5 și 15 ne arată o imagine a lumii reale.

---

³³ De exemplu: 6:1-7:8 sunt pe pământ; 7:9-8:6 sunt în cer. 8:7-11:14 sunt pe pământ; 11:15-19 sunt în cer.

Pentru lucrătorii creștini, Apocalipsa este un *memento* important care le amintește că luptele acestei lumi sunt temporare. Închinarea nu este o evadare săptămânală din realitate. Ea arată realitatea din perspectiva lui Dumnezeu, iar acest lucru ne transformă viziunea asupra lumii. În Apocalipsa, Dumnezeu spune: „Lucrurile nu sunt așa cum par a fi. Lucrurile nu sunt scăpate de sub control, Satana nu a învins, răul nu a triumfat. Priviți prin ușă și aruncați o privire asupra realității. Dumnezeu este pe tronul Său!”³⁴

Închinarea biblică astăzi

„El a înviat! El este Domnul!” Aceste proclamații sunt esențiale pentru închinare. Învierea a fost cea care L-a proclamat pe Isus ca Domn (Romani 1:4).

Biserica primară considera fiecare duminică ca fiind o sărbătoare a Învierii, fiecare duminică era Paștele. Creștinii nu posteau duminica, pentru că duminica era o zi de sărbătoare.

Astăzi închinarea noastră ar trebui să fie un moment de sărbătoare. Da, există o solemnitate asociată cu intrarea în prezența Celui Preaînalt, dar există și bucurie, deoarece Îl sărbătorim pe Domnul înviat. Închinarea noastră ar trebui să includă ocazii de sărbătorire.

Închinarea include cântece de laudă și mărturii ale harului lui Dumnezeu în viețile membrilor Bisericii. În Nigeria, am vizitat o congregație care Îl lauda pe Dumnezeu cu bucurie în timpul unei colecte. Membrii bisericii mărșăluiau în jurul clădirii în timp ce colectau fonduri. Acești închinători cunoșteau bucuria învierii. Închinarea ar trebui să includă posibilitatea de a sărbători victoria pe care am obținut-o prin triumful lui Cristos asupra morții.

Moment introspectiv

Întreabă-te: „Este oare închinarea mea o sărbătoare sau doar o datorie? Mă bucur să intru în închinare sau particip la închinare doar pentru că este obligația mea de creștin?”

Aplicăm în practică

Luați-vă timp pentru a reflecta asupra Dumnezeului pe care Îl adorăm. Gândiți-vă la ceea ce ne spune Scriptura despre El.

---

³⁴ David Jeremiah. *Worship*. (CA: Turning Point Outreach, 1995), 72

Cum este reprezentat Dumnezeu în Scripturi ³⁵	
În Geneza	El este Creatorul universului.
În Exod	El este Mielul pascal.
În Levitic	El este Sacrificiul perfect.
În Numeri	El este Norul.
În Deuteronom	El este unicul Profet adevărat.
În Iosua	El este Conducătorul armatei Domnului.
În Rut	El este Răscumpărătorul.
În 1 și 2 Samuel	El este Profetul.
În Cronici	El este Templul ceresc.
În Iov	El este Mijlocitorul.
În Psalmi	El este Păstorul.
În Isaia	El este Prințul păcii.
În Ezechiel	El este Fiul Omului.
În Osea	El este Vindecătorul celor care au dat înapoi.
În Hagai	El este Dorința tuturor națiunilor.
În Maleahi	El este Soarele Dreptății.
În Matei	El este Mesia cel Promis.
În Marcu	El este Slujitorul.
În Luca	El este Fiul Omului.
În Ioan	El este Cuvântul.
În Romani	El este Cel care justifică.
În Filipeni	El este Bucuria.
În Coloseni	El este Plinătatea Dumnezeirii.
În Evrei	El este Marele Preot.
În 1 și 2 Petru	El este Păstorul cel mare al turmei.
În Apocalipsa	El este Mielul care a fost înjunghiat, Regele regilor și Domnul domnilor!

---

³⁵ O adaptare după Vernon Whaley, *Called to Worship*. (Nashville: Thomas Nelson, 2009), 331-333.

Concluzie: Mărturia Apostolului Ioan

„Numele meu este Ioan. Viața mea a fost transformată de închinare. Din momentul în care L-am întâlnit pentru prima dată pe Isus din Nazaret, am devenit un închinător.

Am fost acolo, pe Muntele Schimbării la Față. Am auzit glasul din cer, am văzut slava Lui, am căzut cu fața (la pământ) și ne-am îngrozit (Matei 17:6). Ne-am închinat în mod imperfect. Acțiunile noastre din timpul Săptămânii Patimilor au arătat că nu am înțeles ceea ce văzusem pe Munte.

Eram acolo, pe muntele din Galileea, când Isus a apărut după înviere. Ne-am închinat, deși unii se îndoiau (Matei 28:17). Ne-am închinat în mod imperfect. Știam că a înviat, dar nu înțelegeam tot ceea ce însemna acest lucru.

Eram în camera de sus, când ne-am dedicat rugăciunii într-un singur cuget (Fapte 1:14). În timp ce ne închinam, Duhul Sfânt a venit peste noi. Închinarea a devenit motivația pentru evanghelizare: am dus Evanghelia la Ierusalim, în Iudeea și Samaria și până la marginile pământului.

Pe când eram în exil pe Patmos, eram în Duhul Sfânt în ziua Domnului, când am auzit un glas puternic ca o trâmbiță. Era glasul lui Alfa și Omega, Cel dintâi și Cel de pe urmă (Apocalipsa 1:10-11).

Am fost acolo când Dumnezeu a deschis o ușă în cer și mi-a permis să văd închinarea din jurul Tronului lui Dumnezeu.

Voi locui pentru totdeauna în noul Ierusalim, care se va pogorî din cer de la Dumnezeu (Apocalipsa 21:2). În acel oraș, închinarea noastră va fi în sfârșit perfectă, deoarece vom vedea fața Celui Căruia ne închinăm. În ceruri este „cortul lui Dumnezeu cu oamenii. El va locui cu ei și ei vor fi poporul Lui și Dumnezeu Însuși va fi cu ei. El va fi Dumnezeul lor.” (Apocalipsa 21:3).

Eu sunt Ioan. Și îmi voi petrece eternitatea închinându-mă Dumnezeului și Răscumpărătorului meu!”

Aplicăm în practică

Înainte de a încheia această lecție, luați o pauză pentru a vă închina lui Dumnezeu. Citiți cântările din Apocalipsa 4, 5, 15 sau Psalmul 19. Cântați o cântare de laudă. Rostiți o rugăciune de adorare. Ascultați ce vă spune Dumnezeu. Luați-vă timp pentru a vă închina lui Dumnezeu în adevăr.

Discuție de grup

► Pentru aplicarea practică a acestei lecții, discutați următoarele:

Florin păstorește o biserică pasionată de evanghelizare. Lunar sunt botezați noi convertiți. Acesta este un moment de bucurie pentru biserică. Florin însă este îngrijorat că biserica nu se închină cu adevărat. Cea mai mare parte a predicii este orientată către necredincioși și noii convertiți. Este dificil să se cânte imnuri mărețe, deoarece oamenii noi nu le cunosc. Florin se teme că biserica sa va fi mare numeric, dar superficială ca profunzime spirituală. El vrea să se concentreze mai mult pe închinare. Ce poate face Florin pentru a menține accentul pe evanghelizare și, în același timp, pentru a aprofunda închinarea bisericii?

Lecția 4. Revizuire

(1) Evangheliile arată că închinarea se împlinește în Isus Cristos:

- Isus a oferit un model de închinare.
- Isus a respins tentația unei închinări false.
- Isus a fost un model demonstrând importanța rugăciunii.
- Isus va fi adorat pe parcursul veșniciei

(2) Faptele Apostolilor arată relația dintre închinare și evanghelizare.

- Adevărata închinare inspiră evanghelizarea.
- Evanghelizarea eficientă generează credincioși.
- Închinarea care nu duce la evanghelizare va deveni egocentrică.

(3) Epistolele arată elemente-cheie ale închinării în biserica primară:

- Citirea Scripturii
- Predicarea Cuvântului
- Rugăciunea publică
- Cântarea
- Darurile
- Botezul
- Cina Domnului

(4) Apocalipsa arată că închinarea este venerarea lui Dumnezeu.

- Închinarea îl binecuvântează pe închinător, dar nu acesta este scopul principal al închinării.
- Scopul principal al închinării este de a aduce onoare lui Dumnezeu.
- Închinarea cerească ne amintește că lumea pe care o vedem nu este realitatea supremă.

Lecția 4. Sarcini de lucru

(1) Enumeră trei principii de închinare din această lecție. Pentru fiecare principiu, scrieți câte un paragraf în care să discutați modalitățile practice de aplicare a principiului respectiv în biserica dumneavoastră.

(2) La începutul următoarei lecții, veți scrie un test bazat pe această lecție. Studiați cu atenție întrebările testului pentru a vă pregăti.

Lecția 4. Test

- (1) Enumeră trei moduri în care Isus a exemplificat adevărata închinare.
- (2) Ce ne amintesc învățătura și exemplul lui Isus despre închinarea adevărată?
- (3) Care sunt cele două afirmații care rezumă relația dintre închinare și evanghelizare?
- (4) Cum este descrisă închinarea falsă din Atena în Fapte 17?
- (5) Cum este descris adevăratul Dumnezeu în Faptele Apostolilor 17?
- (6) Enumerați cinci elemente ale închinării creștine timpurii din epistole.
- (7) Enumerați două exemple de obstacole în calea închinării întâlnite în bisericile din Asia Mică.
- (8) Scrieți din memorie Romani 12:1-2.

Lecția 5

Închinarea în istoria Bisericii

Obiectivele lecției

Până la sfârșitul acestei lecții, studentul trebuie:

- (1) Să înțeleagă importanța respectării diferențelor dintre diferitele tradiții de închinare.
- (2) Să înțeleagă diferența dintre principiile nemodificabile de închinare și practicile de închinare în schimbare.
- (3) Să recunoască faptul că închinarea reflectă atât convingerile noastre teologice, cât și influențează aceste convingeri.
- (4) Să aplice lecțiile învățate din închinarea din diferite tradiții bisericești la închinarea de astăzi.

Sarcină preliminară

Memorizați Psalmul 100:1-5.

Introducere

Mihai apreciază închinarea tradițională. La întâlnirea lor lunară, Vasile, care conduce o slujbă de închinare contemporană, a întrebat: „De ce nu încercați ceva nou în serviciile voastre de închinare?”

„Noi suntem biblici”, a răspuns Mihai. „Dacă Biblia nu poruncește o anumită practică de închinare, noi nu suntem în măsură să adăugăm pur și simplu ceva la practicile de închinare ale bisericii primare. Cine suntem noi să schimbăm închinarea biblică? În biserica noastră, cântăm doar psalmi. Aceste cântări au fost cântările bisericii primare și ele sunt suficient de bune pentru noi!”³⁶

Vasile a răspuns: „Mi se pare că tu crezi că istoria s-a oprit la sfârșitul cărții Apocalipsa. Cum putem să ne limităm la un stil de închinare care are 2.000 de ani? Atâta timp cât Biblia nu interzice o practică și atâta timp cât această practică nu divizează biserica, ar trebui să adaptăm închinarea la nevoile generației noastre. În biserica mea, cântăm multe cântece

---

³⁶ Așa-numitul „principiul regulator” al închinării, definit de John Calvin: acesta interzice orice practici de închinare care nu sunt instituite în Scriptură. Inițial, acest lucru a împiedicat orice muzică instrumentală (deoarece instrumentele nu sunt menționate în închinarea din Noul Testament) sau folosirea oricăror alte cântări decât Psalmii. Unele biserici care urmează acest principiu astăzi au adăugat instrumente și imnuri, dar continuă să evite abordări mai noi ale închinării.

noi. Dacă Dumnezeu ar fi vrut să interzică cântările noi, Biblia le-ar fi interzis în mod explicit.”³⁷

Răspunsul lui Nicolae a fost practic. „Am studiat ce spune Biblia despre închinare. Cunoaștem principiile de închinare din Scriptură. Trebuie să vedem cum au aplicat alți creștini aceste principii în fiecare generație. Cum arată închinarea în istoria bisericii?”

Nicolae înțelege un principiu important atunci când vorbește despre închinare. Deși principiile biblice ale închinării sunt neschimbate, fiecare experiență de închinare din Biblie este diferită. Detaliile diferă, dar elementele esențiale ale închinării rămân aceleași. Am analizat principiile esențiale ale închinării în ultimele două lecții, dar detaliile se schimbă. Haideți să le examinăm:

- Avraam era la ușa cortului său când s-a închinat. Cineva ar putea citi acest lucru și să spună: „Adevărata închinare se întâmplă când ești acasă”. Dar...
- Isaia se afla în Templu când l-a văzut pe Domnul înălțat. Cineva ar putea citi acest lucru și să spună: „Adevărata închinare se întâmplă când ești la biserică”. Dar...
- Iov era acoperit de furuncule din cap până în picioare când a spus: „Urechea mea auzise vorbindu-se de Tine, dar acum ochiul meu Te-a văzut” (Iov 42:5). Cineva ar putea citi acest lucru și să spună: „Aha! Adevărata închinare se întâmplă atunci când ești miserabil.”

Înțelegeți ce vreau să spun? Închinarea are loc în multe circumstanțe diferite, în multe moduri diferite și după multe modele diferite. Adesea confundăm circumstanțele schimbătoare ale închinării cu principiile neschimbătoare.

În această lecție, vom vedea cum a aplicat biserica principiile închinării de-a lungul istoriei. Acest lucru vă va da o idee despre varietatea modurilor în care poporul lui Dumnezeu se închină. Sperăm că acest lucru vă va ajuta să vedeți că nu există un model unic de închinare care trebuie urmat de toți oamenii în toate situațiile. Mai degrabă, trebuie să căutăm călăuzirea Duhului lui Dumnezeu pentru a determina cum să aplicăm principiile biblice ale închinării la situația noastră.

În această lecție, vom vedea, de asemenea, că modul în care ne închinăm reflectă convingerile noastre. Practicile noastre de închinare sunt influențate de convingerile noastre despre Dumnezeu și de modul în care ne apropiem de El.

Această înțelegere este crucială atunci când luați decizii cu privire la închinare. Vă desfășurați serviciul de închinare într-un mod care să vă comunice convingerile sau pur și simplu copiați modelul unei alte biserici? Dacă copiați o altă biserică, trebuie să vă asigurați

---

³⁷ Așa-numitul „principiul normativ” al închinării. Această abordare învață că orice practică de închinare care nu este interzisă în Scriptură este permisă, atâta timp cât nu tulbură pacea și unitatea Bisericii.

că împărtășiți convingerile acelei biserici despre Dumnezeu și modul în care ne apropiem de El. Slujba noastră de închinare reflectă ceea ce credem.

► Înainte de continua această lecție, discutați despre serviciile voastre de închinare. Dacă o persoană nu ar ști nimic despre doctrina voastră, ce i-ar spune stilul vostru de închinare? Ce ar învăța ei despre viziunea voastră despre Dumnezeu, viziunea voastră despre relația noastră cu Dumnezeu și viziunea voastră despre evanghelizare ca rezultat al serviciului de închinare?

O imagine a închinării din secolul al doilea

Cea mai veche ilustrație a închinării de după Noul Testament apare într-o scrisoare din anul 113 după Cristos. Pliniu, guvernatorul Bitiniei, a descris închinarea creștină într-o scrisoare adresată împăratului Traian.³⁸ El a scris că creștinii „se adună într-o zi stabilită înainte de răsărit și cântă imnuri lui Cristos ca unui zeu, și că fac un jurământ... să nu comită nici un furt, nici o fraudă, nici un adulter.... Este obiceiul lor să se despartă și să se întoarcă mai târziu pentru a lua masa împreună.”

Potrivit lui Pliniu, creștinii se întâlneau duminica înainte de răsăritul soarelui pentru a cânta imnuri și a se angaja la o conduită etică, probabil ca răspuns la citirea Scripturilor. Mai târziu în cursul zilei ei luau masa împreună, care includea probabil Cina Domnului.

Patruzeci de ani mai târziu, Iustin Martirul a dat o descriere mai detaliată a închinării.³⁹ Iustin a scris pentru a apăra cultul creștin în fața împăratului roman care îi suspecta pe creștini de imoralitate și de lipsă de loialitate față de Imperiu. Iustin l-a asigurat pe împărat că închinarea creștină nu reprezenta o amenințare pentru Roma. Potrivit lui Iustin, cultul creștin includea următoarele elemente:

- 1. Citirea Scripturii.**
- 2. O predică ținută de conducătorul adunării.**
- 3. Rugăciunea.** Credincioșii se rugau în tăcere, apoi conducătorul rostea o rugăciune la care oamenii răspundeau „Amin”. La sfârșitul rugăciunii, credincioșii se salutau unii pe alții cu un sărut sfânt, care semnifica prezența Duhului Sfânt.
- 4. Slujba se încheia cu împărtășania.** După slujbă, doi diaconi duceau pâinea și vinul rămase la creștinii bolnavi sau care se aflau în închisoare în așteptarea martiriului.
- 5. La sfârșitul slujbei, cei care aduceau bani sau mâncare își aduceau darurile în fața conducătorului.** Darurile erau duse la „orfani și văduve, la cei care erau

---

³⁸ Pliny, *Letters 10.96-97*, Extras din <https://faculty.georgetown.edu/jod/texts/pliny.html> on January 26, 2023.

³⁹ Justin Martyr, (Translated by Marcus Dods), *The First Apology of Justin* (Chapter 67). Extras din https://en.wikisource.org/wiki/Ante-Nicene_Christian_Library/The_First_Apology_of_Justin_Martyr#Chapter_67 on January 26, 2023.

nevoiași din cauza bolii sau din orice alt motiv, la cei captivi și la străinii din mijlocul nostru.”

Unul dintre punctele forte ale închinării din secolul al II-lea era prezența și participarea membrilor adunării. Atât Pliniu, cât și Iustin Martirul au descris o slujbă simplă, nimic asemănător cu ritualurile elaborate, obișnuite în religiile păgâne misterioase din Roma. Închinarea era intimă, deoarece grupuri mici se adunau în case particulare.

Un alt punct forte era legătura clară dintre închinare și viață. Scrisoarea lui Pliniu menționează angajamentul creștinului față de comportamentul etic. Iustin Martirul menționează darurile financiare pentru a-i ajuta pe cei nevoiași. Închinarea implica întreaga viață a creștinului.

► Ce aspecte ale închinării din secolul al doilea ar putea fi benefice pentru închinarea dumneavoastră? Vedeți vreun pericol în închinarea din secolul al doilea?

O imagine a închinării în Evul Mediu

Pentru a explora o altă imagine a închinării, să ne uităm în secolul al XII-lea. Între timp, creștinismul a devenit religia oficială a Sfântului Imperiu Roman. După ce Constantin a emis Edictul de la Milano din 313 d.Hr., comunitățile creștine au început să construiască clădiri bisericesti grandioase. Multe dintre marile catedrale ale Europei au fost construite în timpul primului mileniu.

În Evul Mediu, închinarea a devenit din ce în ce mai impunătoare. Partea pozitivă este că închinarea în catedrale arăta maiestatea lui Dumnezeu. Vitraliile înfățișau evenimentele biblice pentru cei care nu știau să citească. Corurile cântau imnuri frumoase. Închinarea era grandioasă și frumoasă.

Punctele slabe ale închinării în Evul Mediu

Frumusețea era mai importantă decât spiritualitatea.

Se pune accentul pe folosirea lucrurilor frumoase pentru închinare: tămâie, muzică elaborată cântată de cântăreți calificați, clopote și îmbrăcăminte specială pentru preoți. Aspectele artistice au devenit mai importante decât cele spirituale.

Oamenii nu puteau înțelege slujbele.

Liturghia era ținută în latină, o limbă pe care puțini o înțelegeau. Mulți preoți locali erau prea puțin pregătiți pentru a ține o predică. Rugăciunile erau un amestec de pasaje din mai multe surse diferite și erau adesea inconsecvente în ceea ce privește sensul.

Oamenii erau spectatori, nu închinători activi.

Oamenii se implicau foarte puțin. Congregația era un grup de spectatori care urmăreau spectacolul Sfintei Liturghii. Preoții jucau evenimentele închinării în timp ce publicul privea. Slujba se axa mai degrabă pe împărtășanie decât pe Scriptură.

Biserica Romano-Catolică a învățat că pâinea și vinul au fost transformate în trupul și sângele real al lui Cristos (așa-numita doctrină a *transsubstanțierii*). Majoritatea laicilor primeau împărțășania doar de Paște. Preotul bea din vinul pentru Cină și împărțea doar pâinea cu enoriașii.

Evanghelia era înlocuită cu ritualul.

Închinarea noastră ne modelează convingerile. Vedem acest principiu în acțiune în Evul Mediu: închinarea romano-catolică le-a modelat teologia. Dumnezeu era văzut ca fiind departe de preocupările umane. Oamenii laici nu simțeau că se pot apropia de Dumnezeu și considerau că pot vorbi cu Dumnezeu doar prin intermediul unui preot. Preotul a devenit mediatorul între Dumnezeu și om.

Puterea închinării în Evul Mediu era dată de sentimentul de măreție și de admirație în fața lui Dumnezeu. Prin arhitectură, muzică, acțiuni teatrale și frumusețe artistică, închinarea înfățișa gloria lui Dumnezeu.

Cu toate acestea, punctele slabe ale închinării în Evul Mediu au fost mai multe decât punctele sale forte. Creștinul obișnuit era un simplu spectator în cadrul serviciului religios. În multe privințe, închinarea din Evul Mediu a fost o îndepărtare tragică de închinarea din Noul Testament.

Pericolele închinării: Închinare fără sens

Trebuie să ne facem timp pentru a ne învăța enoriașii de ce ne închinăm anume așa, și nu altfel. În caz contrar, tradițiile semnificative pot părea lipsite de sens pentru credincioși.

Un nou convertit l-a întrebat pe pastorul său: „De ce spunem „Amin” la sfârșitul rugăciunilor? Este „Amin” un cuvânt magic care îl face pe Dumnezeu să facă ceea ce îi cerem?”. Pastorul și-a dat seama că trebuie să explice detaliile închinării. Ceva atât de simplu ca „Amin” poate fi lipsit de sens dacă nu ne învățăm congregația despre închinare.

Nu este necesar să eliminăm simbolismul și misterul din închinare. Soluția este de a învăța congregația semnificația practicilor noastre de închinare. Ar trebui să știe de ce folosim limbajul pe care îl folosim, de ce cântarea în adunare este importantă pentru membrii congregației, ce înseamnă anumite locuri din Scriptură.

► Ce aspecte ale închinării din Evul Mediu ar putea fi benefice pentru închinarea voastră? Vedeți vreun pericol în închinarea din Evul Mediu?

O imagine a închinării în timpul Reformei

Reformatorii știau foarte bine că închinarea noastră modelează teologia noastră. Din acest motiv, ei știau că adevărurile teologice ale Reformei se vor pierde dacă închinarea nu va reflecta teologia Reformei.

O preocupare teologică primară a reformatorilor a fost preoția credinciosului. Aceasta înseamnă că credincioșii se închină direct lui Dumnezeu, și nu prin intermediul preotului. De

asemenea, reformatorii credeau cu tărie că Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să fie disponibil fiecărui credincios.

Închinarea din timpul Reformei a căutat să implice fiecare credincios. Închinarea se făcea în limba poporului, nu în latină. Scriptura era citită și predicată astfel încât toți credincioșii să poată înțelege Cuvântul lui Dumnezeu în propria lor limbă. Muzica în adunare permitea fiecărui credincios să participe la închinare. Martin Luther a fost un autor de imnuri, iar imnurile sale sunt considerate ca fiind cele care au contribuit la răspândirea Reformei.

Dincolo de aceste aspecte comune, existau multe dezacorduri între reformatori în ceea ce privește închinarea. Luteranii și anglicanii au păstrat o mare parte din ceremoniile Bisericii Romano-Catolice. Luther credea că, cu excepția cazului în care erau interzise în Scriptură sau provocau conflicte în biserică, noile practici de închinare ar trebui să fie permise.

Calvin și adepții săi au păstrat unele ritualuri, dar au respins orice practici de închinare care nu erau prevăzute în mod specific în Scriptură. Calvin aproba cântarea în comun, dar, în opinia sa, doar psalmii trebuiau cântați. El credea că „Doar Cuvântul lui Dumnezeu este demn de a fi cântat în lauda lui Dumnezeu.”⁴⁰ El a revenit la participarea enoriașilor simpli la împărtășanie, sugerând ca Cina Domnului să fie săvârșită cel puțin o dată pe lună și, de preferință, în fiecare zi a Domnului.

Anabapțiștii și puritanii au respins majoritatea ceremoniilor și au revenit la o formă simplă de închinare. Aceste grupuri se închinau uneori doar în case particulare și se considerau singurii care urmau cu adevărat închinarea din primul secol.

Punctul forte al închinării Reformei a fost revenirea la implicarea adunării. Deși au existat diferențe între diferitele biserici ale Reformei, toți reformatorii au căutat să modeleze preoția credinciosului în închinare.

► Ce aspecte ale închinării din timpul Reformei ar putea fi benefice pentru închinarea dumneavoastră? Vedeți vreun pericol în închinarea din timpul Reformei?

O imagine a închinării în Bisericile Libere

În urma Reformei, unele biserici au respins controlul statului. Printre aceste biserici, numite „Biserici Libere”, se numără anabapțiștii, puritanii, nonconformiștii, separatiștii și dizidenții. Multe dintre acestea au respins, de asemenea, liturghiile și ritualurile fixe.

Caracteristicile închinării Bisericilor Libere:

(1) Predicarea era elementul central.

(2) Participarea congregației era importantă.

Modalitatea de participare a adunării a variat de la o biserică la alta.

---

⁴⁰ Citat în Donald P. Hustad, *Jubilate II* (Carol Stream: Hope Publishing Company, 1993), 194.

- În unele biserici, adunarea cânta imnuri. În alte biserici, nu exista muzică în închinarea comună.
- În unele biserici, membrii adunării se rugau cu voce tare. În alte biserici, pastorul se ruga în numele oamenilor.

Existau puține diferențe între laici și clerici. Majoritatea bisericilor libere nu aveau veșminte speciale pentru clerici.

(3) Toată închinarea se făcea în limba poporului.

O schiță a unui serviciu de închinare din 1608 includea următoarele (serviciul a durat patru ore!):

- Rugăciune
- Citirea Scripturii (1-2 capitole cu explicații)
- Rugăciune
- Predică (de o oră sau mai mult)
- Contribuții rostite de laici
- Rugăciune
- Daruri financiare

Închinarea nu mai era dominată de împărtășanie și de un preot. Serviciile de închinare ale bisericilor libere semănau mult mai mult cu închinarea bisericii Noului Testament.

Există pericole în această abordare a închinării. Deși bisericile libere învățau preoția credinciosului, în practică, predicatorul îl înlocuia uneori pe preot ca element central al închinării. În unele biserici, membrii congregației aveau o implicare redusă.

Poate că unul dintre cele mai mari pericole ale închinării libere a fost pericolul individualismului extrem. Dacă doctrina preoției credinciosului nu este însoțită de o doctrină a unității bisericii, biserica devine o adunare de indivizi mai degrabă decât Trupul lui Cristos unit în închinare. Acest lucru se vede atunci când închinarea se referă doar la „Isus și eu”, fără a avea sentimentul că biserica este un trup.

► Ce aspecte ale închinării din bisericile libere ar putea fi benefice pentru închinarea dumneavoastră? Vedeți vreun pericol în închinarea din bisericile libere?

O imagine a închinării în cadrul trezirii Wesley-iene

John Wesley a fost influențat atât de tradiția închinării colective pe care a primit-o de la biserica anglicană, cât și de accentul pe experiența spirituală personală pe care l-a primit prin contactul cu tradiția anabaptistă. Într-o perioadă în care închinarea anglicană urma Biserica Romano-Catolică medievală în ritualuri goale, frații Wesley și adepții lor (numiți metodiști) au reînviat realitatea închinării care îi aducea pe închinători în prezența lui Dumnezeu.

Accentele închinării metodiste timpurii:

1. **Predicarea.** Predicile lui John Wesley au fost publicate și au devenit un fundament doctrinar pentru credincioșii metodiști.
2. **Împărtășania frecventă.** John Wesley se împărtășea în medie de cinci ori pe săptămână. El și-a încurajat adepții să se împărtășească cel puțin o dată pe săptămână.
3. **Cântarea imnurilor.** Imnurile lui Charles Wesley au răspândit doctrina metodistă în insulele britanice și în Lumea Nouă.
4. **Grupuri mici.** Întâlnirile de casă erau esențiale pentru ucenicia metodistă.
5. **Închinarea colectivă.** Metodiștii se întâlneau frecvent și, chiar și după ce mulți preoți anglicani i-au respins pe metodiști, Wesley și-a încurajat adepții să participe la închinarea anglicană.
6. **Evangelizarea.** Mii de noi convertiți au fost câștigați pentru Cristos pe măsură ce renașterea metodistă s-a răspândit în Anglia și în afara ei.

Închinarea metodistă includea imnuri care Îl glorificau pe Dumnezeu, ucenicia care edifica credincioși maturi și predica care proclama adevărul atât bisericii, cât și unei lumi nevoiașe.

► Ce aspecte ale închinării din Renașterea Wesley-eană ar putea fi benefice pentru închinarea dumneavoastră? Vedeți vreun pericol în închinarea din Renașterea Wesley-eană?

O imagine a închinării în America Timpurie

Englezii s-au stabilit pentru prima dată pe coasta de est a teritoriului care astăzi se numește Statele Unite ale Americii. La sfârșitul anilor 1700 și după aceea, oamenii au continuat să se deplaseze spre vest, în teritoriile nelocuite, pentru a găsi pământ și a-și construi case. Oamenii s-au confruntat cu multe provocări pe măsură ce bisericile, școlile și aplicarea legii s-au dezvoltat treptat. În istorie, acest teritoriu care a fost colonizat treptat se numește Frontiera Americană.

Scopul studierii închinării în istoria timpurie a Americii nu este acela de a propune modelul american ca model pentru întreaga închinare, ci de a-l compara cu închinarea care se dezvoltă în bisericile tinere din alte locuri. Cu aceleași provocări se confruntă bisericile nou înființate în multe țări.

Methodismul și închinarea din secolul al XVIII-lea

Methodismul a apărut ca reacție la eșecurile închinării din secolul al 18-lea.

„Când sacramentele ajunseseră la marginea vieții bisericești, methodismul timpuriu le-a plasat în centru; când zelul religios a fost desconsiderat, methodismul a făcut entuziasmul esențial; acolo unde religia a fost limitată doar la clădirea bisericii, methodismul a dus-o pe câmpuri și pe străzi”.

- James White în Robert Webber

Douăzeci de secole de închinare creștină

Caracteristici ale închinării în America Timpurie:

- 1. Independența față de confesiuni și forme oficiale de închinare.** Bisericile americane de frontieră aveau tendința de a fi independente de controlul denominațional. Ele acordau o atenție minimă ritualurilor și unei ordini planificate de închinare (deși John Wesley și-a adaptat modelul de închinare pentru a fi folosit în colonii). Clădirile bisericii și serviciile de închinare erau simple.
- 2. Rare ocazii de împărtășanie.** În Anglia, frații Wesley au subliniat importanța împărtășaniei regulate. La frontiera americană, lipsa clerului hirotonit însemna că credincioșii aveau puține ocazii de a practica Cina Domnului.
- 3. Predicarea Cuvântului.** Predicarea a continuat să fie accentul principal în cadrul serviciilor de închinare. Chiar și predicatorii neinstruiți citeau predicile lui Wesley și ale altor slujitori. Punctul central al bisericii era amvonul, nu masa de împărtășanie. Accentul principal era pus pe predicarea Cuvântului.
- 4. Cântarea vioaie.** Cântarea era plină de viață. Bisericile americane cântau imnurile lui Charles Wesley alături de cântările simple de mărturie, într-un stil ușor de învățat de o congregație needucată.
- 5. Rugăciunea, evanghelizarea și trezirea.** Rugăciunea era informală și adesea condusă de membrii obișnuiți. Evanghelizarea era importantă, iar perioadele de trezire din America erau caracterizate de pocăința a mii de oameni. De obicei, predica era urmată de o invitație pentru persoanele neconvertite să se apropie și să rostească o rugăciune de pocăință. Pe măsură ce accentul pus pe sfințenia creștină s-a răspândit în America, invitația îi îndemna pe necredincioși la pocăință, iar pe credincioși - la sfințire completă.

Ca și în cazul altor tradiții, acest tip de închinare avea puncte forte și pericole. Punctele forte includeau implicarea personală și pasiunea. Pericolele includeau accentul pus pe experiența personală cu puțin accent pe doctrină. Învățăturile false se răspândeau ușor din cauza lipsei de responsabilitate.

► Ce aspecte ale închinării Americii de frontieră ar putea fi benefice pentru închinarea dumneavoastră? Vedeti vreun pericol în închinarea bisericii americane de frontieră?

Pericolele închinării: Confundarea practicilor în schimbare cu principiile neschimbătoare

Suntem adesea tentați să confundăm practicile de închinare în schimbare cu principiile neschimbătoare ale închinării biblice. Să luăm în considerare:

- În unele biserici, credincioșii se pleacă în genunchi pentru a-și arăta umilința atunci când se roagă. În alte biserici, credincioșii ridică mâini curate atunci când se roagă.

- În unele biserici, orga cântă încet în timpul rugăciunii. În alte biserici, se păstrează tăcerea în timp ce pastorul conduce rugăciunea. În altele, toată lumea se roagă cu voce tare.
- În unele biserici, versurile sunt proiectate pe un ecran. În alte biserici, oamenii cântă dintr-o carte de imnuri.
- În unele biserici, pastorul citește Scriptura la începutul predicii sale. În alte biserici, un enoriaș citește Scriptura înainte ca pastorul să țină predica. În alte biserici, există două sau trei lecturi din Scriptură.

Niciuna dintre acestea nu este greșită, deoarece sunt chestiuni de practică, nu de principiu. Nu trebuie să credem că modul nostru de închinare este singurul mod biblic. Secretul adevăratei închinări nu este stilul, ci prezența lui Dumnezeu.

Există anumite principii care sunt neschimbătoare. Am văzut aceste principii în Scriptură în lecțiile anterioare despre închinare. Aceste principii nu sunt opționale. În calitate de creștini, aceste principii ne ghidează în abordarea noastră față de Dumnezeu.

În următoarele câteva lecții, vom analiza practicile de închinare. Principiile nu se schimbă, practicile însă diferă de la un loc la altul și de la o vreme la alta. Din acest motiv, ar trebui să fim toleranți față de cei ale căror practici diferă de înțelegerea noastră. Acest lucru nu înseamnă că practicile nu sunt importante, ci că este permisă mai multă flexibilitate în practici decât în principii.

Oswald Chambers ne îndeamnă să „lăsăm loc pentru Dumnezeu” în viața noastră. Acest lucru se aplică și la închinare:

„Ca slujitori ai lui Dumnezeu, trebuie să învățăm să-I oferim spațiu Lui... Noi planificăm, dar uităm să Îi facem loc lui Dumnezeu să acționeze așa cum vrea El. Am fi surprinși dacă Dumnezeu ar veni la întâlnirea noastră sau la predica noastră într-un mod la care nu ne așteptam să o facă? Nu vă așteptați ca Dumnezeu să vină într-un anumit mod, ci așteptați-L. Modul în care putem lăsa loc pentru El este să ne așteptăm ca El să Se manifeste, dar nu într-un mod planificat.

Păstrează-ți viața atât de constant în legătură cu Dumnezeu, încât puterea Lui surprinzătoare să poată pătrunde în orice moment. Trăiește într-o stare de așteptare constantă și lasă loc pentru ca Dumnezeu să vină așa cum decide El.”⁴¹

---

⁴¹ Oswald Chambers, *My Utmost for His Highest* (January 25 entry). Extras din <https://utmost.org/leave-room-for-god/> on July 22, 2020.

Concluzie: O imagine a închinării astăzi

Cum arată închinarea în secolul XXI? Este o întrebare la care nu se poate răspunde simplu. Închinarea în secolul XXI ia multe forme diferite. Unele biserici prețuiesc ritualul și tradiția. Alte biserici resping ritualul în favoarea libertății personale în închinare.

În loc să încercați să descrieți închinarea de astăzi, faceți-vă timp să vă faceți propria descriere. Cum arată închinarea în biserica dumneavoastră? Dacă studiați într-un grup, discutați despre diferențele și asemănările dintre închinarea din bisericile reprezentate în grupul dumneavoastră.

În acest moment al cursului, scopul acestei descrieri nu este evaluarea. Întrebarea nu este: „Avem dreptate sau nu?”. Întrebarea este pur și simplu: „Ce facem în cadrul serviciului nostru de închinare?”

Motivul acestei descrieri este acela de a pune bazele pentru următoarele lecții. Odată ce aveți o descriere a ceea ce faceți în prezent în cadrul închinării, puteți să vă întrebați: „De ce facem ceea ce facem?” și „Cum am putea să o facem mai bine?”

Deciziile referitoare la închinare reflectă convingerile teologice. Elementele din închinarea noastră arată ceea ce credem despre Dumnezeu și modul în care ne raportăm la El; elementele din închinarea noastră arată ceea ce credem despre biserică și modul în care ne raportăm unii la alții; elementele din închinarea noastră arată ceea ce credem despre cei pierduți și modul în care închinarea poate ajunge la ei.

Să luăm un exemplu - cântarea în adunare.

- Absența cântării în congregație în Biserica Romano-Catolică a reflectat convingerea că enoriașii obișnuiți nu puteau înțelege Cuvântul lui Dumnezeu (inclusiv cel din cântări). La fel cum enoriașului obișnuit îi era refuzată capacitatea de a citi Scriptura, nu i se permitea să cânte cântece de închinare. Închinarea trebuia să se desfășoare prin intermediul preotului.
- Accentul pus pe cântarea congregațională în timpul Reformei a reflectat credința lui Luther că fiecare creștin se putea închina ca parte a Trupului lui Cristos.
- Refuzul lui Calvin de a permite alte imnuri decât psalmii a reflectat credința sa că doar Cuvântul lui Dumnezeu era acceptabil în închinare.
- Accentul metodist pe cântarea congregațională și pe învățarea doctrinei prin imnuri a reflectat convingerea lui Wesley că fiecare credincios ar trebui să cânte și că ceea ce cântăm are influență asupra a ceea ce credem.
- Simplitatea cântecelor de frontieră arăta convingerea metodiștilor că mântuirea era pentru toți oamenii. Datorită acestei convingeri, ei i-au implicat pe toți în cântarea entuziastă.

Pe măsură ce vom continua acest curs, vom analiza mai multe elemente ale închinării. Prima dumneavoastră întrebare referitoare la închinare ar fi probabil: „Îmi place?”. Dar nu aceasta este întrebarea importantă. Mai importantă este: „Ce spune închinarea mea despre ceea ce cred eu? Arată ea o înțelegere corectă a lui Dumnezeu și a relației cu El?”

Închinarea noastră modelează ceea ce credem, dar este adevărat și contrariul: convingerile noastre modelează modul în care ne închinăm.

Lecția 5. Revizuire

(1) În biserica primară:

- Închinarea era informală și personală.
- Închinarea implica enoriașii obișnuiți.
- Închinarea implica toate domeniile vieții unei persoane.

(2) În închinarea din Evul Mediu:

- Frumusețea era mai importantă decât spiritualitatea.
- Oamenii nu puteau înțelege slujbele.
- Oamenii erau spectatori, nu închinători activi.
- Evanghelia era înlocuită cu ritualul.

(3) În timpul Reformei:

- Închinarea a demonstrat preoția credinciosului.
- Închinarea era în limba poporului.
- Luther, Calvin și puritanii nu au fost de acord cu privire la rolul ritualului în închinare.

(4) În Bisericile Libere care au urmat Reformei:

- Predicarea era elementul central.
- Implicarea congregației era importantă.
- Doctrina preoției credinciosului era importantă.
- Toată închinarea se făcea în limba poporului.
- Individualismul extrem era un pericol.

(5) Cultul metodist timpuriu a fost marcat de:

- Accentul pe predicare
- Accentul pe împărtășania frecventă
- Accentul pe cântarea imnurilor
- Accentul pe grupurile mici
- Accentul pe închinarea colectivă
- Accentul pe evanghelizare

(6) Închinarea în America Timpurie:

- A promovat implicarea personală și o pasiune pentru evanghelizare.
- Uneori a pus accentul pe experiența personală în detrimentul integrității doctrinei.

(7) Închinarea noastră de astăzi reflectă convingerile noastre despre Dumnezeu și modul în care ne raportăm la El.

Lecția 5. Sarcini de lucru

(1) Iustin Martirul a descris închinarea bisericii din secolul al doilea în câteva paragrafe. El îi scria cuiva care nu văzuse niciodată un serviciu de închinare creștin. Scrieți 2-3 paragrafe în care să descrieți serviciul de închinare pentru cineva care nu a participat niciodată la o biserică creștină. Gândiți-vă cu atenție la ceea ce este cel mai important în închinarea voastră. Cum puteți explica serviciile dumneavoastră într-un mod care să comunice ceea ce este central în închinarea creștină?

Dacă studiați într-un grup, discutați răspunsurile fiecărui membru al grupului în următoarea ședință de clasă.

(2) La începutul următoarei lecții, veți scrie un test bazat pe această lecție. Studiați cu atenție întrebările testului pentru a vă pregăti.

Lecția 5. Test

(1) Enumeră trei elemente ale închinării din secolul al doilea descrise de Iustin Martirul.

(2) Enumerați trei puncte slabe ale închinării în Evul Mediu.

(3) Care au fost cele două preocupări principale ale Reformei legate de preoția credincioșilor?

(4) Identificați grupul (grupurile) din cadrul Reformei care corespunde (corespund) cel mai bine fiecărei descrieri.

- A permis orice practici de închinare care nu sunt interzise în Scriptură:
_____
- Nu a permis practici de închinare care nu sunt prezente în Scriptură:
_____
- A respins majoritatea ceremoniilor. Uneori se închină în case particulare:
_____

(5) Enumerați trei trăsături ale închinării Bisericii Libere.

(6) Enumerați trei accente ale închinării metodiste timpurii.

(7) Enumerați trei caracteristici ale închinării în America Timpurie.

(8) Scrieți din memorie Psalmul 100:1-5.

Lecția 6

Muzica în închinare

Obiectivele lecției

Până la sfârșitul acestei lecții, studentul trebuie:

- (1) Să recunoască motivele biblice, teologice și practice pentru muzică în închinare.
- (2) Să înțeleagă că muzica se adresează minții, inimii, trupului și voinței.
- (3) Să se angajeze față de principiile biblice care ghidează alegerea muzicii în închinare.
- (4) Să aplice principiile biblice la întrebările practice legate de muzică în închinare.

Sarcină preliminară

Memorizați Coloseni 3:15-17.

Introducere

Andrei vrea să demisioneze din funcția de pastor. A sosit la Biserica Sfânta Treime cu mare entuziasm și speranță. Îi place să studieze și să pregătească predici. Îi place să viziteze oamenii și să aducă alinare celor care suferă. Este încântat să aibă ocazia de a împărtăși Evanghelia cu necredincioșii. Membrii bisericii sale adoră predicile lui. Persoane noi frecventează biserica. Andrei ar trebui să fie încântat ca pastor. Dar ceva nu este în regulă. Totul se reduce la un conflict legat de muzică.

În fiecare luni dimineața, Marius sună la biroul bisericii. „Dle pastor, muzica de ieri a fost groaznică! Nu am știut ultimul cântec. Clapele erau prea puternice. Nu mai suport. Trebuie să faceți ceva în legătură cu muzica din această biserică!”

Apoi, în fiecare marți, Andrei se întâlnește cu directorul său muzical, Bogdan. Bogdan are o plângere diferită: „Dle pastor, de ce cântăm încă atâtea imnuri vechi? Corul s-a săturat de aceste cântece. Duminică am cântat două imnuri vechi și un singur cântec nou. De ce nu putem scăpa de aceste imnuri? Toate bisericile mari s-au schimbat. Vă rog, lăsați-mă să schimb muzica!”

Până marți seara, Andrei simte că vrea să renunțe. O parte din Biserica Sfânta Treime preferă vechile imnuri; se plâng de fiecare dată când este introdus un cântec nou. O parte din Biserica Sfânta Treime urăște vechile imnuri; ei vor să cânte doar cântece de laudă și închinare. Andrei nu poate găsi o soluție.

► Ce sfat îi puteți da pastorului Andrei? Cum poate muzica bisericii sale să se potrivească fiecărui grup din congregația sa?

Motive pentru care muzica este importantă în închinare

Într-un interviu despre muzică în biserică, un pastor a spus odată: „Nu avem nevoie de muzică în închinare. Dacă predică Cuvântul lui Dumnezeu în mod eficient, nu este necesară cântarea”. Acest pastor nu vedea nicio valoare pentru muzică în închinare.

► Cum i-ai răspunde acestui pastor? De ce este importantă muzica în închinarea noastră?

Creștinii sunt un popor care cântă. Musulmanii nu se adună pentru a cânta. Budiștii nu se adună să cânte. Hindușii nu se adună să cânte. Creștinii se adună să cânte. Nu toți creștinii predică, nu conduc rugăciunea și nu citesc în public Scripturile. Toți creștinii pot și ar trebui să cânte. Iată câteva motive pentru care muzica este importantă în închinarea creștină.

Un motiv biblic pentru muzică în închinare

Muzica este importantă în închinare pentru că muzica este importantă în Biblie. Există aproape 600 de referiri la cântare și muzică în Scriptură. Patruzeci și patru de cărți din Biblie vorbesc despre muzică.

Cântări biblice legate de diferite tipuri de evenimente:

- Israel L-a lăudat pe Dumnezeu pentru victoria asupra armatei lui Faraon (Exod 15).
- Israel L-a lăudat pe Dumnezeu după victoria Deborei asupra lui Iabin (Judecăt.5).
- Cântăreții s-au închinat la dedicarea Templului (2 Cronici 5:11-14).
- Cântăreții au condus închinarea la reconstruirea Templului (Ezra 3:10-12).
- Cartea Psalmii este o colecție de imnuri pentru închinarea evreiască și creștină.
- Isus și ucenicii au cântat un imn la Cina cea de Taină (Matei 26:30).
- Pavel și Sila au cântat laude în închisoare (Faptele Apostolilor 16:22-25).
- Ioan a văzut că cântările fac parte din închinarea din ceruri (Apocalipsa 4 și 5).

Motive teologice pentru muzică în închinare

Credincioșii evrei cântau în timp ce se închinau. Primii creștini cântau cu mulțumire în inimile lor către Domnul (Coloseni 3:16). Muzica era o parte importantă a închinării creștine.

Din nefericire, în anul 367 d.Hr., Conciliul de la Laodiceea a interzis cântarea comună în adunare. Biserica Romano-Catolică nu permitea enoriașilor obișnuiți să citească Biblia: Biserica credea că numai preoții instruiți erau capabili să interpreteze corect Cuvântul lui Dumnezeu. Același raționament a determinat consiliul să interzică cântarea în congregație: „Dacă un credincios nu are capacitatea și nici privilegiul de a interpreta personal Scripturile, nici nu ar trebui să i se permită să cânte cântările Bisericii.”⁴² În Evul Mediu, doar corurile bisericesti pregătite cântau în timpul închinării, credincioșii obișnuiți fiind simpli spectatori.

Un accent teologic important al Reformei a fost preoția credinciosului. Fiecare credincios are privilegiul și responsabilitatea de a veni direct la Dumnezeu în rugăciune; niciun creștin nu

---

⁴² David Jeremiah. *Worship* (CA: Turning Point Outreach, 1995), 52.

are nevoie de un preot care să servească drept intermediar. Fiecare credincios are privilegiul și responsabilitatea de a-L asculta pe Dumnezeu vorbind prin Cuvântul Său și fiecare credincios are privilegiul și responsabilitatea de a cânta în închinare.

Martin Luther a văzut o legătură între citirea Scripturii și cântare. El spunea: „Să-L lăsăm pe Dumnezeu să vorbească intens poporului Său prin Scriptură, iar poporul Său să răspundă cu recunoștință prin cântări de laudă.”⁴³ Muzica congregațională exprimă principiul teologic **al preoției credinciosului**.

Un al doilea principiu teologic exprimat prin muzică este **unitatea bisericii**. Cele mai multe referiri biblice la cântare se referă la cântarea adunării, adică cântări ale întregului popor. Pavel le-a poruncit primilor creștini să se învețe și să se încurajeze unii pe alții prin cântare (Coloseni 3:16). Când biserica cântă împreună, exprimăm unitatea bisericii.

Pericolele închinării: pierderea cântării congregaționale

Marele imn al lui Isaac Watts spune:

„Să refuze să cânte cei care nu L-au cunoscut niciodată pe Dumnezeul nostru, Dar copiii Regelui ceresc pot să-și spună bucuriile altora!”⁴⁴

Martin Luther spunea: „Dacă cineva nu cântă și nu vorbește despre ceea ce a făcut Cristos pentru noi, arată că nu crede cu adevărat.”⁴⁵ Privilegiul cântării congregaționale, pierdut în Evul Mediu, a fost redat de reformatori. Aceștia credeau că închinarea prin cântare aparține poporului. Din păcate, în multe biserici, acest privilegiu se pierde din nou.

Expresia muzicală a preoției credinciosului este amenințată de muzica inaccesibilă cântărețului obișnuit. Acest lucru se întâmplă atunci când corurile pregătite cântă muzică prea dificilă pentru majoritatea oamenilor. Se întâmplă atunci când echipele de laudă aleg cântece noi pe care puțini oameni le pot învăța. Nu ar trebui să permitem niciodată ca grupurile mici să înlocuiască cântarea congregațională.

Expresia muzicală a unității bisericii este amenințată în bisericile care împart congregația în servicii separate pe baza unor stiluri de închinare diferite sau a unor diferențe de generații. Este dificil să vezi biserica ca pe un singur trup atunci când membrii mai în vârstă ai trupului nu îi văd niciodată pe cei mai tineri membri.

Imaginați-vă instrucțiunile lui Pavel către biserica din Efes, retranscrise pentru unele biserici moderne:

- Cei care cântă psalmi se vor întâlni duminica, la ora 8:30.

---

⁴³ Citat din David Jeremiah, *Worship* (CA: Turning Point Outreach, 1995), 52.

⁴⁴ Isaac Watts, “We’re Marching to Zion.” Accessed January 12, 2023.

https://library.timelesstruths.org/music/Were_Marching_to_Zion/

⁴⁵ Citat din Ronald Allen and Gordon Borrer, *Worship: Rediscovering the Missing Jewel* (Colorado Springs: Multnomah Publishers, 1982), 165.

- Cei care cântă imnuri se vor întâlni duminica la ora 11:00.
- Cei care cântă cântări duhovnicești se vor întâlni sâmbăta la ora 19:00.

Nu! Pavel vorbea tuturor membrilor bisericii când i-a îndemnat să fie plini de Duhul Sfânt, edificându-vă prin psalmi, imnuri și cântări duhovnicești, cântând și înălțând cântări de slavă Domnului (Efeseni 5:18-19).

În practică, acest lucru înseamnă că fiecare parte a trupului lui Cristos renunță la unele dintre preferințele sale de dragul unității trupului. Un adolescent cântă un imn cu o melodie care nu este foarte incitantă. De ce? Pentru că el face parte din trup, iar trupul cântă un imn vechi. O credincioasă mai în vârstă se alătură unui nou cântec de laudă care nu-i place. De ce? Pentru că face parte din trup, iar trupul cântă o cântare nouă.

Un muzician instruit într-o mică biserică rurală cântă cântece care nu sunt provocatoare din punct de vedere muzical. De ce? Pentru că el face parte din trup, iar trupul include membri care nu apreciază muzica bună. Un membru al bisericii care nu are pregătire poate spune „Amin” la sfârșitul unui cântec cântat într-un stil pe care nu îl apreciază pe deplin. De ce? Pentru că face parte din trup, iar trupul include membri care cântă o muzică care nu este pe măsura aprecierii lui.

Acest principiu merge dincolo de muzică. Un pastor își simplifică predica pentru a o face pe înțelesul copiilor și al noilor credincioși. Noii credincioși studiază pentru a înțelege un text de predică care le depășește cunoștințele lor limitate despre Biblie.

Adolescenții stau la un serviciu care pare prea lung. De ce? Pentru că ei fac parte din trup și știu că unele aspecte ale slujbei pot fi mai presus de înțelegerea lor. Credincioșii mai în vârstă salută un copil care plânge cu voce tare în timpul slujbei. De ce? Pentru că ei fac parte din trup și se bucură că trupul include viața tânără și zgomotoasă.

Este aceasta o parte a închinării? Absolut! O teologie biblică a închinării include valoarea unității bisericii. Aceasta înseamnă să renunți la preferințele personale de dragul trupului. Înseamnă să cânti un cântec care nu este preferatul tău. Pentru lideri, înseamnă să alegă cântece care slujesc tuturor părților corpului, nu doar imnurile preferate. Cântările congregaționale trebuie să slujească întregii biserici, nu doar unor grupuri limitate.

► Gândiți-vă la muzica pe care ați folosit-o în închinare în ultimele patru săptămâni. Ați cântat cântece care să se adreseze fiecărei părți a congregației dumneavoastră? În calitate de lider, ați ales în mod voluntar cântări care nu vă plac în mod deosebit, dar care sunt îndrăgite de congregație? Muzica dumneavoastră demonstrează preoția credinciosului și unitatea bisericii prin încurajarea participării fiecărui membru al congregației?

Motive pentru care muzica este importantă în închinare (continuare)

Motive practice pentru muzică în închinare

Pe lângă motivele biblice și teologice, există și motive practice pentru a aprecia muzica în închinare. Puterea muzicii provine din capacitatea ei de a vorbi tuturor aspectelor ființei noastre.

Muzica vorbește minții.

Profesorii de școală primară știu că dacă o regulă gramaticală este fixată pe o melodie simplă, copiii o pot memora mai ușor. Cântatul Scripturilor le face mai ușor de învățat. Unii oameni care spun: „Nu pot memora Biblia” de fapt cunosc deja multe versete din Scriptură: ei le rostesc în cântările de laudă. Unele dintre cele mai bune cântece de laudă sunt versete din Scriptură așezate pe melodii memorabile.

Două principii legate de muzică și de minte sunt importante.

(1) Muzica ar trebui să vorbească minții, nu doar emoțiilor.

Muzica este emoțională: aceasta este o parte din puterea ei. Nu este nimic în neregulă cu puterea emoțională a muzicii, dar muzica trebuie să se adreseze și minții noastre.

Unii închinători cred că își pot opri mintea atunci când cântă. Chitara este tare, ritmul este puternic, muzica este emoționantă, așa că ei presupun că se închină. Nu trebuie să uităm niciodată că Pavel a spus: „Voi cânta cu duhul, dar voi cânta și cu mintea.” (1 Cor.14:15).

Atunci când muzica noastră vorbește emoțiilor fără să vorbească minții, suntem în pericolul unei închinări false. Nu este nimic în neregulă cu muzica care vorbește emoțiilor. Un pericol este muzica care vorbește emoțiilor fără să vorbească minții. Pastorii înțelepți se vor asigura că muzica de închinare nu ocolește mintea.

(2) Mesajul pe care îl cântăm trebuie să fie adevărat.

Muzica vorbește minții, de aceea cântările sunt un instrument puternic pentru a preda doctrina. Unul dintre motivele pentru care mesajul de siguranță a mântuirii și al harului pentru toți oamenii s-a răspândit atât de mult a fost puterea imnurilor lui Charles Wesley. John Wesley predica faptul că harul mântuitor al lui Dumnezeu era disponibil în mod gratuit pentru întreaga omenire. Cântecele lui Charles „Nu pot, o, Doamne, să-nțeleg” a adus acest mesaj fermierului care nu citea texte teologice:

Un metodist ar trebui să cânte „ca un mijloc de a-și ridica spiritul de devoțiune, de a-și confirma credința, de a-și însufleți speranța și de a-și spori dragostea față de Dumnezeu și față de oameni.”

- John Wesley

„Pentru toți e harul Tău imens și gratuit,
Și pe mine, Doamne, harul-acesta m-a găsit!”⁴⁶

Pastorilor, dacă permiteți cântări nebiblice, slăbiți eficiența slujbei voastre. Oamenii își vor aminti cântarea încă mult timp după ce vor uita schița predicii dumneavoastră. Petreceți timp pentru a planifica muzica pentru servicii. Asigurați-vă că cântările susțin adevărul predicii.

Moment introspectiv

Sunt cântările voastre de închinare fidele doctrinei biblice? Multe biserici cântă cântece care fie învață erori, fie nu învață nimic (cuvintele sunt goale). Cântecele voastre învață realitatea victoriei asupra păcatului? Cântecele voastre învață că mântuirea este disponibilă pentru toți? Cântările voastre învață promisiunea unei inimi curate?

Muzica vorbește inimii.

Jonathan Edwards a spus că ni se poruncește să Îi cântăm laude lui Dumnezeu deoarece cântatul „ne mișcă emoțiile”⁴⁷. În timp ce concentrarea pe emoție de dragul emoției este periculoasă, emoția este un răspuns normal și valoros ca răspuns la muzică. Cântarea aduce un răspuns emoțional la adevăr. Muzica vorbește atât minții, cât și inimii.

Unii creștini occidentali se tem de muzica care se adresează profund emoțiilor, dar oamenii din Biblie care au intrat în prezența lui Dumnezeu au simțit întotdeauna un răspuns emoțional. Cea mai bună muzică de închinare vorbește minții și cere un răspuns din inimă:

Doamne, precum vrei faci mereu,
Tu ești Olarul, lutul sunt eu.
Să-Ți plac doar Ție, o, Doamne sfânt,
Când stau smerit la al Tău Cuvânt.⁴⁸

Muzica vorbește corpului.

Priviți un copil la un concert: dacă muzica are ritm, se va mișca. Muzica se adresează și corpului.

Muzica care se adresează doar corpului este senzuală. Cu toate acestea, atunci când Biblia vorbește despre închinare, vorbește adesea despre poziția fizică a celor care se închină: mâini ridicate, genunchi înclinați, trupuri prosternate și mișcare fizică. Poziția noastră și gesturile fizice comunică uneori mai puternic decât cuvintele noastre.

În Psalmul 149:3, Israel este chemat să „laude Numele Lui cu jocuri, să-L laude cu toba și cu harpa!” Deși unele culturi moderne dansează doar în termeni de mișcare senzuală, Biblia

---

⁴⁶ Charles Wesley, “And Can It Be?” Accessed January 12, 2023. https://library.timelesstruths.org/music/And_Can_It_Be/

⁴⁷ Paraphrase from Bob Kauflin, *Worship Matters* (Wheaton: Crossway Books, 2008), 98

⁴⁸ „Doamne, precum vrei” Accesat la 31 august 2024. <https://www.songpraise.com/song/5a9c656a2a1591225827debb>

folosește cuvântul dans pentru a descrie orice mișcare fizică în închinare. Psalmistul a recunoscut că până și corpul fizic este implicat în laudă.

Aici nu este vorba de dansul senzual dintr-un club de noapte, dar nici nu este vorba de a sta liniștit pe băncile bisericii. Dansul biblic implică un anumit grad de mișcare în timpul cântărilor de închinare. Atunci când ridicăm mâinile în semn de laudă sau ne mișcăm într-un fel sau altul în ritmul muzicii, aceasta se potrivește termenului biblic de *dans*.

În timp ce semnificația gesturilor fizice diferă de la o cultură la alta și de la o generație la alta, nu trebuie să permitem niciodată ca închinarea sacră lui Dumnezeu să fie modelată după practicile profane ale culturii care ne înconjoară.

► Revedeți Exodul 32 pentru o închinare care combină așa-numita „sărbătoare în cinstea Domnului” (32:5) cu imaginile profane ale închinării egiptene (32:4) și practicile rușinoase ale culturii păgâne (32:25). Închinarea noastră trebuie să influențeze cultura înconjurătoare prin evanghelizare. Cultura înconjurătoare nu trebuie să influențeze practicile noastre de închinare.

Pastorii și liderii înțelepți vor găsi muzică care să evite profanarea închinării, dar care, de asemenea, să vorbească întregii personalități, permițând congregației să se închine cu adevărat prin cântare.

Moment introspectiv

Muzica dumneavoastră de închinare vorbește trupului într-o manieră potrivită pentru închinare? Își exprimă credincioșii dumneavoastră lauda și închinarea în mod fizic, fără să profaneze închinarea cu practici senzuale?

Muzica vorbește voinței.

Muzica solicită adesea un răspuns din partea voinței. Pavel le-a poruncit colosenilor să se învețe și să se sfătuiască unii pe alții în psalmi, imnuri și cântări spirituale (Coloseni 3:16). A sfătui înseamnă a muștra și a corecta o eroare. O muștrare cere o reacție derăspuns; o corecție cere unei persoane să facă o schimbare în comportamentul său. Pavel se aștepta ca muzica să fie o sursă de schimbare.

În afara bisericii, vedem cum muzica se adresează voinței. Când afro-americanii (care făceau campanie pentru drepturile civile în anii 1960) au cântat „We Shall Overcome” (Noi vom învinge), cântecul vorbea atât inimilor, cât și voinței. Acest cântec a devenit o invitație: „Vrei să ni te alături în lupta pentru libertate?”

Muzica solicită voinței un răspuns. Gândiți-vă la angajamentul luat atunci când cântăm:

Doamne, viața mea ți-o dau!
Pe deplin eu mă predau!
Mă condu Tu pas cu pas,
Ziua, noaptea-n orice ceas.

Ale mele mâini le ia
Să lucreze-n via Ta!
Și picioarele la fel
Să-ți urmeze că un miel.

Cu întregă ființa mea,
Mă predau în slujba Ta.
Umple-mi inima de foc,
Asta, Doamne, eu Te rog.⁴⁹

Muzica în închinare este importantă pentru că se adresează întregii ființe umane. Din acest motiv, muzica este atât valoroasă, cât și periculoasă. Este valoroasă pentru că poate prezenta adevărul într-un mod puternic. Este periculoasă pentru că poate face atractivă învățătura falsă. Warren Wiersbe a avertizat: „Sunt convins că congregațiile învață mai multă teologie (bună și rea) din cântecele pe care le cântă decât din predicile pe care le aud.... [Muzica] poate deveni un instrument minunat în mâinile Duhului sau o armă teribilă în mâinile adversarului. **Congregațiile naive își pot cânta drumul spre erezie înainte de a-și da seama ce se întâmplă.**”⁵⁰

Muzica are putere: folosiți-o cu înțelepciune!

Moment introspectiv

Gândiți-vă la cântecele pe care le-ați cântat în ultimele patru săptămâni. Ați cântat cântece care s-au adresat întregii ființe umane?

- Numiți o cântare care a transmis învățătura doctrinală a congregației voastre.
- Numiți o cântare care a atins profund emoțiile congregației dumneavoastră.
- Numiți o cântare care a provocat congregația dumneavoastră la un angajament mai profund față de Dumnezeu.

Principii de alegere a muzicii pentru închinare

Am început această lecție cu o istorie de dezacorduri cu privire la muzica de închinare. Dacă sunteți un pastor care se confruntă cu un astfel de conflict, vă dați seama că problema nu este nouă! În fiecare generație, biserica a avut dificultăți în identificarea stilului de muzică potrivit pentru închinare. Pentru multe biserici, muzica a devenit o sursă de conflict în loc să fie un instrument pentru adevărata închinare.

O parte din motivul dezacordului este rolul principal al muzicii în serviciile de închinare. În multe biserici, jumătate din slujbă se bazează pe muzică: muzica de introducere, cântarea

---

⁴⁹ „Doamne, viața mea Ți-o dau” Accesat la 31 august 2024. <https://melodia.ro/songs/Doamne-viata-mea-Ti-o-dau>

⁵⁰ Warren Wiersbe, *Real Worship* (Grand Rapids: Baker Books, 2000), 136. evidențiere adăugată.

generală, cântările speciale, muzica liniștită din timpul rugăciunii și muzica de încheiere. Deoarece muzica este importantă în închinare, conflictele legate de muzică devin serioase.

Oamenii au preferințe puternice în ceea ce privește stilurile muzicale. Mulți oameni nu doresc să tolereze stiluri de muzică care nu le plac.

Conflictul provine din diferențele de opinie cu privire la moralitatea stilurilor muzicale. Iată trei perspective comune:

1. Unii oameni cred că anumite stiluri muzicale sunt malefice. Ei aleg să folosească stiluri muzicale pe care le consideră pure.
2. Unii cred că stilurile muzicale nu pot fi bune sau rele și, prin urmare, orice stil este acceptabil. Acești oameni doresc, de obicei, să folosească stilurile muzicale ale culturii locale pentru închinare.
3. Unii cred că stilurile muzicale sunt neutre din punct de vedere moral, dar au asociații emoționale și culturale care le afectează utilitatea pentru închinare. Acești oameni evaluează fiecare stil pentru a considera dacă va ajuta congregația să se închine într-un mod care Îl onorează pe Dumnezeu.

În această secțiune, ne vom uita la principiile biblice care se referă la muzica din închinarea noastră.

Textul muzicii de închinare trebuie să comunice clar adevărul

Accentul principal al Scripturii este pus pe conținutul textului cântecului, și nu pe stilul muzicii.

Indiferent de stilul muzical, cântecele cu un mesaj fals (sau fără mesaj) sunt nepotrivite pentru închinare. Warren Wiersbe avertizează că multe texte sunt „vagi și sentimentale, nu teologice.”⁵¹ Un test pentru mesajul nostru muzical este: „Ar putea un deist, un hindus sau un musulman să cânte acest text fără să schimbe cuvintele?”. Dacă puteți înlocui numele Buddha fără a schimba mesajul cântecului, acesta este inadecvat pentru închinare. Dacă un cântec nu spune adevărul în mod clar, ar trebui să punem la îndoială valoarea sa în închinare. Cântecele noastre ar trebui să exprime credința noastră. Dacă nu o fac, cântecele noastre nu îi vor îndrepta pe închinători spre Dumnezeu:

„Regula celor 20 de ani”

Dacă cineva ar crește cu cântecele noastre de închinare (timp de 20 de ani), cât de bine L-ar cunoaște pe Dumnezeu? Ar fi ajuns să înțeleagă că Dumnezeu este sfânt, înțelept, atotputernic și suveran? Ar înțelege ei gloria și esența Evangheliei?”

- Bob Kauflin

Închinarea contează

Lăudați pe Domnul! Lăudați pe Domnul din înălțimea cerurilor,

---

⁵¹ Warren Wiersbe, *Real Worship* (Grand Rapids: Baker Books, 2000), 137.

lăudați-L în locurile cele înalte!
 Lăudați-L, toți îngerii Lui! Lăudați-L, toate oștirile Lui!
 Lăudați-L, soare și lună! Lăudați-L, toate stelele luminoase!
 Lăudați-L, cerurile cerurilor și voi, ape,
 care sunteți mai presus de ceruri!
 Să laude Numele Domnului,
 căci El a poruncit și au fost făcute,
 le-a întărit pe veci de veci,
 le-a dat legi și nu le va călca... (Psalm 148).

Comparați acest lucru cu un cântec popular recent:

„E în regulă să dansezi când dansezi în Numele lui Isus
 E în regulă să dansezi când dansezi pentru Domnul...”⁵²

Care cântec proclamă Cuvântul lui Dumnezeu? Pavel a avertizat împotriva închinării ignorante. El a spus: „Voi cânta cu duhul, dar voi cânta și cu mintea” (1 Corinteni 14:15). Când studiem cântările din Scriptură, descoperim că ele învață cu claritate. Textul muzicii noastre de închinare trebuie să comunice adevărul biblic.

Formular de evaluare a cântecului⁵³

	Slab	Mediu	Puternic
Este textul corect din punct de vedere doctrinar?			
Este textul fidel experienței creștine?			
Va înțelege congregația textul?			
Stilul muzicii se potrivește cu cuvintele?			
Este melodia ușor de cântat de către congregație?			

⁵² James Roberson, “Everybody Dance!” Accessed January 10, 2023. <https://genius.com/James-roberson-everybody-dance-lyrics>

⁵³ Adapted from Constance M. Cherry, *The Worship Architect*. (Grand Rapids: Baker Academic, 2010), 202-203.

Moment introspectiv

Sunt cântecele dumneavoastră de închinare cu adevărat biblice? Ar recunoaște un nou credincios pe Dumnezeuul Bibliei în cântecele din biserica dumneavoastră?

Stilurile muzicii de închinare pot varia

Dumnezeu este un Dumnezeu de o varietate infinită. El a inspirat patru Evanghelii din Noul Testament, nu una singură. El a vorbit prin personalitățile unice ale fiecărui scriitor. El a creat mii de specii de pești, nu una singură. El a creat ochiul uman cu capacitatea de a distinge între 8 milioane de diferențe de culoare. Creația arată gloria lui Dumnezeu în varietatea și frumusețea ei. El a creat indivizi unici, nu doar un singur tip de personalitate. Dumnezeu prezintă o varietate infinită.

Muzica noastră ar trebui să reflecte varietatea creativă a Dumnezeului la care ne închinăm. În Coloseni 3:16, Pavel enumeră trei tipuri de cântări care ar trebui folosite pentru închinare: psalmi, imnuri și cântări duhovnicești (vezi și Efeseni 5:19). Pavel nu a dat definiții ale acestor trei stiluri. Mulți scriitori le-au definit în felul următor:

- *Psalmi* se referă probabil la cartea Psalmii.
- *Imnurile* sunt probabil cântări compuse de oameni. Mulți autori limitează acest termen la cântecele cântate către Dumnezeu sau despre Dumnezeu. Acest termen poate include cântări biblice, altele decât cartea Psalmii.
- *Cântecele duhovnicești* sunt cele mai dificil de definit. Unii scriitori le definesc ca fiind cântece informale; alții consideră că cântările duhovnicești sunt cântări despre viața creștină și cântări de mărturie personală.

Indiferent de definiție, aceste versete arată că biserica a cântat o muzică variată încă din primele sale zile de existență.

Warren Wiersbe vorbește despre principiul autenticității. El scrie: „Expresiile de închinare trebuie să fie autentice, dezvăluind distincțiile culturale ale poporului.”⁵⁴ Închinarea autentică vorbește Cuvântul viu al lui Dumnezeu în limba fiecărei culturi. În fiecare generație, creștinii au scris cântece care comunică lauda lui Dumnezeu în stilul muzical al culturii lor. Nu trebuie să presupunem că muzica culturii noastre este singura muzică sacră autentică. Atât timp cât stilul muzical nu contrazice principiile clare ale Scripturii, ar trebui să permitem fiecărei culturi și fiecărei generații să-L laude pe Dumnezeu în limba sa proprie.

Moment introspectiv

Arată oare muzica bisericii voastre varietatea creativă a Dumnezeului nostru?

---

⁵⁴ Warren Wiersbe, *Real Worship* (Grand Rapids: Baker Books, 2000), 139.

Nu orice stil este potrivit pentru orice context

Deși mulți oameni au încercat să definească un stil muzical biblic, Biblia nu impune un stil muzical specific. După ce a studiat filozofia din spatele stilurilor muzicale, Francis Schaeffer a scris: „Permiteți-mi să spun cu tărie că nu există un stil dumnezeiesc...”⁵⁵

Sunetele muzicale nu comunică un conținut etic. Un acord muzical nu este nici evlavios, nici neevlavios. Înseamnă aceasta că orice stil muzical este potrivit pentru închinare? Nu. Unele stiluri sunt atât de asociate cu cultura păcătoasă, încât nu vor comunica un mesaj dumnezeiesc în închinare.

Muzicienii și misionarii au constatat același lucru: oamenii reacționează diferit la aceleași sunete muzicale. Doi oameni aflați în aceeași încăpere vor reacționa diferit la aceeași muzică. Probabil că ați experimentat acest lucru: unii oameni plâng în timp ce ascultă o melodie, în timp ce alții nu simt absolut nimic.⁵⁶

Testul suprem pentru muzica de închinare nu poate fi: „Îmi place?” sau „Mă inspiră?”. Testul suprem este gloria lui Dumnezeu. Acest lucru înseamnă că trebuie să evaluăm ce comunică un stil muzical în contextul nostru cultural. Trebuie să ne întrebăm: **„În contextul meu cultural, acest stil muzical Îl glorifică pe Dumnezeu?”**

Chiar dacă toate lucrurile sunt îngăduite, nu toate zidesc (1 Corinteni 10:23). Dacă unul dintre scopurile muzicii de închinare este de a edifica credincioșii, stilul pe care îl folosim nu trebuie să împiedice acest scop. Aceeași muzică poate fi un ajutor pentru închinare într-o cultură și o piedică în altă cultură. Un lider de închinare atent va alege muzica potrivită pentru oamenii pe care îi conduce.

Cum determinăm dacă un anumit stil de muzică este adecvat? În calitate de lider, aveți responsabilitatea de a-i ajuta pe oamenii dumneavoastră să răspundă la această întrebare în contextul cultural în care vă aflați. Ceea ce este adecvat într-o cultură poate să nu fie adecvat în alta. Din cauza conotațiilor religioase ale unui anumit stil sau pentru că un stil a devenit asociat cu practicile păcătoase ale culturii înconjurătoare, un stil muzical poate să nu fie adecvat pentru închinare. Trebuie să evaluați muzica din punct de vedere al adecvării sale la situația dumneavoastră.

Pavel ne-a poruncit să testăm totul și apoi să păstrăm ceea ce este bun (1 Tesaloniceni 5:21). Nu trebuie să acceptăm nimic fără să-l testăm și să-l dovedim. Acest lucru include și muzica pe care o cântăm.

---

⁵⁵ Francis Schaeffer, *Art and the Bible* (Downers Grove: InterVarsity Press, 1973), 51.

⁵⁶ Gerardo Marti, *Worship across the Racial Divide: Religious Music and the Multiracial Congregation*. (England: Oxford University Press, 2012).

Moment introspectiv

Cântați cântece care sunt nepotrivite în mediul vostru cultural? Comunică această muzică un stil senzual sau monden în **cultura dumneavoastră**? Mesajul muzicii contrazice mesajul textului?

Trebuie să existe un echilibru în muzica noastră de închinare

Cartea Psalmii arată că Dumnezeu prețuiește varietatea în închinare. Cartea Psalmii conține laude, cântări de jale, strigăte după ajutor și mulțumiri pentru izbăvire. Psalmii vorbesc despre nevoile de închinare ale tuturor închinătorilor.

Un semn al maturității în biserică este diversitatea (1 Corinteni 12:4-6). Trupul lui Cristos include culturi diferite, limbi diferite, personalități diferite și daruri diferite. Închinarea noastră, inclusiv muzica noastră, ar trebui să se adreseze tuturor membrilor trupului lui Cristos. De fapt, închinarea noastră ar trebui să vorbească dincolo de biserică însăși pentru a transmite Evanghelia necredincioșilor. Cântările din Biblie vorbesc către trei categorii de public.⁵⁷

Muzica ar trebui să proclame lauda lui Dumnezeu: „Cântați și aduceți din toată inima laudă Domnului” (Efeseni 5:19).

► Citiți Psalmul 91.

Psalmul 91 arată că noi cântăm Domnului. Muzica ar trebui să exprime lauda lui Dumnezeu. De la cântarea de laudă din Exodul 15 până la cântările cerești din Apocalipsa, cântările biblice Îl laudă pe Dumnezeu pentru măreția Sa. Tema principală a muzicii din Biblie este lauda. Psalmii de jale, de cerere sau de laudă sunt adesea adresați lui Dumnezeu.

Dacă veți cânta din cartea Psalmilor, veți spune:

- „Am strigat cu glas tare către Domnul...”
- „Răspunde-mi când strig, Dumnezeul dreptății mele!”
- „Voi lauda pe Domnul din toată inima mea.”
- „Voi cânta Domnului.”
- „Te iubesc, Doamne.”

---

⁵⁷ Acest lucru este adaptat din Herbert Bateman, editor. *Authentic Worship* (Grand Rapids: Kregel Publications, 2002), 150-155.

Muzica ar trebui să proclame bisericii adevărul: „Învățați-vă și sfătuiți-vă unii pe alții” (Coloseni 3:16).

Mulți lideri de închinare spun: „Nu ar trebui să cântăm pentru alte audiențe; noi cântăm doar pentru Dumnezeu”. Cu toate acestea, mulți dintre psalmi se adresează lui Israel. Deși este adevărat că multe cântări biblice Îi sunt adresate lui Dumnezeu, este de asemenea adevărat că multe cântări biblice se adresează adunării.

Efeseni 5:19 îi îndeamnă pe credincioși să vorbească **unii cu alții** în psalmi, imnuri și cântări duhovnicești. Coloseni 3:16 este mai specific în ceea ce privește scopul cântării noastre: „Cuvântul lui Cristos să locuiască din belșug în voi în toată înțelepciunea. **Învățați-vă și sfătuiți-vă** unii pe alții cu psalmi, cu cântări de laudă și cu cântări duhovnicești, cântând lui Dumnezeu cu mulțumire în inima voastră.”

Pavel arată că cuvântul lui Cristos este proclamat prin cântarea bisericii. În timp ce cântăm, noi spunem adevărul lui Dumnezeu celor care se închină. Prin cântece ne învățăm unii pe alții, credincioșii sunt zidiți, iar trupul lui Cristos este astfel edificat.

Muzica ar trebui să proclame Evanghelia lumii: „Povestiți printre neamuri slava Lui, printre toate popoarele minunile Lui” (Psalm 96:3).

Psalmistul ne îndeamnă să cântăm ca și mărturie pentru popoare:

Cântați Domnului o cântare nouă! Cântați Domnului, toți locuitorii pământului!
Cântați Domnului, binecuvântați Numele Lui, vestiți din zi în zi mântuirea Lui!
Povestiți printre neamuri slava Lui, printre toate popoarele minunile Lui!
(Psalmul 96:1-3)

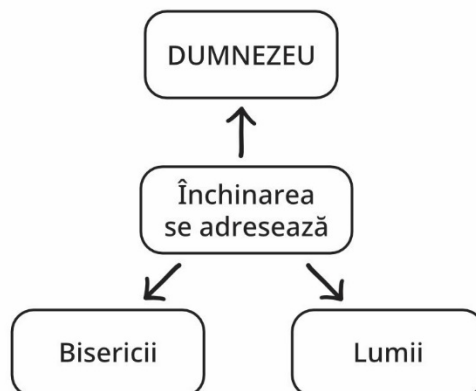
► Citiți 1 Împărați 8:41-43.

Când Dumnezeu este lăudat, Evanghelia este vestită națiunilor. La dedicarea Templului, Solomon s-a rugat ca și străinii să se închine la Templu; el s-a rugat ca numele Domnului să fie cunoscut de toate popoarele de pe pământ. În timp ce ne închinăm, Evanghelia este proclamată unei lumi care ne privește.

Muzica noastră de închinare ar trebui să vorbească cu Dumnezeu și despre Dumnezeu; muzica noastră de închinare ar trebui să vorbească bisericii; muzica noastră de închinare ar trebui să proclame Evanghelia în lume.

Atunci când uităm de una dintre aceste audiențe, închinarea noastră nu reușește să atingă scopul deplin al lui Dumnezeu pentru biserică. Atunci când uităm că Dumnezeu este audiența finală a închinării, închinarea noastră nu reușește să vorbească în primul rând lui

Audiența muzicii de închinare

Dumnezeu. Omitând biserica ca și audiență pentru închinare, nu reușim să ne învățăm și să ne îndemnăm unii pe alții în închinare. Când uităm că închinarea ar trebui să proclame Evanghelia în lume, nu reușim să evanghelizăm și să îndeplinim Marea Trimitere.

Moment introspectiv

Vorbiți prin cântările voastre cu Dumnezeu, cu biserica și cu necredincioșii? Nu fiecare cântare se adresează fiecăruia dintre aceștia, dar pe parcursul serviciului ar trebui să ne adresăm fiecăreia dintre aceste audiențe.

Aplicații practice

Am văzut prin ce este importantă muzica în închinare. Am examinat principiile biblice pentru muzica în închinare. Vom încheia această lecție analizând idei practice pentru muzica în închinare. Le puteți adapta pentru a se potrivi congregației și cadrului bisericii dumneavoastră.

Ca răspuns la principiile enumerate mai sus, un student a întrebat: „Dacă stilurile de muzică de închinare diferă și dacă stilurile de muzică nu sunt în mod inerent bune sau rele, există linii directoare care ne pot ajuta în alegerea muzicii pentru biserica noastră?”.

Da, există orientări practice care ne pot ajuta. Trebuie să stabiliți cum să le aplicați în situația dumneavoastră particulară, dar câteva principii de bază ar trebui să ne ghideze deciziile privind muzica bisericii.

Cea mai importantă muzică a bisericii este cântarea congregațională.

Deoarece muzica bisericii exprimă unitatea bisericii și preoția credincioșilor, cea mai importantă muzică a noastră este cântarea adunării. În timp ce corurile, soliștii, echipele de laudă, grupurile instrumentale și alte muzici speciale sunt valoroase, cântarea congregațională este cea mai importantă muzică în închinarea creștină. Există câțiva pași practici pe care îi putem face pentru a dezvolta cântarea congregațională.

Rețineți:

- 1. Acompaniamentul nu trebuie să fie atât de elaborat sau de zgomotos încât să distragă atenția de la cântare.** În Noul Testament, cântarea este muzica principală a bisericii. Organiștii, pianiștii, chitaristul, toboșarul nu sunt primordialii în închinare. Încurajați cântarea și permiteți bisericii să cânte!
- 2. Unele cântări se cântă cel mai bine fără instrumente.** Cântările de rugăciune pot fi uneori exprimate cel mai bine printr-o cântare liniștită și fără instrumente. Acest lucru permite congregației să se concentreze asupra mesajului textului fără nicio distragere a atenției.
- 3. Muzica nu trebuie să fie atât de dificilă sau nouă, încât congregația să nu poată participa.** Cântările noi sunt bune, dar ar trebui să acordăm congregației timp pentru a învăța bine o cântare nouă înainte de a adăuga altele noi. O „dietă”

constantă doar cu cântece vechi poate deveni o rutină astfel încât nu ne mai concentrăm pe mesajul lor. Pe de altă parte, dacă sunt prea multe cântece noi, aceasta este atât de copleșitor, încât mesajul din ele nu este perceput. O abordare bună este de a adăuga lucruri noi, fără a renunța brusc pe cele vechi, ci de a păstra cântecele familiare.

- 4. Pastorii trebuie să cânte împreună cu adunarea.** Dacă cântarea congregațională este închinare, trebuie să vă închinați. Când pastorul face alte lucruri în timpul cântării congregaționale, acțiunile sale spun: „Doar predica mea este importantă în serviciul de închinare”. Pastorii trebuie să fie un model de închinare pentru restul congregației.

Muzica trebuie să servească textul.

Deoarece muzica de închinare este menită să proclame lauda lui Dumnezeu, să spună adevărul congregației și să proclame Evanghelia în lume, textul este cel mai important element. Indiferent de stilul muzical, dacă muzica împiedică transmiterea textului, atunci nu ne adresăm unii altora cu psalmi, imnuri și cântări duhovnicești.

Acest lucru nu înseamnă că muzica instrumentală este lipsită de importanță. Instrumentele ne pot ajuta să ne concentrăm mintea, emoțiile și voința asupra închinării. Muzica instrumentală poate fi valoroasă în închinare, dar în cântarea congregațională accentul principal ar trebui să fie pus pe text.

Liderul trebuie să ajute adunarea să se concentreze asupra sensului textului.

Liderii pot face textul mai semnificativ prin modul în care conduc. Două exemple vor arăta cum un lider influențează mesajul cântecului.

Amos nu se gândește cu atenție la mesajul cântecului congregațional. Săptămâna trecută, Amos a condus două cântări care vorbesc despre Trinitate. Mai întâi, congregația a cântat „Vino, Împărate Atotputernic”. Amos a spus: „Vom cânta strofele 1,2 și 4.”

Ce este greșit în a omite strofa a treia a acestui imn? Uitați-vă la text: este un imn despre Sfânta Treime. Mesajul este slăbit dacă se omite o strofă despre una dintre cele trei persoane ale Trinității.

Strofa 1: Vino, Împărate Atotputernicule..... (despre Tatăl)

Strofa 2: Vino, Cuvântul Tău Întrupat.... (despre Fiul)

Strofa 3: Vino, Sfinte Mângâietorule.... (despre Duhul Sfânt)

Strofa 4: Către Tine, mărită Treime.... (despre Sfânta Treime)

Următorul cântec a fost un cântec de laudă. Fiecare strofă era închinare și laudă la o anumită persoană din Trinitate. Amos a spus: „Să cântăm două strofe”. Din nou, Amos a uitat că o cântare către Trinitate trebuie să includă toate cele trei persoane. Omiterea unor strofe dintr-un imn fără a lua în considerare contextul este în detrimentul închinării comune.

Set știe că în cadrul adunării este importantă cântarea comună. Duminică, el a condus un imn necunoscut. A început prin a spune: „Acest cântec este nou pentru noi. Ascultați Psalmul 150, psalmul pe care se bazează acest imn”. Cu câteva cuvinte, Set a ajutat congregația să se concentreze asupra semnificației unui cântec nou. Mai târziu, în timpul slujbei, Set a condus congregația într-un cântec contemporan, „Cât de mare ești Tu!” Înainte de a cânta, Set a citit 1 Timotei 1:17: „A Împăratului veșnicilor, a nemuritorului, nevăzutului și singurului Dumnezeu să fie cinstea și slava în vecii vecilor! Amin.” Un cântec pe care congregația îl cânta de multe ori a devenit proaspăt atunci când credincioșii au auzit Scriptura care a inspirat cântecul. Conectarea unui imn la fundamentul său biblic încurajează închinarea congregațională.

Dacă folosiți un proiector, persoana care se ocupă de proiector face parte din conducerea închinării.

Cuvintele de pe ecran îi pot ajuta pe credincioși să se concentreze asupra textului sau le pot distra atenția de la acesta. Persoana responsabilă cu proiecția trebuie să fie foarte atentă. Cuvintele scrise greșit, greșelile cu proiectorul sau rândurile din cântec împărțite la locul nepotrivit, toate acestea distrag atenția de la închinare.

Să examinăm trei exemple. În primul exemplu, unele cuvinte sunt scrise greșit. Acest lucru va distra atenția unor membri ai congregației: mintea lor va fi la greșeli, nu la închinare. În cel de-al doilea exemplu, cuvintele sunt acolo, dar împărțirea rândurilor face dificilă vizualizarea sensului propoziției. În cel de-al treilea exemplu, cântărețul poate înțelege clar un mesaj de laudă către Dumnezeul nostru Atotputernic.⁵⁸

Exemplul 1
Te-adorăm din fericire, domn a gloriei cerești, ce cu raza ți de iubire inima ne ncălzești!
Exemplul 2
Te-adorăm în fericire, Domn al gloriei cerești, Ce cu raza-Ți de iubire, Inimile ne-ncălzești

---

⁵⁸ „Te-adorăm în fericire!” Accesat la 31 august 2024. <https://www.resursecrestine.ro/cantece/1208/te-adoram-in-fericire>

Exemplul 3

Te-adorăm în fericire,
Domn al gloriei cerești,
Ce cu raza-ți de iubire
Inimile ne-ncălzești!

Care versiune vă permite să vă concentrați asupra mesajului de laudă? Apariția cuvintelor pe ecran are o mare influență asupra cântării congregației.

În muzica de închinare, muzica servește textul. Deoarece acest lucru este adevărat, liderii de închinare trebuie să ajute congregația să cânte cu sens. Nimic din acestea nu creează închinarea: închinarea vine din inimă. Cu toate acestea, eliminarea distragerilor îi încurajează pe închinători să se concentreze asupra adevăratului obiect al închinării, Dumnezeu.

Pași practici pentru îmbunătățirea cântării congregaționale

- 1. Învățați importanța închinării prin cântare.** Așa cum creștinii trebuie să fie învățați despre importanța rugăciunii și altor discipline spirituale, tot așa trebuie să învețe cum vrea Dumnezeu ca ei să cânte.
- 2. Asigurați-vă că adunarea știe de ce cântă un cântec.** Dacă este o rugăciune, spuneți-le. Dacă este o cântare de angajament, evidențiați acest lucru. Dacă reflectă mesajul predicat, precizați acest lucru. Oamenii vor cânta cu mai mult entuziasm dacă știu de ce cântă un cântec.
- 3. Alegeți mai degrabă cântări de congregație decât cântări de performanță.** Cântecele congregaționale tind să aibă melodii ușor de cântat și memorabile. Dacă doriți ca toți oamenii să cânte, gândiți-vă: „Pot copiii să cânte această cântare în timp ce călătoresc spre casă?”
- 4. Reduceți volumul acompaniamentului muzical.** Nu permiteți ca chitarele, orga, tobele sau corul să acopere sunetul congregației. Cel mai puternic sunet dintr-o încăpere ar trebui să fie vocile adunării.
- 5. Căutați un echilibru între piesele noi și cele vechi.**
- 6. Folosiți cântece care să reprezinte o gamă largă de experiențe creștine.** Dacă toată muzica este veselă, aceasta nu vorbește în numele membrilor suferinzi ai congregației. La fel ca Psalmii, imnurile noastre ar trebui să aibă cuvinte pentru creștinii fericiți, creștinii triști, creștinii ispitiți și creștinii suferinzi.
- 7. Pastorul și liderii bisericii ar trebui să fie un model de cântare entuziastă, chiar dacă ei simt că nu cântă bine.** Cântatul în tonuri înalte este mai bun decât

lipsa acestuia. Pastorul care se uită peste notițele de predică în timpul cântării spune: „Cântatul în închinare nu este foarte important.”

- 8. Reamintiți adunării că ei sunt instrumentul principal în închinarea comună. Dacă poporul nu cântă cu entuziasm, muzica congregațională nu-și atinge scopul.** Congregațiile trebuie să fie învățate că este privilegiul și responsabilitatea lor de a cânta ca act de închinare.

Concluzie: Mărturia Gloriei

Vorbește Dumnezeu prin muzica de închinare? Ascultați mărturia unui pastor din Taiwan.

Când Gloria a intrat în biserica noastră, nu auzise niciodată Evanghelia. Nu căuta o predică, nu era interesată să devină creștină. Gloria nu Îl căuta pe Dumnezeu, în schimb Dumnezeu o căuta pe Gloria!

Gloria a vizitat biserica noastră pentru a-și îmbunătăți engleza. Auzise că biserica noastră oferă cursuri gratuite de engleză, așa că a venit să învețe limba engleză. La prima ei vizită, Gloria a ajuns târziu. Când a intrat în biserică, toți cei din biserică cântau un refren simplu bazat pe Psalmul 42:1: „Cum dorește un cerb izvoarele de apă, așa Te dorește sufletul meu pe Tine, Dumnezeule!”

Un an mai târziu, la botezul ei, Gloria a făcut următoarea mărturie:

„Nu-mi amintesc nimic din acea slujbă, cu excepția cântecului pe care îl cântați când m-am așezat. În timp ce ascultam cântecul, am început să plâng. Timp de 30 de ani, am însetat după Dumnezeu așa cum o căprioară însetează după apă, dar nu am știut niciodată de ce îmi era sete. Am încercat educația, am încercat banii, am încercat divertismentul, am încercat totul - și tot goală eram. M-am hotărât să încerc engleza, așa că am venit la biserica dumneavoastră.

În loc de engleză, am găsit apa de care aveam nevoie. În timp ce stăteam la slujbă, am plâns când mi-am dat seama că Dumnezeu este împlinirea dorinței inimii mele. El este adevăratul dătător de bucurie. În acea zi, am hotărât să-mi dăruiesc inima lui Dumnezeu. Astăzi, El este lumina ochilor mei.”

Lecția 6. Revizuire

(1) Muzica este importantă în închinarea noastră

- Pentru că în Biblie muzica era importantă în închinare.
- Pentru că exprimă principiul teologic al preoției credinciosului.
- Pentru că exprimă principiul teologic al unității bisericii.

(2) Muzica

- Vorbește cu mintea, așa că mesajul pe care îl cântăm trebuie să fie adevărat.
- Vorbește inimii și atinge emoțiile.
- Vorbește trupului și nu ar trebui să fie modelat după practici profane.
- Vorbește voinței și solicită un răspuns.
- Vorbește întregii personalități. Acest lucru o face valoroasă atunci când învață adevărul și periculoasă atunci când învață erezia.

(3) Principiile scripturale pentru muzica de închinare includ:

- Textul muzicii de închinare trebuie să comunice clar adevărul.
- Stilurile de muzică de închinare pot fi diferite. Pavel se referă la psalmi, imnuri și cântări duhovnicești. Încă din primele sale zile, biserica a cântat o gamă variată de muzică.
- Nu toate stilurile sunt potrivite pentru orice situație. Ar trebui să ne întrebăm: „În contextul meu cultural, acest stil muzical Îl glorifică pe Dumnezeu?”

(4) Muzica ar trebui să se adreseze la trei categorii de public:

- Muzica ar trebui să proclame lauda lui Dumnezeu.
- Muzica ar trebui să proclame bisericii adevărul.
- Muzica ar trebui să proclame Evanghelia lumii.

(5) Principiile pentru muzica bisericească includ:

- Cea mai importantă muzică a bisericii este cântarea congregațională.
- Muzica trebuie să servească textul.

Lecția 6. Sarcini de lucru

(1) Pentru a aprecia varietatea de muzică disponibilă pentru închinare, faceți o listă cu 4 sau mai multe cântece care abordează fiecare dintre următoarele subiecte. Lista dumneavoastră va fi folosită în timp ce planificați un serviciu de închinare într-o lecție ulterioară. Căutați cântece care se adresează minții, inimii și voinței.

- 4 cântece despre natura lui Dumnezeu
- 4 cântece despre Isus, moartea și învierea Sa
- 4 cântece despre Duhul Sfânt și biserică
- 4 cântece care îi cheamă pe oamenii lui Dumnezeu la o viață predată și sfântă
- 4 cântece pentru evanghelizare și misiune

Dacă studiați într-un grup, împărtășiți-vă listele și apoi discutați: „Câte din aceste cântece le-am cântat în ultimul an? Proclamăm întreaga Evanghelie în cântările noastre?”.

(2) La începutul următoarei lecții, veți scrie un test bazat pe această lecție. Studiați cu atenție întrebările testului pentru a vă pregăti.

Lecția 6. Test

(1) Enumerați trei cântece din Biblie.

(2) Ce convingere a determinat Consiliul din Laodiceea să interzică cântările în adunare?

(3) Enumerați două principii teologice care trebuie aplicate în muzica noastră de închinare.

(4) Enumerați patru motive practice pentru muzică în închinare.

(5) Enumerați patru principii care ar trebui să ne ghideze în alegerea muzicii pentru închinare.

(6) Care sunt cele trei tipuri de cântări enumerate de Pavel în Coloseni 3:16?

(7) Care este testul suprem pentru muzica noastră de închinare?

(8) Pe baza cântărilor din Biblie, enumerați trei moduri în care muzica ar trebui să se adreseze unor audiențe diferite.

(9) Ce ne învață Coloseni 3:16 despre scopul muzicii de închinare?

(10) Scrieți din memorie Coloseni 3:15-17.

Lecția 7

Scriptura și rugăciunea în închinare

Obiectivele lecției

Până la sfârșitul acestei lecții, studentul trebuie:

- (1) Să aprecieze importanța Scripturii în închinare.
- (2) Să cunoască pașii practici pentru folosirea Scripturilor în închinare.
- (3) Să recunoască predicarea ca parte a închinării.
- (4) Să aprecieze importanța rugăciunii în închinare.
- (5) Să conducă biserica într-o rugăciune colectivă semnificativă.
- (6) Să înțeleagă că strângerea darurilor este un act de închinare.
- (7) Să respecte Cina Domnului atât ca pe o sărbătoare plină de bucurie, cât și ca pe o comemorare solemnă.

Sarcină preliminară

Memorizați Matei 6:5-8.

Introducere

Biserica XYZ este bine cunoscută pentru timpul de închinare. Slujbele ei se desfășoară după următorul model:

Liturgia bisericii XYZ	
Introducere și anunțuri	
Timp de închinare (cântări de laudă)	30 de minute
Darul de bună voie/Muzică specială/Rugăciune	15 minute
Predică	30 de minute
Timp de închinare (cântări de laudă)	15 minute

Oamenilor le place muzica de la biserica XYZ. Vizitatorii admiră serviciile lor energice de închinare. Cu toate acestea, pastorul Alexandru a devenit îngrijorat de rezultatele pe termen lung ale slujbei sale. Noii convertiți se îndreaptă în scurt timp către alte congregații. Chiar mai rău, un sondaj efectuat în rândul participanților pe termen lung a constatat că biserica „nu produce ucenici temeinici ai lui Isus Cristos. Cifre, da; discipoli, nu.”⁵⁹

---

⁵⁹ Acest lucru este citat dintr-un sondaj realizat de una dintre cele mai mari biserici din America. Ei au descoperit că majoritatea convertiților lor nu au ajuns niciodată la un punct de adevărată ucenicie.

Alexandru crede că o parte a problemei este reprezentată de modul în care biserica înțelege închinarea. La Biserica XYZ, închinarea este egală cu muzica. Pastorul Alexandru începe să se întrebe: „Oare închinarea adevărată include mai mult decât muzica? Separăm oare Cuvântul lui Dumnezeu și rugăciunea de închinare? Se diminuează astfel impactul predicării?”

► Vă rugăm să răspundeți la preocupările pastorului Alexandru. Există o diferență între închinare și predicare? Cum poate biserica XYZ să conecteze toate părțile serviciului de închinare în mintea credincioșilor?

Importanța Scripturii în cadrul închinării

Ca și creștini evanghelici, noi învățăm că doctrinele și închinarea noastră sunt ghidate de Scriptură. Credem că Biblia ar trebui să ocupe un loc central în închinarea noastră. Dumnezeu vorbește poporului Său prin citirea Cuvântului. Încă din vremurile Vechiului Testament, Scriptura a ocupat un loc central în închinare.

Din păcate, deși spunem că Biblia se află la baza închinării noastre, multe biserici includ prea puțină Scriptură în slujba lor. Este posibil să participi la o slujbă în unele biserici și să nu auzi mai mult de câteva versete din Scriptură. Acest lucru este departe de modelul biblic de închinare.

Citirea Cuvântului era importantă în închinarea biblică.

► Citiți Exod 24:1-12.

În Exodul 24:7, Moise a luat cartea legământului și a citit în auzul poporului. Poporul a promis că va urma poruncile lui Dumnezeu: „Vom face și vom asculta tot ce a zis Domnul.” În continuare, Dumnezeu a scris un rezumat al legământului (cele zece porunci) pe table de piatră. Israel a fost un popor al Cărții. Legământul scris era esențial pentru închinarea lui Israel.

Cuvântul lui Dumnezeu era în centrul Cortului Întâlnirii și al Templului. Sărbătorile anuale erau cele mai importante evenimente din anul evreiesc. La Paște, la Sărbătoarea primelor roade și la Sărbătoarea Corturilor se citeau în public porțiuni din Cuvântul lui Dumnezeu. La fiecare șapte ani, națiunea se aduna pentru a asculta citirea Legii, iar legământul era reînnoit.⁶⁰

În Noul Testament, Pavel a poruncit creștinilor să citească Scriptura în public. Aceasta includea Vechiul Testament, scrisorile lui Pavel și alte scrieri clasificate ca fiind scripturi.⁶¹ El l-a instruit pe un tânăr slujitor să se dedice citirii publice a Scripturii, îndemnării și

---

⁶⁰ Timothy J. Ralston, “Scripture in Worship” in *Authentic Worship*. Edited by Herbert Bateman. (Grand Rapids: Kregel, 2002), 201.

⁶¹ 1 Timotei 4:13, 1 Tesaloniceni 5:27, Coloseni 4:16, 2 Petru 3:16.

învățăturii (1Timotei 4:13). Cuvântul lui Dumnezeu era central în închinarea din Noul Testament.

Predicarea Cuvântului era importantă în închinarea biblică.

► Citiți Neemia 8:1-18.

După întoarcerea din exil, Ezra a citit Legea în fața poporului. Poporul s-a adunat să asculte cum Ezra citea Legea în prezența bărbaților și a femeilor și a celor care puteau înțelege; și urechile întregului popor erau atente la cartea Legii (Neemia 8:3). Ca răspuns, poporul a spus „Amin” și a căzut cu fața la pământ în semn de închinare. Când Ezra și ajutorii săi citeau Scriptura, ei adăugau interpretări și explicații, iar poporul înțelegea ceea ce li se citea. Acesta este un exemplu biblic de predicare, explicare și aplicare a Cuvântului lui Dumnezeu la nevoile poporului. Adevărata predicare biblică inspiră închinarea ca răspuns la Cuvânt.

Isus a venit la sinagogă în ziua de Sabat, așa cum era obiceiul Său, și a citit din sulul lui Isaia. Când a terminat, Isus a ținut o predică în care a arătat că a venit să împlinească promisiunea din Isaia (Luca 4:16-29).

În predica sa de la Cincizecime, Petru a arătat că promisiunile din Vechiul Testament s-au împlinit prin slujirea lui Isus și prin venirea Duhului Sfânt. El și-a încheiat explicația Scripturii cu o invitație la pocăință și la botez (Faptele Apostolilor 2:14-41). Predicarea biblică cerea un răspuns din partea ascultătorilor. Predicarea vorbește minții, dar trebuie să vorbească și inimii. Predicarea trebuie să ceară un răspuns din partea voinței. Când Isus a deschis Scripturile pe drumul spre Emaus, inimile ascultătorilor ardeau în ei (Luca 24:32).

Predicarea biblică

„Binecuvântarea unei adevărate expuneri biblice este o inimă aprinsă, nu un cap umflat.”

- Warren Wiersbe

Predicarea a fost importantă în răspândirea bisericii primare. În Faptele Apostolilor, Cuvântul lui Dumnezeu este menționat de peste 20 de ori. Apostolii au predicat Cuvântul Domnului; au rostit Cuvântul lui Dumnezeu cu îndrăzneală; au învățat Cuvântul lui Dumnezeu. Ca răspuns, mulți oameni au primit Cuvântul lui Dumnezeu; Cuvântul lui Dumnezeu a crescut și s-a înmulțit; neamurile au glorificat Cuvântul Domnului. Cuvântul lui Dumnezeu a fost fundamentul mesajului apostolilor.

Deși predicarea nu este singurul mijloc prin care se vorbește despre Scriptură, ea este principalul mijloc de a aduce Cuvântul lui Dumnezeu poporului lui Dumnezeu. Pentru a îndeplini acest scop, un pastor nu trebuie să uite niciodată că Scriptura este primordială. Predicarea biblică trebuie să înceapă cu Cuvântul lui Dumnezeu, să explice Cuvântul lui Dumnezeu și să cheme la un răspuns personal la Cuvântul lui Dumnezeu.

Predicarea Cuvântului a fost importantă în istoria Bisericii.

Predica era un element central al închinării în primele secole ale bisericii. În secolul al II-lea, Iustin Martirul a scris că creștinii se adunau duminica pentru a citi Epistolele și Profeții

și pentru a le auzi explicațiile. În secolul al treilea, în timpul închinării se citeau porțiuni din fiecare secțiune majoră a Bibliei.

În timpul Evului Mediu, biserica catolică a minimalizat rolul predicii, dar reformatorii au readus predica pe un loc central în închinare. Scopul predicii reformate nu era divertismentul, agenda personală a predicatorului sau cerințele culturale ale societății. Scopul predicării era expunerea atentă a Cuvântului lui Dumnezeu; explicarea Scripturii într-un mod care să aibă un impact asupra ascultătorilor și să solicite un răspuns care să schimbe viața.

Plasarea Scripturii în centrul închinării

Dacă Cuvântul lui Dumnezeu ar trebui să fie în centrul închinării noastre, cum aplicăm acest principiu? Pașii practici pentru a plasa Scriptura în centrul închinării includ:

Scriptura ar trebui să fie inclusă în toate părțile închinării.

Nu ar trebui să așteptăm până la predică pentru a asculta Scriptura în timpul închinării. Nu există un mod mai bun de a începe închinarea decât cu Cuvântul lui Dumnezeu.

Luați în considerare două momente de deschidere pentru închinare. Care dintre ele este o invitație mai eficientă în prezența lui Dumnezeu?

1. „Vă mulțumim că ați venit astăzi la biserică. Ploaia a îngreunat deplasarea pentru unii dintre voi, dar mă bucur că ați venit. Haideti să ne concentrăm atenția asupra lui Dumnezeu și să ne închinăm. Puteți să vă ridicați în picioare în timp ce cântăm „Sfânt e, Sfânt e, Sfânt e Dumnezeu Puternic”?
2. „Mă bucur când mi se zice: „Haidem la Casa Domnului!” Bine ați venit în casa lui Dumnezeu! În Templu, Isaia L-a văzut pe Domnul înalt și înălțat. El a auzit îngerii cântând: „Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul oștirilor; tot pământul este plin de slava Lui”. Alăturați-vă în laudă în timp ce cântăm „Sfânt e, Sfânt e, Sfânt e Dumnezeu Puternic”.

Primul lider de închinare ne-a amintit de dificultățile călătoriei; cel de-al doilea lider ne-a amintit de bucuria închinării. Primul lider a început cu cuvinte obișnuite; cel de-al doilea lider a început cu Cuvântul lui Dumnezeu. Primul lider a anunțat un imn obișnuit; al doilea lider ne-a amintit că îngerii cântă acest imn în timpul laudelor aduse lui Dumnezeu. Care biserică va cânta cu mai mult entuziasm?

După atacurile teroriste din 11 septembrie 2001 din Statele Unite, congregațiile s-au adunat duminică în bisericile lor pentru a se închina ca de obicei. Comparați deschiderea serviciilor de închinare din aceste două biserici:

1. „Vă mulțumim că sunteți alături de noi astăzi. Aceasta a fost o săptămână tragică pentru națiunea noastră. Mulți dintre noi sunt îndurerați. Vă mulțumim că ați venit să vă închinați chiar și în această perioadă întunecată. Vom începe prin a cânta „Vechea, trista cruce”.

2. „Dumnezeu este adăpostul și sprijinul nostru, un ajutor care nu lipsește niciodată în nevoi.” În aceste vremuri dificile, nu trebuie să uităm că El este speranța noastră; El este refugiul nostru. Alăturați-vă împreună în timp ce ne amintim că „O cetate puternică este Dumnezeu nostru, un bastion care nu cedează niciodată”.

Primul lider a amintit congregației de durerea lor; al doilea lider le-a amintit că Dumnezeu este speranța lor. Scriptura și un imn bazat pe această Scriptură au oferit o bază solidă într-o săptămână în care încrederea oamenilor a fost pusă la încercare.

Scriptura poate fi folosită în diverse părți ale serviciului de închinare:

- Cuvântul de început al serviciului religios
- Invitația la oferirea de daruri
- Cuvintele din textul muzical
- Rugăciunea

Închinarea noastră ar trebui să fie saturată de Cuvântul lui Dumnezeu. Închinarea este un răspuns la revelația lui Dumnezeu prin Cuvântul Său. Scriptura ar trebui să stea la baza tuturor părților serviciului de închinare.

Citirea Scripturii ar trebui să ocupe un loc central în închinare

Ați auzit vreodată un pastor spunând: „Astăzi nu avem prea mult timp și am o predică lungă, așa că voi sări peste citirea textului?”. Ce este mai important, Cuvântul lui Dumnezeu sau cuvintele noastre? Trebuie să acordăm timp Scripturii în timpul închinării.

Deoarece citirea Scripturii este o închinare, trebuie să fim atenți la modul în care o citim. Ar trebui să fie citită clar și distinct. Cititorul (fie că este pastorul sau un enoriaș) ar trebui să exerseze înainte de slujbă. În primele trei secole ale bisericii, poziția de cititor al Scripturii era o încredere sacră. Cititorii își păstrau acasă cărțile încredințate și exersau lecturile. Când citeau în timpul închinării, erau pregătiți să citească în mod clar și expresiv.⁶²

Nu uitați că este vorba despre Cuvântul lui Dumnezeu citit în casa lui Dumnezeu, în fața poporului lui Dumnezeu, ca un act de închinare. Dacă muzica de închinare merită exersată, Cuvântul lui Dumnezeu merită exersat. Nu este o chestiune de mândrie pentru abilitățile noastre; este o chestiune de a ne asigura că Cuvântul lui Dumnezeu este comunicat ascultătorilor. Acesta este Cuvântul lui Dumnezeu, deci este important!

Ar trebui să facem ca lectura să fie semnificativă. Folosirea diferitelor tipuri de citire va menține Scriptura proaspătă în urechile ascultătorilor.

(1) Uneori, scripturile pot fi citite de către lider în timp ce adunarea îl ascultă pe Dumnezeu vorbind. Acest tip de lectură este potrivit pentru o mare parte din Pentateuh și pentru majoritatea cărților profetice.

---

⁶² Keith Drury, *The Wonder of Worship*, (Fishers, IN: Wesleyan Publishing House, 2002), 35

(2) Uneori, liderul și adunarea pot alterna lectura. Mulți dintre psalmi sunt potriviți pentru acest tip de lectură.

► Citiți Psalmul 136. Cereți liderului clasei să înceapă fiecare verset. Clasa ar trebui să răspundă cu a doua jumătate a fiecărui verset: „Căci în veci ține îndurarea Lui”.

Fericirile sunt potrivite pentru acest tip de lectură alternativă (Matei 5:1-10):

Conducătorul: Ferice de cei săraci în duh,

Biserica: căci a lor este Împărăția cerurilor.

Conducătorul: Ferice de cei ce plâng,

Biserica: căci ei vor fi mângâiați.

(3) Unele versete pot fi citite de către adunare în unison. La fel ca muzica congregațională, citirea scripturilor ca un trup demonstrează unitatea bisericii. Toată biserica se unește în rostirea Cuvântului lui Dumnezeu. Rugăciuni precum Psalmul 124 sunt potrivite pentru citirea în unison.

Relatarea lui Neemia despre citirea Legii de către Ezra arată impactul pe care îl are Scriptura când este în centrul închinării noastre.

► Citiți din nou Neemia 8 dacă aveți nevoie să revedeți această relatare.

Observați detaliile lecturii.

- Ezra a deschis cartea în fața întregului popor. Exista o legătură vizuală cu Cuvântul.
- El stătea deasupra întregului popor. Cititorul putea fi văzut și auzit clar.
- Când a început să citească, tot poporul s-a ridicat în picioare. A existat un răspuns fizic la Cuvânt.
- În timp ce citea, tot poporul răspundea: „Amin, Amin”, ridicându-și mâinile, și-au plecat capetele și s-au închinat Domnului cu fața la pământ. Ei și-au exprimat supunerea față de Cuvântul lui Dumnezeu.
- Leviții citeau Legea lui Dumnezeu în mod clar și explicau sensul, astfel încât poporul înțelegea citirea. Ei acordau atenție înțelegerii Cuvântului lui Dumnezeu. Acesta este și scopul predicării de astăzi.
- Poporul plângea, când auzea cuvintele legii. Neemia le-a poruncit să se bucure, „caci bucuria Domnului va fi tăria voastră”. Cuvântul lui Dumnezeu inspira atât pocăința, cât și bucuria.

Deși nu toate detaliile acestei ocazii speciale se vor repeta în cadrul serviciilor noastre, această relatare arată puterea Scripturii. Trebuie să păstrăm Scriptura în centrul închinării noastre.

Moment introspectiv

Recunoaște congregația dumneavoastră importanța citirii Bibliei în cadrul închinării? Descrieți câteva dintre comportamentele și reacțiile pe care le observați când urmăriți adunarea în timpul citirii Scripturii.

Într-o duminică obișnuită, câte pasaje diferite din Scriptură sunt ascultate de adunarea dumneavoastră? Cunosc credincioșii motivul pentru care este inclus fiecare pasaj?

Predicarea Cuvântului ar trebui să fie în centrul închinării noastre

La fel cum stilurile muzicale se schimbă în fiecare generație, stilurile de predicare se schimbă pentru a răspunde nevoilor fiecărei generații. Scriptura nu definește un singur stil muzical ca fiind stilul biblic pentru muzica de închinare; Scriptura nu definește o singură metodă de predicare ca fiind stilul biblic de predicare.

Stilul se poate schimba de la o generație la alta și de la o cultură la alta; conținutul nu trebuie să se schimbe. Scriptura nu definește stilul muzical, dar definește conținutul. În același mod, stilurile de predicare se pot schimba de la o generație la alta, dar conținutul nu trebuie să se schimbe.

Predicile din Scriptură arată că proclamarea Cuvântului lui Dumnezeu este responsabilitatea principală a predicatorului care stă în fața unei adunări. Accentul pe Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să rămână central în predicarea contemporană. Schimbarea tehnologiei și a stilurilor de învățare poate afecta stilul de predicare; conținutul trebuie să rămână înrădăcinat în Scriptură.

Predicarea ca închinare: Implicații practice

Dacă predicarea este închinare, ce implicații practice are acest lucru? Cum afectează acest lucru abordarea noastră față de predicare?

Predicarea necesită o pregătire atentă.

Dacă predicarea este închinare, avem responsabilitatea de a ne pregăti cu atenție. Trebuie să aducem cele mai bune daruri pe altarul lui Dumnezeu. David nu l-ar fi dat Domnului ceea ce nu l-a costat nimic; noi nu ar trebui să oferim o predică nepregătită ca pe un dar lui Dumnezeu (2 Samuel 24:24).

Predicarea necesită un răspuns din partea congregației.

Dacă predica este închinare, ea necesită un răspuns din partea congregației. În închinare Îl vedem pe Dumnezeu, ne vedem pe noi înșine și vedem nevoile lumii din jurul nostru (Isaia 6:1-8; vezi Lecția 1). Predicile noastre ar trebui să-L reveleze pe Dumnezeu ascultătorului, predicile noastre ar trebui să-L convingă pe ascultător de o nevoie

„Dacă predicarea nu este un act de închinare, atunci biserica poate ajunge să se închine predicatorului mai degrabă decât lui Dumnezeu.”

- Warren Wiersbe

„Predicarea, dacă nu este închinare, este profanare.... O predică adevărată este un act al lui Dumnezeu, și nu o simplă prestație a omului.” - Adaptat din J.I. Packer

și predicile noastre ar trebui să inspire biserica să ajungă la o lume pierdută. Predicarea ca închinare va aduce convingere păcătoșilor și va inspira credincioșii pentru evanghelizare.

Predicarea necesită un răspuns din partea predicatorului.

Dacă predicarea este închinare, vom recunoaște că predicarea necesită un răspuns din partea noastră. Dacă ne pregătim să predicăm ca un act de închinare prin sacrificiu, Îl vom vedea pe Dumnezeu; vom fi muștrați în sferele în care avem nevoie de schimbare și vom vedea nevoile lumii din jurul nostru. Ca răspuns, vom striga împreună cu Isaia: „Iată-mă, trimite-mă”. Adevărata predicare îl va schimba pe predicator. Nu trebuie să aducem mesajul lui Dumnezeu în congregațiile noastre până când Dumnezeu nu ne-a vorbit personal și noi nu am răspuns.

Isus nu i-a muștrat pe cărturarii (predicatori) din vremea Sa pentru predicile proaste; i-a muștrat pentru că nu au reușit să trăiască ceea ce predicau. Ei cunoșteau Scriptura și știau cum să explice Scriptura, dar nu erau schimbați de Scriptură. Isus a spus că ei predică, dar nu practică (Matei 23:3). Dacă predicarea este închinare, noi, ca pastori, vom fi schimbați de adevărurile pe care le predicăm. La rândul Său, Dumnezeu va vorbi prin noi pentru a schimba inimile și viețile oamenilor cărora le predicăm.

Predicatorul trebuie să fie împuternicit de Duhul Sfânt.

Dacă predicarea este închinare, predicatorul trebuie să fie împuternicit de Duhul Sfânt. La fel cum toate celelalte domenii de închinare se bazează pe Duhul Sfânt pentru adevărata putere, un predicator trebuie să fie uns de Duhul lui Dumnezeu dacă vrea să fie eficient.

► Citiți 2 Corinteni 3:3-18.

Noi aducem cel mai bun „sacrificiu” al nostru, adică pregătirea, dar, după aceea, puterea predicării vine prin Duhul Sfânt. Fără lucrarea Sa, putem face apel la minte, putem impresiona adunarea cu un conținut bun, dar nu vom schimba vieți.

Moment introspectiv

Este predica ta un act de închinare biblică? Dacă o persoană te ascultă predicând în mod regulat, va auzi adevărul biblic echilibrat?

Pericolele închinării: Pierderea Cuvântului

Biblia și-a pierdut locul în viața de zi cu zi a multor credincioși declarați. Din păcate, ea și-a pierdut și locul în închinarea săptămânală a multor biserici. Acolo unde biserica primară cânta psalmi, unele biserici cântă astăzi cântece cu conținut biblic redus sau chiar inexistent. Acolo unde biserica primară citea pasaje lungi din Scriptură, unele biserici de astăzi citesc doar câteva versete înainte de predică. În multe biserici, Scriptura a fost înlocuită cu cântece și o predică care acordă puțină atenție Cuvântului lui Dumnezeu.

Unii lideri din mișcarea de închinare contemporană insistă asupra faptului că citirea publică a Scripturii nu mai răspunde nevoilor moderne. Un pastor cunoscut a cerut recent

personalului bisericii sale să îi evalueze predicile. Aceștia i-au spus că folosea prea multă Biblie! „Este bine că îți bazezi predica pe Biblie, dar ar fi bine să ajungi destul de repede la ceva relevant, altfel nu te mai ascultăm”. Personalul acestei biserici nu credea că Biblia este relevantă pentru oamenii din ziua de azi!

În calitate de lideri de închinare, trebuie să menținem centralitatea Scripturii în închinare. În cadrul închinării, Îi vorbim lui Dumnezeu prin rugăciune și cântări de laudă. În cadrul închinării, Îl auzim pe Dumnezeu vorbindu-ne prin citirea și proclamarea Cuvântului. Indiferent de stilul nostru de închinare, nu trebuie să pierdem niciodată centralitatea Cuvântului lui Dumnezeu în închinare.

► Revedeți Neemia 8. Faceți o listă cu fiecare frază care arată valoarea pe care poporul o acorda citirii Legii. Comparați acest lucru cu citirea Scripturii în cadrul închinării voastre de astăzi. Discutați un pas practic care ar putea crește impactul citirii Scripturii în închinarea voastră.

Importanța rugăciunii în închinare

Cristina⁶³ este un creștină convinsă. Chiar și atunci când era la școală, își făcea timp singură cu Dumnezeu în fiecare dimineață. Înainte de micul dejun, ea petrecea timp citind Biblia și rugându-se.

Dar acum că este mama a patru copii, rugăciunea și citirea Bibliei sunt din ce în ce mai dificile. Unul dintre copii este bebeluș și o trezește pe Cristina în timpul nopții. Cristina constată că adesea se luptă să se dea jos din pat dimineața înainte ca copiii să se trezească. Seara, ea este prea obosită pentru a se concentra asupra rugăciunii și a Bibliei.

Cristina este fericită când vine duminica. În fiecare duminică, primește un impuls spiritual în timpul închinării, dar în timpul săptămânii devine frustrată. Simte că viața ei de rugăciune a devenit un eșec total.

► Dați-i lui Cristina câteva sfaturi practice pentru viața ei de rugăciune.

Am început această lecție cu un studiu al Scripturii în închinare. Vom continua cu un studiu al rugăciunii în închinare. În Scriptură, Dumnezeu ne vorbește; în rugăciune, noi Îi răspundem lui Dumnezeu. Scriptura și rugăciunea ar trebui să ne satureze închinarea.

Rugăciunea publică și personală în închinarea biblică

Am văzut că cartea Psalmii era cartea de imnuri pentru închinarea evreiască. Era, de asemenea, „cartea de rugăciune” pentru închinarea evreiască. Psalmii includeau rugăciuni pentru închinarea publică și pentru rugăciunea privată. Atât rugăciunea publică, cât și cea personală erau importante pentru închinarea evreiască.

---

⁶³ Istoria lui Cristina este preluată din Keith Drury, *The Wonder of Worship*, (Fishers, IN: Wesleyan Publishing House, 2002).

Acasă, evreii credincioși se rugau de trei ori pe zi (Daniel 6:10).⁶⁴ Mulți psalmi reprezintă rugăciuni private. Acestea pot fi recunoscute prin folosirea lui **eu** în loc de **noi** în rugăciune. Exemple de psalmi pentru rugăciune personală includ:

- Psalmul 18 - o cântare de mulțumire
- Psalmul 32 - o rugăciune de bucurie pentru iertare⁶⁵
- Psalmul 38 - o rugăciune de pocăință
- Psalmul 41 - o rugăciune pentru îndurare
- Psalmul 51 - o rugăciune de pocăință
- Psalmul 88 - o lamentație în vreme de suferință
- Psalmul 116 - o cântare de mulțumire pentru grija lui Dumnezeu

În Templu, credincioșii evrei se uneau în rugăciune publică. La dedicarea Templului, Solomon a condus o rugăciune națională pentru a cere favoarea lui Dumnezeu asupra poporului (2 Cronici 6). Isaia a adus mesajul lui Dumnezeu pentru Iuda: „Casa Mea va fi numită o casă de rugăciune pentru toate popoarele”(Isaia 56:7). După Exil, închinarea în sinagogă s-a concentrat pe citirea Legii și pe rugăciune. Slujbele din sinagogă începeau cu o serie de rugăciuni.

Modelul ebraic de rugăciune a continuat în biserica primară. Creștinii din primul secol se rugau de trei ori pe zi acasă. Când creștinii se întâlneau pentru închinare, se rugau ca un trup. Rugăciunea Domnească făcea parte din fiecare serviciu de închinare. Alte rugăciuni erau oferite pe parcursul fiecărui serviciu de închinare.

Rugăciunea în închinarea de astăzi

Dacă rugăciunea era importantă în închinarea biblică, rugăciunea ar trebui să fie importantă în închinarea noastră de astăzi. Atât rugăciunea publică, cât și cea privată sunt importante.

Rugăciunea particulară ne leagă de Viță și oferă hrană pentru viața noastră spirituală. Lipsa rugăciunii private poate explica lipsa de putere spirituală din multe biserici. Dacă Isus a avut nevoie de momente de rugăciune privată în timpul slujbei Sale pământești, cu cât mai mult noi depindem de rugăciune pentru hrană spirituală și putere în slujire.

„Mult mai mulți creștini recunosc nevoia de timp devoțional personal decât îl petrec efectiv.”

- Keith Drury

Rugăciunea publică este un element important al închinării. Unele biserici acordă puțină atenție rugăciunii. Un pastor a justificat lipsa rugăciunii publice în biserica sa spunând: „Nu poți menține interesul oamenilor când au ochii închiși.”⁶⁶ El credea că a face pe plac publicului este mai important decât a face pe plac lui Dumnezeu.

⁶⁴ Practica lui Daniel era obișnuită printre evreii credincioși.

⁶⁵ Acest psalm a fost compus probabil imediat după pocăința lui David din Psalmul 51.

⁶⁶ Citat din Keith Drury, *The Wonder of Worship*, (Fishers, IN: Wesleyan Publishing House, 2002), 28.

Rugăciunea colectivă corectează ideea falsă conform căreia creștinismul se referă doar la mine și la relația mea cu Dumnezeu: noi facem parte dintr-un trup. Pe măsură ce ascultăm cereri de rugăciune și ne alăturăm rugăciunii colective, devenim conștienți de boala, de rănilor emoționale și de circumstanțele de viață ale unui alt creștin. Rugăciunea colectivă ne amintește că membrii bisericii sunt un singur trup. Rugăciunea publică ne amintește că Dumnezeu se îngrijește de adunare ca de un trup.

La fel cum Scriptura ar trebui să fie folosită pe tot parcursul serviciului de închinare, rugăciunea ar trebui să fie rostită pe tot parcursul serviciului de închinare. De la rugăciunea de deschidere care salută prezența lui Dumnezeu în cadrul serviciului, la timpul de rugăciune concentrat pe nevoile oamenilor, până la rugăciunea de încheiere de binecuvântare în momentul în care membrii pleacă să slujească în lume, rugăciunea ar trebui să dea un sens special închinării noastre.

Plasarea rugăciunii în centrul închinării

Care sunt câteva modalități practice prin care putem face din rugăciune o parte mai semnificativă a închinării publice? Iată șase sugestii practice.

Cultivați-vă viața de rugăciune privată.

Nimeni nu este pregătit să conducă pe alții în închinare până când nu s-a închinat mai întâi. Nimeni nu este pregătit să conducă rugăciunea publică până când nu s-a rugat mai întâi în particular. Doar pe măsură ce ne dezvoltăm o viață de rugăciune privată suntem pregătiți să conducem adunarea în rugăciunea publică. În calitate de lider de închinare, angajați-vă la disciplina rugăciunii personale zilnice.

„Elementul cheie al vieții creștine este o experiență zilnică de închinare și adorare a lui Dumnezeu ca centru al existenței noastre personale.”

- Dennis Kinlaw

Învățați cum să vă rugați.

Ucenicii lui Isus au cerut: „Învățați-ne să ne rugăm” (Luca 11:1).

Ca răspuns, Isus a predat modelul de rugăciune cunoscut sub numele de Rugăciunea Domnească. Rugăciunea poate fi învățată.

Într-o anumită măsură, rugăciunea este naturală pentru fiecare copil al lui Dumnezeu; totuși, rugăciunea poate fi învățată. Un copil mic învață să vorbească fără să ia lecții de vorbire. Cu toate acestea, pe măsură ce un copil crește, el învață mai multe despre limbaj, vocabular și vorbire corectă. În același mod, un tânăr creștin își dorește în mod natural să vorbească cu Dumnezeu, dar pe măsură ce ne maturizăm în credință, înțelegerea și valorizarea rugăciunii se aprofundează.

Cărțile despre rugăciune ne pot aprofunda înțelegerea rugăciunii. Câteva cărți clasice despre rugăciune de care poate beneficia fiecare creștin sunt:

- *Putere prin rugăciune* de E.M. Bounds

- *With Christ in the School of Prayer (Cu Cristos în Școala de rugăciune de)* Andrew Murray
- *Mighty Prevailing Prayer (Rugăciunea puternică și convingătoare)* de Wesley Duewel

Rugați-vă prin cuvintele din Scriptură.

Nu există un loc mai bun pentru a învăța rugăciunea decât în Scriptură. Prima școală a rugăciunii este Biblia. Psalmii și alte rugăciuni biblice ne învață să ne rugăm eficient. De-a lungul istoriei bisericii, marii creștini și-au umplut rugăciunile cu Scriptură. Unele dintre marile rugăciuni din Biblie includ:

- **Rugăciuni de adorare.** Exodul 15:1-18, 1 Samuel 2:1-10, 1 Cronici 29:11-20, Luca 1:46-55, Luca 1:68-79, 1 Timotei 6:15-16 și Apocalipsa 4:8-5:14.
- **Rugăciuni de mărturisire / pocăință.** Ezra 9:5-15, Psalmul 51 și Daniel 9:4-19.
- **Rugăciuni de mijlocire.** Geneza 18:23-33, Exodul 32:11-14, Efeseni 1:15-23 și Filipeni 1:9-11.

Concentrați-vă asupra comuniunii cu Dumnezeu.

De prea multe ori, rugăciunea noastră nu face decât să-I adreseze lui Dumnezeu cereri. Unii oameni Îi dau lui Dumnezeu o listă de cereri, Îi mulțumesc pentru că a răspuns cererilor de ieri și apoi spun „Amin”. Adevărata rugăciune trebuie să fie mai mult decât o listă de cereri: rugăciunea este o comuniune cu Dumnezeu.

Rugăciunea Domnească oferă un model de rugăciune (Matei 6:9-13). Rugăciunea Domnească include:

- **Adorare:** „Tatăl nostru care ești în ceruri, sfințească-se numele Tău.”
- **Supunere:** „Vie împărăția Ta, facă-se voia Ta, precum în cer și pe pământ.”
- **Cerere:** „Pâinea noastră cea de toate zilele dă-ne-o nouă astăzi.”
- **Mărturisire:** „Și ne iartă nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșelilor noștri.”
- **Rugăciune pentru îndrumare:** „Și nu ne duce în ispită, ci izbăvește-ne de cel rău.”
- **Laudă:** „Căci a Ta este împărăția și puterea și slava, în veci. Amin.”

Mulți creștini urmează un model în patru părți care include fiecare dintre elementele din modelul de rugăciune al lui Isus: adorare, mărturisire, mulțumire și cerere.

Adorare

Rugăciunea nu trebuie să omită niciodată adorarea și lauda. Prin faptul că începem cu lauda, ne asigurăm că rugăciunea noastră este mai mult decât o listă de cereri de ajutor. Psalmii

oferă un model de rugăciune care se bazează pe laudă. Chiar și psalmii de jale includ lauda. Dacă rugăciunea este o adevărată închinare, ea va include adorarea lui Dumnezeu.

Mărturisire

Isaia 6 arată că atunci când Îl vedem pe Dumnezeu (închinare), ne vom vedea pe noi înșine. Când ne vedem pe noi înșine în lumina purității perfecte a lui Dumnezeu, înțelegem nevoia noastră de mărturisire. Niciun creștin, indiferent cât de matur, indiferent cât de profundă este umblarea sa cu Dumnezeu, nu ar trebui să ajungă într-un loc în care să spună: „Nu am nevoie să mă mărturisesc. Perfecțiunea mea este absolută”. Isus le-a spus ucenicilor Săi: „Când vă rugați, spuneți ...și ne iartă nouă păcatele noastre, fiindcă și noi iertăm oricui ne este dator, și nu ne duce în ispită, ci izbăvește-ne de cel rău.” (Luca 11:4). Adevărata închinare include mărturisirea.

Mulțumire

Adorarea Îl laudă pe Dumnezeu pentru Cine este. Mulțumirea Îl laudă pe Dumnezeu pentru ceea ce face pentru lume. Acțiunea de mulțumire recunoaște că orice dar bun și orice dar desăvârșit vine de sus (Iacov 1:17). Prin mulțumire, Îi mulțumim lui Dumnezeu pentru ceea ce a făcut în viața noastră. Povestea celor 10 leproși arată importanța mulțumirii (Luca 17:12-19).

Cerere

În Rugăciunea Domnească, Isus a arătat că Dumnezeu prețuiește cererile copiilor Săi. Dumnezeu nu este ca un conducător pământean care este prea ocupat pentru a fi deranjat de nevoile unui cetățean obișnuit. În schimb, Dumnezeu este Tatăl perfect care se bucură să ofere daruri bune copiilor Săi. În Rugăciunea Domnească, suntem încurajați să ne rugăm pentru nevoile obișnuite („pâinea noastră cea de toate zilele dă-ne-o nouă astăzi”) și pentru îndrumare spirituală („nu ne duce pe noi în ispită”).

În Rugăciunea Domnească, învățăm să ne supunem voința lui Dumnezeu atunci când facem cereri. Ca și copii încrezători, învățăm că voia Lui este perfectă: „nu”-ul Lui este pentru binele nostru. Rugăciunea nu este un instrument magic pentru a-L forța pe Dumnezeu să se supună voinței noastre. Rugăciunea este o disciplină spirituală care ne aduce în supunerea plină de bucurie față de voia lui Dumnezeu.

Aliniați-vă prioritățile cu cele ale lui Dumnezeu

Rugăciunea dezvăluie adesea ceea ce este cel mai important pentru noi. Ce ne inspiră cea mai sinceră rugăciune: nevoile fizice sau cele spirituale?

În rugăciunea sa pentru creștinii din Tesalonic, Pavel a spus: „Ne rugăm necurmat pentru voi, ca Dumnezeul nostru să vă găsească vrednici de chemarea Lui și să împlinească în voi, cu putere, orice dorință de bunătate și orice lucrare izvorâtă din credință, pentru ca Numele Domnului nostru Isus Cristos să fie proslăvit în voi și voi, în El...” (2 Tesaloniceni 1:11-12) Cea mai mare grijă a lui Pavel era ca Dumnezeu să-Și împlinească scopul în viața lor. Acești

creștini erau persecutați, dar rugăciunea lui Pavel nu era ca Dumnezeu să îi salveze de suferință. În schimb, el s-a rugat ca Numele Domnului Isus să fie glorificat în ei.

La fel cum cererile noastre arată prioritățile noastre, mulțumirile noastre arată prioritățile noastre. Dacă cea mai mare parte a mulțumirii noastre este pentru binecuvântări materiale, este posibil ca binecuvântările materiale să fie ceea ce prețuim cel mai mult. Dacă cea mai mare parte a mulțumirii noastre este pentru ajutorul lui Dumnezeu în viața noastră spirituală, creșterea spirituală este ceea ce prețuim cel mai mult.

În rugăciunea sa pentru tesaloniceni, Pavel a mulțumit lui Dumnezeu pentru că credința lor creștea din belșug, iar dragostea lor unii pentru alții creștea (2 Tesaloniceni 1:3). Cea mai mare mulțumire a lui nu era pentru binecuvântările temporare; ci pentru creșterea lor spirituală. Ce îți dă cel mai mare motiv de mulțumire: o binecuvântare financiară sau o dovadă a creșterii spirituale din viața ta?

Vorbește cu Dumnezeu, nu cu congregația

Prin intermediul Scripturii, Dumnezeu vorbește congregației. În rugăciune, adunarea Îi vorbește lui Dumnezeu. Timpul de rugăciune publică nu este ocazia ca liderul să le spună oamenilor (prin rugăciune) ce vrea să le spună! Rugăciunea Îi vorbește lui Dumnezeu.

Isus le-a spus ucenicilor Săi cum să se roage într-un spirit de adevărată închinare:

Când vă rugați, să nu fiți ca fățarnicii, cărora le place să se roage stând în picioare în sinagogi și la colțurile ulițelor, pentru ca să fie văzuți de oameni. Adevărat vă spun că și-au luat răsplata. Ci tu, când te rogi, intră în odăița ta, încuie-ți ușa și roagă-te Tatălui tău, care este în ascuns; și Tatăl tău, care vede în ascuns, îți va răsplăti.

Când vă rugați, să nu bolborosiți aceleași vorbe, ca păgânii, cărora li se pare că, dacă spun o mulțime de vorbe, vor fi ascultați. Să nu vă asemănați cu ei; căci Tatăl vostru știe de ce aveți trebuință, mai înainte ca să-I cereți voi (Matei 6:5-8).

Rugăciunea adevărată nu încearcă să-L impresioneze pe Dumnezeu sau adunarea: ea vorbește simplu și clar cu Tatăl nostru ceresc.

► Ce vei face pentru a crește în viața ta personală de rugăciune? Cum vei face ca rugăciunea să devină o parte mai semnificativă a închinării publice în biserica ta?

Dărnicia ca răspuns la Cuvântul lui Dumnezeu

Rugăciunea este un răspuns natural la Cuvântul lui Dumnezeu. Din acest motiv, ar trebui să ne rugăm după ce citim Scriptura și predicăm. În rugăciune, răspundem la adevărul pe care l-am primit din Cuvântul lui Dumnezeu și ne angajăm să ne supunem acestuia.

Darurile financiare sunt, de asemenea, un răspuns la Cuvântul Lui. În Vechiul Testament, sacrificiul (jertfa) era răspunsul închinătorului la Lege (Cuvântul lui Dumnezeu). În Noul Testament, jertfa simbolizează predarea întregii noastre ființe lui Dumnezeu.

Darul de bună voie face parte din închinare. Psalmistul i-a îndemnat pe închinători să aducă o jertfă și să intre în curțile Sale (Psalmul 96:8). Autorul cărții Evrei a făcut legătura între închinare și dăruire: „Și să nu dați uitării binefacerea și dărnicia, căci lui Dumnezeu jertfe ca acestea Îi plac” (Evrei 13:16). Pavel le-a spus filipenilor că darul lor pentru el era o jertfă mirositoare, o jertfă acceptabilă și plăcută lui Dumnezeu (Filipeni 4:18).

O teologie a dăruirii pline de venerație

Mulți credincioși văd darul financiar în primul rând ca pe un mod de a plăti facturile bisericii. Astfel darul devine mai degrabă o tranzacție financiară decât un act spiritual de închinare. Administrarea creștină ar trebui să fie înțeleasă ca parte a închinării. Fiecare dintre următoarele principii ar trebui să facă parte din teologia noastră a dăruirii.

Dăruirea plină de venerație este motivată de har, nu de frică.

Dăruirea ca act de închinare este motivată de recunoștința pentru harul lui Dumnezeu. Pavel le-a cerut corintenilor să dea pentru a-i ajuta pe creștinii nevoiași din Ierusalim. El nu i-a amenințat: „Trebuie să dați pentru că s-ar putea ca într-o zi să aveți nevoie de ajutor!”. În schimb, el și-a încheiat apelul cu o laudă: „Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu pentru darul Lui nespus de mare!” (2 Corinteni 9:15). Dăruirea lor urma să fie motivată de mulțumirea pentru darul harului lui Dumnezeu. Dacă dăruirea este o adevărată închinare, ea vine dintr-o inimă binevoitoare.

Dăruirea plină de venerație este motivată de dragoste, nu de recompensă.

Adevărata închinare este motivată de **dragostea pentru Dumnezeu**, nu de dorința de a primi o recompensă. Darurile bănești sunt un simbol al dăruirii de sine lui Dumnezeu. Pavel i-a lăudat pe creștinii macedoneni pentru că „s-au dat mai întâi pe ei înșiși Domnului și apoi nouă” (2 Corinteni 8:5). Darurile lor erau un simbol al dragostei lor pentru Dumnezeu și pentru apostolii care au adus Evanghelia în regiunea lor.

La fel cum muzica sau orice altă activitate de închinare poate fi făcută din motive greșite, dăruirea poate fi motivată de dorința de recompensă mai degrabă decât de dragostea pentru Dumnezeu. Unii evangheliști promet că Dumnezeu va răsplăti darurile bănești cu binecuvântări financiare. Prin răstălmăcirea textelor, scoțându-le din contextul lor biblic, ei promet o răsplătă de o sută de ori pentru darurile făcute lui Dumnezeu. Această „dăruire” nu este din dragoste și închinare, ci un „bilet de loterie” în speranța de a câștiga premiul cel mare. Biblia nu încurajează nicăieri acest tip de dăruire.

Scriptura ne atrage în schimb atenția asupra atitudinii Mariei. Când L-a uns pe Isus cu mir, nu se întrezărea nicio recompensă la orizont. Ea a turnat mirul prețios fără să se gândească la ceea ce ar fi câștigat din el. Chiar și ucenicii s-au supărat pe risipa ei. Doar Isus a văzut și a lăudat darul ei - un dar care a fost motivat de dragostea pură (Matei 26:6-13).

Dăruirea plină de venerație este motivată nu numai de dragostea pentru Dumnezeu, ci și de **dragostea pentru alții**. Ioan le-a reamintit cititorilor săi că dragostea adevărată este

mai mult decât cuvinte - este acțiune. Dragostea filipenilor pentru Pavel s-a văzut în dăruirea lor. Dragostea unui credincios pentru alții se vede în dăruire.

Dar cine are bogățiile lumii acesteia și vede pe fratele său în nevoie și își închide inima față de el, cum rămâne în el dragostea de Dumnezeu? Copilașilor, să nu iubim cu vorba, nici cu limba, ci cu fapta și cu adevărul (1 Ioan 3:17-18).

Dăruirea plină de venerație este generoasă, nu zgârcită.

Pavel a provocat biserica din Corint la dăruire generoasă atunci când a spus: „În chipul acesta veți fi îmbogățiți în toate privințele, pentru orice dărnicie, care, prin noi, va face să se aducă mulțumiri lui Dumnezeu. Căci ajutorul dat de darurile acestea nu numai că acoperă nevoile sfinților, dar este și o pricină de multe mulțumiri către Dumnezeu” (2 Corinteni 9:11-12). Pentru ca dăruirea să fie o închinare adevărată, ea trebuie să fie generoasă.

Dăruirea plină de venerație este motivată de smerenie, nu de mândrie.

► Citiți Matei 6:1-4.

În Predica de pe Munte, Isus a avertizat asupra motivațiilor greșite de a dăruia. Unii dau pentru a primi laude de la alții și, respectiv, răsplata lor este lauda - „și-au primit răsplata”. Unii dau în liniște, lăudându-se pe ei înșiși pentru umilința lor: răsplata lor este mulțumirea de sine. Isus a spus: „Să nu știe stânga ta ce face dreapta”. Nu vă felicitați pentru generozitatea voastră. În schimb, permiteți-I Tatălui vostru din ceruri să vă vadă și să vă răsplătească așa cum alege El.

O poveste de dăruire plină de bucurie

John Wesley tocmai terminase de cumpărat tablouri pentru camera sa când o servitoare a venit la ușa lui. Era o zi friguroasă și a observat că aceasta purta doar o rochie subțire. A băgat mâna în buzunar pentru a-i da niște bani pentru o haină și a constatat că îi mai rămăsese puțin. El a exclamat: „Mi-am împodobit pereții cu banii care ar fi putut să o protejeze de frig pe această biată creatură!”

Wesley a început să își limiteze cheltuielile pentru a avea bani pe care să îi dea săracilor. În jurnalul său, el a consemnat că într-un an venitul său a fost de 30 de lire sterline, iar cheltuielile de întreținere de 28 de lire sterline, astfel că avea 2 lire sterline de dăruit. În anul următor, venitul său s-a dublat, dar a trăit tot cu 28 de lire sterline și a donat 32 de lire sterline. În al treilea an, venitul său a crescut la 90 de lire sterline; din nou a trăit cu 28 de lire sterline și a donat 62 de lire sterline. În al patrulea an, a câștigat 120 de lire sterline, a trăit din nou cu 28 de lire sterline și a donat 92 de lire săracilor.

Wesley a predicat că creștinii nu ar trebui doar să dea zeciuială, ci să dea mai mult. El credea că, odată cu creșterea veniturilor, ar trebui să crească și donațiile noastre. El a practicat acest lucru de-a lungul vieții sale. Chiar și atunci când venitul său a ajuns la mii de lire sterline, a trăit simplu și a donat surplusul de bani. Într-un an, venitul său a fost de

peste 1.400 de lire sterline; a donat totul, cu excepția a 30 de lire sterline⁶⁷. Spunea că nu a păstrat niciodată mai mult de 100 de lire sterline. A donat cea mai mare parte din cele 30.000 de lire sterline pe care le-a câștigat în timpul vieții sale.⁶⁸

Ideea acestei povestiri nu este un angajament legalist față de sărăcie! Ideea este ascultarea bucuroasă și voluntară față de Dumnezeu. Dumnezeu nu le dă tuturor același venit ca și lui John Wesley; Dumnezeu nu îi cheamă pe toți să dăruiască în același mod ca John Wesley. Testul nu este: „Dau eu la fel de mult ca altcineva?”. Testul este: „Dau în ascultare bucuroasă față de Dumnezeu?”. Dumnezeu ne cheamă să ne închinăm prin dăruire jertfitoare.

Practica de a dăru

Deoarece dăruirea este un act de închinare, darurile ar trebui să fie colectate în moduri care să contribuie la un spirit de închinare. Luați în considerare următoarele idei practice.

Accentul în dăruire ar trebui să fie pus pe închinare, nu pe nevoi.

Poate că motivul pentru care mulți creștini văd darul în primul rând ca pe o modalitate de a plăti facturile bisericii este faptul că în dar se pune accentul pe plata facturilor! Acest lucru se înrăutățește atunci când o criză financiară ne determină să spunem: „Biserica se va închide” sau „Nu putem trimite un misionar” dacă nu se strânge un dar generos. Uneori, un pastor își cere scuze pentru că solicită dăruirea: „Mi-aș dori să nu fie nevoie să vă cerem bani”. În schimb, darul ar trebui să fie expresia unei mulțumiri pline de bucurie.

Atunci când se aduce un dar, accentul ar trebui să fie pus pe închinare. Dăruirea poate fi introdusă cu un pasaj din Scriptură care să le reamintească închinătorilor scopul dăruirii. Texte din Scriptură precum 2 Corinteni 8:9 și 9:7, Exodul 25:2, Faptele Apostolilor 20:35 și chiar Ioan 3:16 indică adevărata motivație a dăruirii.

Dăruirea ar trebui să facă parte din serviciul de închinare în sine.

În unele culturi, se obișnuiește să se încurajeze oamenii să ofere darul lor în afara serviciului în sine. Deși acest lucru poate fi motivat de dorința de a evita spectacolul sau de a economisi timp în timpul slujbei, tinde să separe dăruirea de închinare. Perceperea dăruirii ca parte a serviciului de închinare îi ajută pe credincioși să înțeleagă că dăruirea este un act de închinare.

---

⁶⁷ Pentru comparație, astăzi, acest lucru este echivalentul câștigării a 200.000 de dolari și al donării a numai 5.000 de dolari. În timpul vieții sale, Wesley a câștigat și a donat echivalentul a aproape 3.000.000 de dolari în banii de astăzi.

⁶⁸ Această istorie este o adaptare după Charles Edward White, “Four Lessons on Money from One of the World’s Richest Preachers” Christian History 19 (Summer 1988): 24. Disponibilă pe <https://christianhistoryinstitute.org/uploaded/50cf76d05900d6.14390582.pdf> July 22, 2020.

Deoarece dăruirea este răspunsul nostru către Dumnezeu, puteți lua în considerare posibilitatea de a aduce darul după predică, mai degrabă decât înainte. Acest lucru spune: „Îi oferim lui Dumnezeu ca răspuns la Cuvântul Său.”

Părinții ar trebui să-i inițieze pe copiii lor în actul de dăruire în închinare.

Așa cum ne învățăm copiii să cânte, să se roage și să asculte citirea și predicarea Scripturii, tot așa ar trebui să ne învățăm copiii să dăruiască cu bucurie. Pe măsură ce copiii noștri învață că a dăruia este un act de bucurie și laudă, devin și ei închinători.

Muzica din timpul dăruirii trebuie să fie de închinare.

Dacă dăruirea este închinare, muzica din timpul dăruirii trebuie să fie de închinare. Această muzică poate fi instrumentală sau vocală; poate fi solo sau congregațională; poate fi liniștită și reflexivă sau veselă și exuberantă; indiferent de stil, ar trebui să facă parte din închinare. Cei care oferă muzică în timpul dăruirii ar trebui să se roage pentru îndrumare spirituală, la fel cum liderul de închinare se roagă pentru îndrumare spirituală. Nicio parte a închinării nu ar trebui tratată cu superficialitate.

Dăruirea ar trebui să fie urmată de o rugăciune de dedicare.

Deoarece contribuția este un dar adus lui Dumnezeu, o dăruire ar trebui să fie urmată de o rugăciune de consacrare. Aceasta le amintește credincioșilor scopul dăruirii și oferă o dovadă vizibilă a dăruirii ca închinare.

Liderii bisericii ar trebui să fie buni administratori ai darurilor oamenilor.

Prin dăruire, credincioșii își încredințează darurile liderilor bisericii, care, la rândul lor, trebuie să le folosească cu înțelepciune. Un raport către congregație cu privire la utilizarea finanțelor arată că donațiile sunt folosite pentru lucrarea lui Dumnezeu. Acest lucru încurajează dăruirea și reduce tentația de incorectitudine în conducerea bisericii. Într-o lume în care liderii creștini sunt priviți cu neîncredere, ar trebui să facem tot posibilul să ne arătăm ireproșabili.

Dăruirea este mult mai mult decât o modalitate de a plăti facturile: este un act de închinare. Prin intermediul Cuvântului Său, Dumnezeu se dezvăluie închinătorilor. Noi răspundem cu daruri de bună voie oferite din inimi pline de bucurie. Aceasta este adevărata închinare.

Moment introspectiv

Simt oamenii din biserica ta că se închină atunci când dăruiesc sau pur și simplu plătesc facturile? Ce măsuri practice puteți lua pentru a face din dăruire un act de închinare?

Cina Domnului

► Discutați despre modul în care se desfășoară Cina Domnului în biserica voastră. Cât de des celebrați Cina Domnului? Atunci când celebrați împărtășania, este aceasta o parte integrantă a slujbei?

Așa cum Dumnezeu se descoperă în Cuvântul **scris** (citirea Scripturii) și în Cuvântul **vorbit** (predicarea Cuvântului Său), așa se descoperă și în Cuvântul **manifestat** al Cinei Domnului.⁶⁹ Cina Domnului este o reamintire a morții ispășitoare a lui Isus și o celebrare a învierii Sale. Cina cea de Taină a fost legată de Paște, dar a inaugurat și noul legământ.

► Citiți Matei 26:17-30 și 1 Corinteni 11:17-34.

Referințele Noului Testament la Cina Domnului includ relatări din evangheliile și instrucțiunile lui Pavel către biserica din Corint.

Se pun adesea trei întrebări legate de respectarea Cinei Domnului.

- Care este semnificația Cinei Domnului?
- Cât de des ar trebui să se practice Cina Domnului?
- Cum ar trebui să se practice Cina Domnului?

„Cina este o întâlnire a Domnului cu poporul Său. Cei care respectă această întâlnire cu Cristos se pot aștepta cu încredere că El va veni în mod sigur în întâmpinarea lor.”
- Franklin Segler și Randall Bradley

Care este semnificația Cinei Domnului?

Practicarea împărtășaniei este o parte semnificativă a închinării.⁷⁰ Scriind bisericii din Corint, Pavel a arătat că în cadrul Cinei Domnului:

1. Privim înapoi la moartea lui Cristos („voi vestiți moartea Domnului”).
2. Așteptăm cu nerăbdare revenirea lui Cristos („până când va veni El”).

Când sărbătorim împărtășania, ne amintim de sacrificiul Său și așteptăm cu nerăbdare întoarcerea promisă. Elementele reprezintă trupul și sângele lui Cristos și ne amintesc de participarea noastră la moartea Domnului. „Paharul binecuvântat, pe care-l binecuvântăm, nu este el împărtășirea cu sângele lui Cristos? Pâinea pe care o frângem nu este ea împărtășirea cu trupul lui Cristos?” (1 Corinteni 10:16) Cina Domnului este un simbol puternic al prezenței continue a Domnului răstignit și înviat.

Cât de des ar trebui să se practice Cina Domnului?

Nici Scriptura, nici istoria bisericii nu oferă un răspuns specific la această întrebare. În biserica primară se pare că Cina Domnului se lua în fiecare duminică. Astăzi, unele biserici

⁶⁹ Franklin M. Segler and Randall Bradley, *Christian Worship: Its Theology and Practice* (Nashville: B&H Publishing, 2006), 178.

⁷⁰ Imagine: „Cina Domnului” de Allison Estabrook la 14 octombrie 2022, preluată de pe <https://www.flickr.com/photos/sgc-library/52476662295/>, sub licența CC BY 4.0.

celebrează comuniunea săptămânal, în timp ce altele o respectă doar o dată sau de două ori pe an.

Dacă împărtășania este respectată ca un aspect pios al închinării, participarea frecventă nu va diminua semnificația Cinei Domnului, așa cum nici citirea săptămânală nu diminuează semnificația Scripturii în închinare.

Cum ar trebui să se practice Cina Domnului?

Pavel i-a avertizat pe corinteni să nu mănânce și să bea „în chip nevrednic” (1 Corinteni 11:27).⁷¹ Câțiva pași practici ne pot ajuta în practicarea Cinei Domnului într-o manieră demnă de semnificația ei pentru creștini.

Împărtășania ar trebui să fie o parte centrală a unui serviciu de închinare, nu un adaos.

Un moment firesc pentru Cina Domnului este după predică. În acest caz, predica ar trebui să ne conducă la o înțelegere mai profundă a Cinei. Acest lucru se poate face printr-o predică cu referință directă la Cina Domnului sau printr-o predică pe un subiect conex (răscumpărarea, ispășirea, harul, ucenicia). Bisericile în care frângerea pâinii este frecventă nu trebuie să se concentreze la fiecare slujbă asupra ei, dar ar trebui totuși să existe o legătură între celebrarea împărtășaniei și ceea ce a precedat acest eveniment.

Împărtășania este un prilej solemn și de bucurie în același timp.

Împărtășania este un moment de autoexaminare solemnă și de celebrare bucuroasă a harului lui Dumnezeu. Solemnitatea acestei sărbători se reflectă în amintirea faptului că Cina se mănâncă în amintirea morții Domnului. Bucuria sărbătorii este reflectată în promisiunea revenirii Domnului.

Ocazional, celebrarea învierii și anticiparea revenirii lui Cristos pot fi accentul principal al împărtășaniei. Alteori, solemnitatea morții lui Isus și importanța examinării de sine pot fi accentul principal. Ambele aspecte fac parte din această celebrare.

Ne bucurăm de împărtășanie deoarece Cina Domnului este posibilă datorită harului lui Dumnezeu. La Cina Domnului, ni se reamintește că numai harul ne asigură mântuirea. Recunoaștem solemnitatea împărtășaniei pentru că ne amintim că participarea noastră la Cina Domnului reprezintă un angajament de a fugi de păcat. La Masa Domnului, fiecare credincios trebuie să se examineze pe sine însuși.

---

⁷¹ În KJV „bea în chip nevrednic” a fost interpretat uneori ca referindu-se la faptul că persoana nu este demnă de Cina Domnului. Cu toate acestea, „în chip nevrednic” pare a fi o traducere mai bună. Nimeni nu este vrednic de jertfa lui Isus. Problema care trebuia corectată în Corint nu se referea la nevrednicia închinătorului, ci la modul lipsit de respect, nedemn în care se respecta această masă sacră.

Împărtășania trebuie să reflecte unitatea Bisericii.

Este trist că împărtășania, o rânduială care a fost menită să reflecte unitatea bisericii, a fost uneori cauza divizării. Diferențele cu privire la modul în care se servește Cina Domnului (cupe individuale, o cupă comună, înmuierea pâinii în cupă) și diferențele cu privire la cine poate lua parte (toți care se declară credincioși, numai cei care au fost botezați, numai membrii bisericii locale) au dus la dezbinare între biserici.

Pavel a reamintit bisericii din Corint că, așa cum împărțeau o singură pâine, ei trebuie să fie un singur trup. „Având în vedere că este o pâine, noi, care suntem mulți, suntem un trup, căci toți luăm o parte din aceeași pâine” (1 Corinteni 10:17).

Ar trebui să ne amintim că, în cadrul comuniunii, închinarea este principală, în timp ce procedurile sunt secundare. Biserica trebuie să mențină proceduri care să fie fidele Evangheliilor și 1 Corinteni. Cu toate acestea, indiferent de modul în care este servită Cina Domnului, aceasta nu ar trebui să devină motiv de dezbinare. În cadrul Cinei Domnului, sărbătorim unitatea familiei lui Dumnezeu.

Concluzie: Influența puternică a închinării

Este importantă închinarea? Iată o mărturie din 1945 care arată ce se poate întâmpla atunci când o persoană obișnuită se închină prin rugăciune.

În timpul celui de-al Doilea Război Mondial, un american de origine japoneză convertit, student la Universitatea Baylor, care fusese budist înainte, a devenit un instrument al trezirii. Reiji Goshizaki a lucrat ca îngrijitor pentru a-și plăti studiile universitare. În timp ce curăța sălile de clasă, a decis să se roage lângă fiecare bancă din clasă.

Într-o zi, după săptămâni de rugăciuni, Reiji stătea în clasă și inima lui s-a umplut de povară pentru colegii săi, până în punctul în care s-a aruncat în genunchi și a început să plângă și să se roage. Elevii au întrebat: „Ce s-a întâmplat cu Reiji?”. Nu era nimic în neregulă cu Reiji: scaunul său devenise altarul său.

Prin mijlocirea lui Reiji, trezirea s-a răspândit în întreaga Universitate Baylor și apoi în tot statul Texas. Zeci de studenți evangheliști au părăsit campusul Baylor pentru a duce trezirea în tot sud-vestul Statelor Unite.

Rugăciunea este o parte esențială a închinării. Pe măsură ce ne închinăm, lumea din jurul nostru este schimbată de puterea lui Dumnezeu.

Lecția 7. Revizuire

(1) Putem face ca Scriptura să fie în centrul închinării prin includerea Scripturii în toate părțile închinării noastre.

(2) Din moment ce Scriptura este centrală în închinare, ar trebui să ne asigurăm că este citită în mod clar, expresiv și cu o varietate care va menține lectura proaspătă.

(3) Din moment ce predicarea face parte din închinare:

- Predicarea necesită o pregătire atentă.
- Predicarea necesită un răspuns din partea congregației.
- Predicarea necesită un răspuns din partea predicatorului.
- Predicatorul trebuie să fie împuternicit de Duhul Sfânt.

(4) Modalități practice de a face din rugăciune o parte semnificativă a închinării publice:

- Cultivați-vă viața de rugăciune privată.
- Învățați cum să vă rugați.
- Rugați-vă prin cuvintele din Scriptură.
- Concentrați-vă asupra comuniunii cu Dumnezeu.
- Aliniați-vă prioritățile cu cele ale lui Dumnezeu.
- Vorbiți cu Dumnezeu, nu cu adunarea.

(5) Deoarece dăruirea face parte din închinare:

- Dăruirea ar trebui să fie motivată de har, nu de frică.
- Dăruirea ar trebui să fie motivată de dragoste, nu de recompensă.
- Dăruirea ar trebui să fie generoasă, nu zgârcită.
- Dăruirea ar trebui să fie motivată de umilință, nu de mândrie.
- Modul în care colectăm darurile ar trebui să contribuie la un spirit de închinare.

(6) Cina Domnului

- Privește înapoi la moartea lui Cristos.
- Privește înainte la revenirea lui Cristos.
- Ar trebui să fie respectată într-un mod demn.
- Ar trebui să fie celebrată atât într-o manieră solemnă, cât și într-o manieră plină de bucurie.
- Ar trebui să fie practică într-o manieră care să reflecte unitatea bisericii.

Lecția 7. Sarcini de lucru

(1) În Lecția 6, ați selectat cântări legate de cinci subiecte diferite. Pentru fiecare dintre aceste cinci subiecte, găsiți 3-4 referințe din Scriptură care vorbesc despre acel subiect. Listele voastre vor fi folosite într-o lecție ulterioară, când veți planifica un serviciu de închinare.

- 3-4 versete despre natura lui Dumnezeu
- 3-4 versete despre Isus, moartea și învierea Sa
- 3-4 versete despre Duhul Sfânt și biserică
- 3-4 versete care îi cheamă pe oamenii lui Dumnezeu la o viață predată și sfântă
- 3-4 versete despre evanghelizare și misiune

(2) La începutul următoarei lecții, veți scrie un test bazat pe această lecție. Studiați cu atenție întrebările testului pentru a vă pregăti.

Lecția 7. Test

- (1) Enumerați trei exemple care arată importanța Scripturii în închinare.
- (2) Numiți trei părți ale unui serviciu de închinare în care se poate folosi Scriptura.
- (3) Enumerați patru implicații practice ale principiului: predicarea este închinare.
- (4) Enumerați trei sugestii practice pentru a face din rugăciune o parte semnificativă a închinării publice.
- (5) Enumerați patru principii teologice ale închinării prin dăruire.
- (6) Enumerați patru idei practice pentru a face din dăruire un act de închinare.
- (7) Enumerați două aspecte ale Cinei Domnului identificate în 1 Corinteni.
- (8) Scrieți din memorie Matei 6:5-8.

Lecția 8

Planificarea și conducerea închinării

Obiectivele lecției

Până la sfârșitul acestei lecții, studentul trebuie:

- (1) Să recunoască importanța de a fi pregătit spiritual pentru conducerea închinării.
- (2) Să înțeleagă rolul structurii și al temei în serviciile de închinare.
- (3) Să planifice servicii de închinare echilibrate care să se adreseze întregului trup al lui Cristos.
- (4) Să înțeleagă de ce calități are nevoie un lider de închinare.
- (5) Să facă distincția între conducere și manipulare în închinare.
- (6) Să aplice pașii practici pentru o conducere eficientă a închinării.

Sarcină preliminară

Memorizați 2 Cronici 5:13-14.

Introducere

► Cât timp acordați pentru planificarea serviciului de închinare din fiecare săptămână? Potrivii cântecele cu predica? Este necesar acest tip de planificare sau planificarea în avans împiedică libertatea Duhului Sfânt în închinare?

Imaginați-vă o doamnă care pregătește o masă pentru oaspeți speciali. În timp ce oaspeții sosesc la cină, gazda spune: „Nu cred că trebuie să petrecem prea mult timp pregătind o masă. Iată niște resturi de pâine, carne și legume. Doar puneți-le împreună așa cum doriți”. Ați face acest lucru pentru oaspeți speciali? Bineînțeles că nu! Vreți să le oferiți tot ce aveți mai bun oaspeților dumneavoastră.

Imaginați-vă un pastor care aduce închinarea ca pe un dar pentru Dumnezeu. El spune: „Nu cred că trebuie să petrecem prea mult timp planificând închinarea. Vreau să Îi dau libertate Duhului Sfânt să vorbească prin mine, așa că nu voi planifica nimic. Îl las pe Duhul Sfânt să mă ghideze.”

Unii lideri cred că Duhul Sfânt nu poate lucra printr-o predică bine pregătită sau un serviciu bine planificat. Cu toate acestea, Biblia arată valoarea planificării pentru închinare. De la pregătirea atentă a muzicienilor pentru închinarea din Templu până la indicațiile lui Pavel cu privire la închinare pentru biserica din Corint, Scriptura arată că planificarea este importantă pentru a conduce în slujire. Nu trebuie să aducem o jertfă care nu ne costă

nimic. Din moment ce închinarea este jertfa noastră pentru Dumnezeu, Dumnezeu merită cea mai bună jertfă a noastră.

În această lecție vom analiza două aspecte ale conducerii închinării. În primul rând, vom studia importanța planificării pentru închinare. Apoi, vom examina conducerea eficientă în cadrul serviciului de închinare.

Pregătirea pentru serviciul de închinare

► Citiți Exodul 28-29. Observați pregătirea atentă a celor care conduceau închinarea lui Israel. Cum te pregătești din punct de vedere spiritual, mental și emoțional pentru a conduce închinarea?

Pregătirea liderului de închinare

Planificarea și pregătirea serviciului de închinare este importantă. Pregătirea **liderului de închinare** este și mai importantă. Nu putem conduce oamenii acolo unde noi nu am fost. Din acest motiv, trebuie să ne pregătim inimile înainte de a încerca să îi conducem pe alții în închinare.

În Lecția 2, am văzut cerințele lui Dumnezeu pentru închinători. Dumnezeu îi cheamă pe închinătorii Săi să aibă mâini curate și inimi curate. Înainte de a începe să pregătim serviciul de închinare, ar trebui să ne pregătim pe noi înșine ca lideri de închinare. Trebuie să fim pregătiți din punct de vedere spiritual pentru a conduce închinarea.

Începeți planificarea închinării cu rugăciune și citirea Scripturii. Petreceți timp în Cuvântul lui Dumnezeu pentru propria dezvoltare spirituală. Un pericol constant pentru liderii de închinare este acela de a permite ca pregătirea pentru slujire să înlocuiască dezvoltarea spirituală personală. Putem studia Biblia pentru a pregăti predicile pentru alții, în timp ce nu permitem Cuvântului lui Dumnezeu să vorbească despre propriile noastre nevoi spirituale.

„Cel care îi călăuzește pe alții în prezența Regelui trebuie să fi călătorit departe în țara acestuia și să-L fi privit adesea în ochi.”
- Charles Spurgeon

Înainte de a alege textele scripturale și cântecele care să transmită Cuvântul lui Dumnezeu congregației, luați timp pentru a lăsa Cuvântul lui Dumnezeu și Duhul lui Dumnezeu să vă vorbească ca individ. Apoi, când începeți să planificați serviciul de duminică, rugați-L pe Dumnezeu să vă călăuzească spre acele versete din Scriptură, subiecte de predică și muzică care vor răspunde nevoilor oamenilor.

Moment introspectiv

Cum dezvoltați un model sănătos de închinare privată în viața voastră? Cu ce piedici va confrunțați? Cum răspundeți la aceste piedici?

Planificarea serviciului de închinare ⁷²

Fred Bock a descris pregătirea pastorului sub conducerea căruia a slujit, Lloyd John Ogilvie. Acesta își planifica predicile pentru un an întreg. De multe ori, un subiect de predică ales în ianuarie se potrivea perfect pentru nevoile congregației atunci când era predicat în iulie. De ce? „Dumnezeul nostru este Dumnezeu de ieri, de azi și de mâine. El ne cunoaște nevoile cu mult timp înainte, cu mult înaintea noastră. ...Și când suntem pregătiți și organizați, acest lucru ne face un instrument mai ușor de folosit și mai maleabil pentru Duhul Sfânt.”⁷³ Duhul Sfânt știe cine va fi la predică și închinarea ta: El te poate ghida spre cântecele și textele scripturale care vor vorbi nevoilor celor prezenți.

Poate nu e cazul să planificați pentru un an înainte, dar planificarea închinării este importantă. O planificare atentă ne permite să ne concentrăm pe închinare, în loc să ne îngrijorăm: „Ce urmează?”. Când nu planificăm, suntem tentați să ne întoarcem la ceea ce am făcut la slujba precedentă. Planificarea ne permite să fim creativi.

Începeți cu structura.

Celor mai mulți dintre noi ne place ordinea în viață. Preferăm să luăm micul dejun dimineața și cina seara. De obicei, citim cărțile de la capitolul 1 până la sfârșit, mai degrabă decât să citim pagini la întâmplare. Niciun călător nu dorește să se îmbarce într-un zbor internațional și să audă pilotul spunând: „Nu ne-am hotărât în ce direcție vom zbura. Să decolăm și să vedem.” Ne place ca lucrurile să fie previzibile.

Structura în închinare nu ne limitează libertatea de a-L urma pe Duhul Sfânt atunci când El ne schimbă planurile! Structura oferă o îndrumare pentru închinare, rămânând în același timp deschisă la conducerea Duhului Sfânt, dacă acesta ne anulează structura. La dedicarea Templului, a existat o structură planificată, dar prezența lui Dumnezeu a schimbat ordinea pentru slujbă (2 Cronici 5:13-14).

„Spontaneitatea fără ordine poate deveni haos, iar ordinea fără spontaneitate poate deveni lipsită de viață.”
- Franklin Segler și Randall Bradley

În Anexa A se găsesc schițe pe care unii lideri le folosesc pentru planificarea închinării. S-ar putea să vi se pară util să adaptați una dintre acestea pentru serviciile dumneavoastră. Aceste modele nu reprezintă un format rigid, dar pot oferi o structură pe care o puteți adapta la nevoile dumneavoastră.

Unele structuri comune pentru planificarea închinării includ:⁷⁴

⁷² O mare parte din conținutul privind planificarea închinării provine din „The Nuts and Bolts of Worship Planning”, disponibil pe <http://worship.calvin.edu/resources/resource-library/the-nuts-and-bolts-of-worship-planning>, accesat la 22/07 2020.

⁷³ Lois and Fred Bock, *Creating Four-Part Harmony*, (Carol Stream: Hope Publishing, 1989), 43.

⁷⁴ Structurile pe care le includ aici sunt pentru un întreg serviciu. Unii lideri folosesc structuri doar pentru partea muzicală a serviciului. Nu le-am inclus pe acestea, deoarece tind să separe închinarea de restul serviciului. În Biblie, închinarea include întregul serviciu, nu un set special de închinare muzicală izolat de predică.

(1) Structură centrată pe predică

- Proclamarea adevărului: imnuri, scriptură, predică
- Răspuns la adevăr: invitație, dăruire, imn de încheiere

(2) Structură bazată pe activitatea poporului lui Dumnezeu în închinare

- Poporul lui Dumnezeu se adună: chemarea la închinare, imnuri de laudă, rugăciune
- Poporul lui Dumnezeu ascultă Cuvântul: citirea Scripturii și predica
- Poporul lui Dumnezeu răspunde la Cuvânt: imn de invitație, dăruire
- Poporul lui Dumnezeu este trimis în misiune: imnul de încheiere, binecuvântare

(3) Structură - dialog între Dumnezeu și poporul Său (bazat pe Isaia 6)

- Dumnezeu se revelează (versetul 1): chemare la închinare
- Poporul lui Dumnezeu răspunde cu laudă și mărturisire (versetele 3-5): imnuri și rugăciune
- Dumnezeu vorbește poporului Său (versetele 6-8): Scriptură și predică
- Poporul lui Dumnezeu răspunde prin angajament (versetul 8): imn și dăruire
- Dumnezeu împuternicește poporul (versetul 9): binecuvântare

(4) Structură bazată pe Psalmul 95

- Intrare cu bucurie și mulțumire (versetele 1-5): chemarea la închinare, imnuri de laudă
- Închinare reverențioasă (versetele 6-7): imnuri de consacrare, rugăciune
- Ascultarea vocii lui Dumnezeu (versetele 7-11): scriptură și predică

Transmiteți un mesaj unitar.

Închinarea se adresează lui Dumnezeu, dar se adresează și adunării. În cadrul închinării, aducem Cuvântul lui Dumnezeu credincioșilor. Atunci când planificăm o slujbă, este util să ne întrebăm: „Ce mesaj vrea Dumnezeu să aducă poporului Său în această slujbă?”.

Ați participat vreodată la o slujbă ca aceasta?

Imnuri	<ul style="list-style-type: none"> • Domnul îmi este adăpost (Mângâiere în necazuri) • Hai, vino acum să-L lauzi (Chemarea la închinare) • Sunt un pribeag fără de țară (Speranța noastră în rai)
Cântări speciale	O, Sfinte Duh de viață nouă (Invitarea Duhului Sfânt în viața noastră)
Predică	Chemarea lui Iona la Ninive - o provocare pentru evanghelizare
Imn de încheiere	Veniți, cântați că Dumnezeu mult ne-a iubit (Chemarea la închinare)

Ce mesaj va rămâne în memoria credincioșilor? Nu sunt sigur. În 90 de minute, cântăm despre mângâiere în necazuri, cer, Duhul Sfânt și o chemare la închinare - toate acestea în jurul unei predici despre evanghelizare. În cursul săptămânii următoare, își vor aminti oamenii provocarea la evanghelizare? Poate, dar structura serviciului nu a întărit această temă.

Acum gândiți-vă la o slujbă planificată în jurul temei „Chemarea lui Iona la Ninive”:

Imnuri	<ul style="list-style-type: none"> • Sfânt e, sfânt e, sfânt este Domnul (apel la închinare) • Vrednic ești de cinste (legătura dintre lauda noastră și evanghelizare) • Pentru noi S-a ivit mântuirea (rezumă conținutul mesajului nostru de evanghelizare) • Avem nevoie de Dumnezeu (arată nevoia de evanghelizare)
Predică	Chemarea lui Iona la Ninive - o provocare pentru evanghelizare
Cântări speciale	Domnul secerișului întreabă (o misiune de evanghelizare)
Imn de încheiere	Ogoarele sunt gata de recoltă (un răspuns la Marea Trimitere)

Deoarece liderii au planificat serviciul pentru a comunica o temă, este probabil ca oamenii să audă vocea lui Dumnezeu pe tot parcursul săptămânii, amintindu-și de chemarea la evanghelizare. În timp ce trec cu mașina pe lângă oameni ale căror vieți sunt goale, poate că își vor aminti că „Avem nevoie de Dumnezeu”. În timp ce lucrează marți, poate că se vor bucura că „Pentru noi S-a ivit mântuirea” și își vor aminti că, deoarece Isus ne-a salvat, trebuie să împărtășim această bucurie cu alții.

Poate Dumnezeu să lucreze printr-un serviciu fără o temă centrală? Bineînțeles că da! Cu toate acestea, ne ajutăm congregația să se concentreze asupra mesajului dacă ne luăm timp să planificăm cu atenție. Este acest lucru întotdeauna necesar? Nu. Un serviciu va avea uneori mai multe teme pe care Dumnezeu le folosește pentru a vorbi diferitelor nevoi din congregație. Nu trebuie să cădem niciodată în capcana de a crede că Dumnezeu lucrează

printr-un singur sistem. Cu toate acestea, o temă unificată îi ajută adesea pe credincioși să se concentreze asupra mesajului serviciului divin.

Păstrați un echilibru în închinare.

Cu toții avem preferințe: mâncăruri preferate, muzică preferată, cărți preferate, jocuri preferate și cărți biblice preferate. În planificarea închinării, este important ca un lider să includă mai mult decât cântările, versetele și temele de predică preferate. O închinare echilibrată va vorbi despre întreaga Evanghelie întregii adunări.

(1) O închinare echilibrată arată atât măreția lui Dumnezeu, cât și prezența lui Dumnezeu cu noi.

Dumnezeu este un Dumnezeu înălțat, care domnește peste tot pământul! Dumnezeu este și un Dumnezeu prezent, care locuiește în mijlocul poporului Său. Vedem acest echilibru în întreaga Scriptură.

După ce a trecut Marea Roșie, poporul lui Israel a cântat despre puterea lui Dumnezeu: „Cine este ca Tine între dumnezei, Doamne? Cine este ca Tine minunat în sfințenie, bogat în fapte de laudă și făcător de minuni? Tu Ți-ai întins mâna dreaptă, și i-a înghițit pământul. Prin îndurarea Ta, Tu ai călăuzit și ai izbăvit pe poporul acesta, iar prin puterea Ta îl îndrepti spre locașul sfințeniei Tale.” (Exodul 15:11-13).

Isaia L-a văzut pe Domnul „șezând pe un scaun de domnie foarte înalt.” El era maiestuos și înălțat deasupra pământului. Domnul era înălțat, dar El a vorbit personal pentru a-l însărcina pe Isaia: „Du-te și spune poporului acestuia...” (Isaia 6:1-13).

Psalmistul a laudat pe Dumnezeul cel înălțat: „Doamne, Dumnezeul nostru, cât de minunat este Numele Tău pe tot pământul! Slava Ta se înalță mai presus de ceruri”. Acest Dumnezeu înălțat s-a coborât până la a se implica intim cu omenirea: „Ce este omul, ca să Te gândești la el? Și fiul omului, ca să-l bagi în seamă?” (Psalmul 8).

În închinare, acordăm atenție atât măreției lui Dumnezeu, cât și prezenței lui Dumnezeu cu noi. Atunci când închinarea noastră uită de măreția lui Dumnezeu, El devine un prieten ocazional care nu mai necesită ascultare și slujire. Când închinarea noastră uită implicarea prezentă a lui Dumnezeu în viața noastră, Îl adorăm ca pe un Dumnezeu distant, căruia nu-I pasă deloc de preocupările noastre. În planificarea închinării, ar trebui să acordăm atenție ambelor aspecte ale relației lui Dumnezeu cu omenirea. Trebuie să le reamintim închinătorilor că ne temem de Dumnezeu, dar și că ne bucurăm de Dumnezeu.

Aplicație practică

Adorarea Dumnezeului care este în același timp înălțat și prezent cu noi presupune că vom cânta cântări care Îi recunosc măreția („Doamne mare, Te slăvim”) și cântări care prezintă relația Sa cu omenirea („Isuse-al meu prieten bun”). În rugăciune, Îl vom lauda pentru lucrările Sale mărețe și Îi vom aduce înaintea Lui nevoile noastre personale.

(2) O închinarea echilibrată este atât colectivă, cât și personală.

Cartea Psalmilor include atât laude colective, cât și laude individuale. Unii psalmi vorbesc despre lauda „noastră”; unii psalmi vorbesc despre lauda „mea”. La Templu, credincioșii evrei se închinau împreună; acasă, ei se rugau individual. Isus mergea adesea la sinagogă pentru închinarea colectivă; de asemenea, a mergea într-un loc pustiu pentru a petrece timp în solitudine cu Tatăl Său (Luca 4:16 și Marcu 1:35). Închinarea biblică era atât colectivă, cât și personală. În cadrul închinării, trebuie să oferim oportunități pentru ca adunarea să se închine ca trup și oportunități pentru credincioșii care se închină individual pentru a-și exprima devotamentul personal față de Dumnezeu.

Aplicație practică

Închinarea care este atât colectivă, cât și personală, va afecta toate domeniile serviciului. Vom cânta cântece pentru întregul trup („Venim la Tine, Doamne”); vom cânta cântece de închinare personală („Cântarea mea e numai despre Isus”). Ne vom ruga la „Tatăl nostru care ești în ceruri”; vom avea momente de rugăciune în grup, permițând fiecărui membru să se roage individual în cadrul trupului lui Cristos.

Mai mult decât oricând în istorie, închinarea corporativă este o provocare. Într-o epocă a telefoanelor mobile, a tabletelor, a mesajelor textuale și a accesului constant la internet, putem sta la un serviciu de închinare rămânând detașați emoțional și spiritual. Un angajament față de închinarea colectivă ne cere să ne detașăm de distracții și să ne închinăm împreună cu trupul lui Cristos.

(3) O închinare echilibrată include atât aspectele familiare, cât și pe cele noi.

Acest echilibru este mai degrabă practic decât teologic, dar este important dacă dorim să implicăm activ congregația în închinare. În planificarea închinării, ar trebui să echilibrăm familiarul și noul.

Prea mult nou face ca adunarea să devină mai degrabă observatori decât închinători: ei nu pot participa pentru că nu cunosc cântecele. C.S. Lewis s-a plâns odată că mulți pastori uită că Isus i-a spus lui Petru „Paște oile Mele”, și nu „Învață câinii Mei trucuri noi”. Prea multă noutate face dificilă concentrarea asupra închinării.

Prea mult familiar duce la o rutină goală. O slujbă care a devenit complet previzibilă face ca adunarea să își piardă concentrarea și să se deconecteze de la închinare.

Planificarea închinării ar trebui să includă atât ceea ce este familiar, cât și ceea ce este nou. De exemplu, „Om al durerii” este un imn nou despre ispășire. Imnul se încheie astfel: „De blestem păcat nu mai sunt legat, Fiul a plătit, sunt eliberat”. Acest nou imn care prezintă costul ispășirii ar putea fi urmat de cunoscutul „Crucea-i ascultarea Domnului Isus”, care ne cheamă să răspundem la sacrificiul lui Isus. Un echilibru între familiar și nou încurajează congregația la o închinare activă.

Aplicație practică

Închinarea care echilibrează familiarul și noul va include atât imnuri vechi, cât și noi. Va include atât lecturi biblice cunoscute, cât și mai puțin cunoscute. Înainte de a citi un pasaj familiar, cum ar fi Ioan 3:1-21, în care Isus ne învață despre nașterea din nou, putem citi un pasaj mai puțin familiar, cum ar fi Ezechiel 36:16-38, în care Dumnezeu promite să spele Israelul cu apă și să dea poporului Său o inimă nouă. Aceste două pasaje din Scriptură sunt strâns legate ca temă. Citirea lor împreună va aprofunda înțelegerea de către adunare a învățăturii lui Isus din Ioan 3.

Dacă introduceți un cântec nou, „înconjurați-l” cu cântece cunoscute. Atunci când deschidem închinarea cu un cântec necunoscut, slujba începe într-o notă incertă. Este înțelept să deschidem cu o cântare cunoscută și apoi să introducem cântecul nou.

O biserică din Taiwan a avut o abordare creativă în ceea ce privește introducerea cântărilor. Majoritatea membrilor congregației lor erau credincioși noi și nu cunoșteau multe dintre cântecele care se cântau. Această biserică avea o repetiție înainte de fiecare slujbă. Cu douăzeci de minute înainte de închinare, oamenii cântau cântecele care urmau să facă parte din serviciul de închinare. Pianistul cânta melodia pentru ca toată lumea să învețe melodia. Deoarece era o repetiție, conducătorul se putea opri și repeta o frază până când congregația o învăța bine. Până la ora 10:00, oamenii cântau chiar și cântecele noi cu încredere.

Planificați cu întreaga echipă.

Eclesiastul ne dă acest sfat practic: „Mai bine doi decât unul, căci iau o plată cu atât mai bună pentru munca lor” (Eclesiastul 4:9). Planificarea închinării ar trebui să fie o activitate de echipă. Toți cei implicați în conducerea serviciului de închinare ar trebui să aibă un rol în planificare.

Pe măsură ce pastorul, liderul de închinare și cât și ceilalți lideri ai bisericii se întâlnesc pentru a căuta voia lui Dumnezeu pentru serviciul religios, darurile fiecărei persoane sunt puse împreună. Lucrând ca o echipă, punctele forte ale fiecărui membru al conducerii bisericii contribuie la închinare.

Planificați pe termen lung.

Niciun serviciu nu include întregul mesaj al Bibliei, dar, pe parcurs, ar trebui să comunicăm toate aspectele Evangheliei credincioșilor noștri. Fiecare dintre noi are subiecte preferate, totuși ar trebui să predicăm, să cântăm și pe subiecte pe care le preferăm mai puțin.

Unii pastori și lideri de închinare folosesc un calendar care prevede subiecte de predare din întreaga Biblie pe un parcurs de trei ani.⁷⁵ Alții planifică săptămânal, dar sunt atenți să parcurgă întregul mesaj al Scripturii pe parcursul unei perioade de timp.

---

⁷⁵ Disponibil online pe <http://lectionary.library.vanderbilt.edu/calendar.php> July 22, 2020.

Chiar dacă nu urmați un calendar strict de învățătură, o conștientizare a anotimpurilor principale ale anului creștin vă va ghida prin cele mai importante aspecte ale Evangheliei. Anotimpurile importante din anul creștin sunt:

- **Advent** (patru duminici înainte de Crăciun): O concentrare asupra primei și celei de-a doua veniri a lui Cristos.
- **Crăciun:** Un accent pe întruparea și nașterea lui Cristos.
- **Postul Mare** (șase duminici înainte de Paști): O concentrare asupra suferinței și morții lui Isus, precum și asupra cerințelor de ucenicie pentru fiecare credincios.
- **Paște:** O concentrare asupra învierii și înălțării lui Cristos.
- **Rusalii:** O concentrare asupra Duhului Sfânt și a Bisericii.

Fie că urmați o secvență formală sau planificați săptămânal, asigurați-vă că congregația voastră aude toată Evanghelia ca parte a închinării.

Planificați în liniște.

Închinarea nu este despre noi; închinarea este sacrificiul nostru pentru Dumnezeu. Planificarea închinării noastre face parte din această jertfă. Noi planificăm închinarea fără a ne simți vinovați și fără a ne gândi: „Este suficient de bun?”. Ne închinăm unui Dumnezeu al harului. Jertfa noastră este acceptată nu pentru că este suficient de bună, ci pentru că Dumnezeu acceptă jertfa de bunăvoie a copiilor Săi.

Acest lucru este important pentru a evita presiunea „Trebuie să ținem pasul cu biserica XYZ”. În lumea tehnologiei și a multimedia de astăzi, mulți lideri de biserici simt o presiune constantă de a fi la același nivel cu alte biserici. Pastorii concurează pentru a avea cea mai recentă tehnologie. Liderii muzicali se întrec în a cânta cele mai noi cântece; închinătorii devin „cumpărători” în căutarea bisericii care să le ofere ceva inedit.

Nu cedați tentației de a încerca să-L impresionați pe Dumnezeu cu dăruirea voastră. Nu permiteți ca instrumentele de închinare, cum ar fi muzica și tehnologia, să înlocuiască închinarea propriu-zisă. Aduceți-I ce aveți mai bun, știind că Dumnezeuul harului se bucură de mirosul dulce al jertfei voastre. Oferiți-I tot ce aveți mai bun, iar apoi aveți încredere în El că vă va accepta jertfa. Închinarea nu este o competiție cu alte biserici, ci este un dar pentru Dumnezeu.

Conducerea serviciului de închinare

Cea mai importantă întrebare: Cine este audiența?

► Care este rolul congregației în închinare? Care este rolul conducătorilor de închinare? Care este rolul lui Dumnezeu?

Mulți oameni privesc închinarea ca pe un concert. Congregația ascultă în timp ce pastorul și muzicienii cântă. Edificiul bisericii reprezintă o sală de concert.

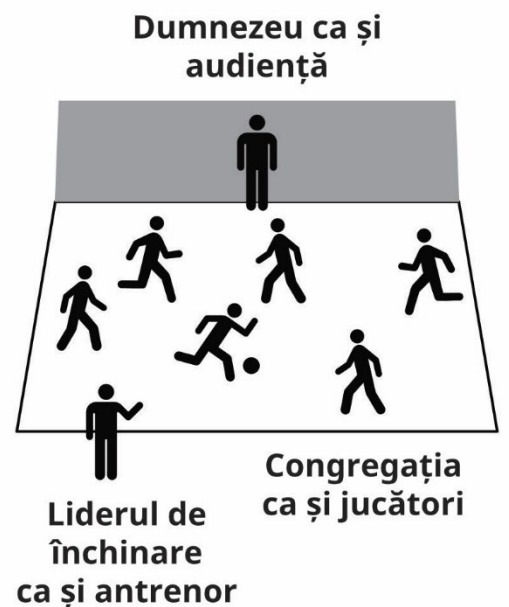
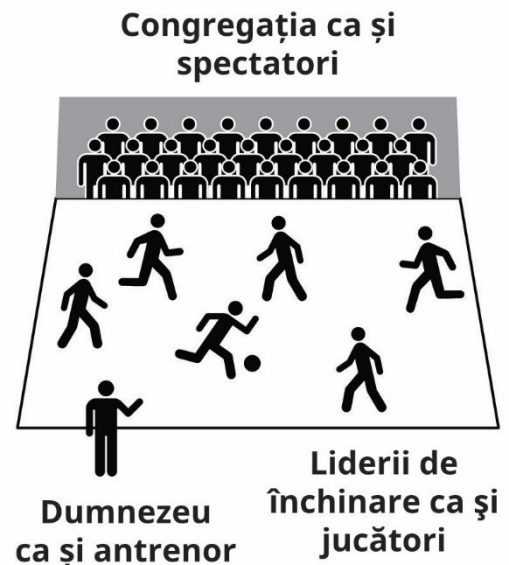
Barry Liesch a descris această viziune a închinării ca pe un meci de fotbal:⁷⁶

- Liderii de închinare sunt jucătorii care înfăptuiesc închinarea.
- Congregația este publicul din tribune care urmărește meciul.
- Dumnezeu este antrenorul care le spune liderilor de închinare ce să facă.

Imaginea biblică a închinării este complet diferită. În închinarea biblică, congreagația se închină în timp ce liderii de închinare acționează ca niște antrenori care ghidează închinarea:

- Liderul de închinare este antrenorul care ghidează congreagația.
- Cei care se închină sunt jucătorii care realizează închinarea.
- Dumnezeu este publicul care primește închinarea noastră.

Într-un spectacol de teatru, nu-l observi niciodată pe regizor. Acesta cunoaște fiecare replică a piesei și dă indicații fiecărui actor când este timpul să intre în scenă. Dacă își face bine treaba, publicul nu îl observă niciodată. Acesta este rolul liderilor de închinare. Treaba noastră nu este să ne închinăm pentru oameni, ci să ghidăm congreagația în închinare. Congregația se închină, împreună cu pastorul și liderul muzical, în prezența lui Dumnezeu. Scopul nostru în închinare este de a-L mulțumi pe Dumnezeu. Într-un model biblic de închinare, Dumnezeu este audiența închinării noastre.

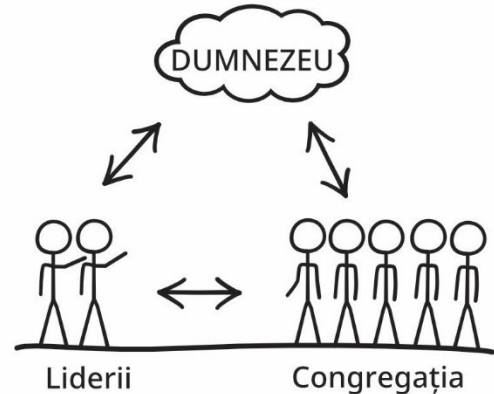

⁷⁶ Barry Liesch, *The New Worship*, 2nd edition (Grand Rapids: Baker Books, 2001), 123.

Cu toate acestea, Dumnezeu este mai mult decât o audiență: Dumnezeu conferă putere la tot ceea ce facem în închinare. Iar liderul de închinare este mai mult decât un antrenor sau regizor. Liderul de închinare este atât un regizor, cât și un închinător. Închinarea implică mai multe relații:

- Dumnezeu îi invită pe închinători, primește închinarea și îi ghidează pe liderii de închinare în timp ce slujesc congregației.
- Liderii de închinare ghidează congregația în închinare, ascultă vocea lui Dumnezeu și participă ca închinători.
- Congregația se închină lui Dumnezeu, ascultă Cuvântul lui Dumnezeu și își vorbesc unul altuia în închinare.

Cum să evităm închinarea ca performanță⁷⁷

1. Alegeți cântări pe care oamenii le știu sau le pot învăța cu ușurință. Cântați-le în cheie congregațională. Folosiți cântările noi cu moderație.
2. Cântați și sărbătoriți puterea, slava și mântuirea lui Dumnezeu. Slujiți congregația. Umpleți-o cu Cuvântul lui Dumnezeu. Renunțați la cântările cu versuri proaste sau cu teologie slabă.
3. Țineți luminile aprinse. Nu mai vorbiți atât de mult. Nu permiteți ca luminile și efectele vizuale să devină „priza” voastră de creativitate în detrimentul centralității Evangheliei.
4. Adaptați-vă conducerea închinării și cântecele pe care le alegeți la majoritatea congregației dumneavoastră. Conduceți într-o manieră pastorală.
5. Focusați-vă pe Isus. Nu atrageți atenția asupra voastră.

Calitățile liderului de închinare

Indiferent de titlul pe care îl aveți, ca lider de închinare, aveți un rol pastoral. Dacă sunteți pastor, înțelegeți deja acest lucru. Dacă sunteți pur și simplu un lider, trebuie să înțelegeți că rolul dumneavoastră vă plasează într-o poziție de conducere spirituală.

Atunci când alegem un lider de închinare, trebuie să luăm în considerare calificările spirituale, nu doar cele muzicale sau personale. Când apostolii au ales diaconii care să aibă grijă de văduvele grecești, au căutat bărbați cu o reputație bună, plini de Duhul Sfânt și de

---

⁷⁷ Adaptat după Jamie Brown, “Are We Headed For A Crash? Reflections on the Current State of Evangelical Worship.” Available at <https://worthilymagnify.com/2014/05/19/crash/> July 22, 2020.

înțelepciune (Faptele Apostolilor 6:3). Calificările etice, spirituale și morale erau de o importanță primordială.

În unele biserici, alegerea liderilor de cântări, a muzicienilor și a altor roluri de conducere se bazează pe popularitate. Dacă diaconii care serveau la mese au fost aleși pentru calificările lor spirituale, cu siguranță că liderii de închinare ar trebui să fie aleși pentru calitățile spirituale.

Dacă conduci închinarea în biserica ta (ca pastor, muzician sau alt lider în închinare), ar trebui să cauți să dezvolți calitățile care fac un lider de închinare eficient.

- **Discernământ spiritual.** „Sunt eu sensibil la călăuzirea Duhului Sfânt?”
- **Sensibilitate.** „Sunt eu sensibil la nevoile congregației? Aleg cântări și versete care să vorbească acestor nevoi?”
- **Cooperare.** „Servesc eficient într-o echipă? Sunt cooperant atunci când pastorul îmi cere să schimb cântecul de încheiere? Cedez în fața nevoilor întregii echipe?”
- **Cunoaștere.** „Sunt în creștere în cunoașterea Cuvântului lui Dumnezeu? Pun Cuvântul lui Dumnezeu în centrul închinării?”
- **Înțelepciune.** „Cresc în înțelepciune pentru a înțelege și a răspunde la conflictele legate de închinare? Mă disciplinez să fiu grabnic la ascultare și încet la vorbire?” (Iacov 1:19)
- **Răbdare.** „Sunt răbdător atunci când congregația nu răspunde la planul meu de slujire atât de repede pe cât mi-aș dori?”
- **Smerenie.** „Sunt dispus să cânt o cântare care se adresează nevoilor membrilor mai puțin pregătiți din congregația mea? Sunt dispus să predic într-un stil mai simplu care să răspundă nevoilor membrilor mai puțin instruiți ai congregației mele? Conduc eu cu smerenie sau mă consider superior bisericii în care m-a așezat Dumnezeu?”. În calitate de conducător al închinării, creativitatea ta trebuie să cedeze în fața responsabilității tale pastorale. Prima ta obligație este de a sluji oamenilor.
- **Creativitate.** „Caut eu modalități de a face ca închinarea să fie plină de sens? Evit să cad într-un tipar repetitiv în care fiecare slujbă este la fel?”
- **Disciplină.** „Îmi disciplinez creativitatea pentru a evita distragerea atenției de la închinare? Evit să fac fiecare slujbă atât de inedită, încât oamenii să nu-și poată concentra atenția asupra lui Dumnezeu?”

- **Excelență.** „Aduc cea mai bună jertfă a mea în fiecare săptămână? Sunt în continuă creștere ca lider de închinare?”⁷⁸

Pași practici în conducerea închinării

Un lider nu poate forța oamenii să se închine, dar îi poate încuraja și ajuta să se concentreze asupra închinării.

Conducând prin exemplul personal

Unul dintre privilegiile de a conduce o slujbă de închinare este oportunitatea de a te închina împreună cu congregația. Conducătorul trebuie să se închine în timp ce conduce congregația în închinare.

Din nefericire, închinarea poate fi o provocare pentru liderul de închinare. Putem deveni atât de ocupați să conducem închinarea, încât să nu reușim să ne închinăm! Dacă sunteți lider de închinare, vă puteți trezi încercând să vă închinați în timp ce vă gândiți la următoarele aspecte:

- „Solistul întârzie. Sper că va ajunge la timp pentru cântecul special!”
- „Oamenii nu au cântat prea bine la primul imn. Este cântecul acela prea dificil pentru biserica noastră?”
- „Am impresia că cântăm prea încet. Ar trebui să grăbim următorul vers?”

Dacă sunteți pastor, s-ar putea să vă surprindeți gândindu-vă în timp ce vă închinați:

- „Avem cu 10 persoane mai puțin decât săptămâna trecută. Unde sunt ei?”
- „Ar trebui să închei predica cu o invitație?”
- „Cântecul acela nu se potrivește cu predica mea! Cum să trec de la un cântec despre cer la predica mea despre Judecata de Apoi?”

Nu trebuie să permitem ca mecanismul de conducere a serviciului să înlocuiască închinarea în viața noastră. În timp ce conducem închinarea, trebuie să ne închinăm. Acest lucru inspiră închinarea din partea congregației. Un vorbitor spunea: „În calitate de lideri de închinare, nu suntem **câini ciobănești** care se țin de călcâiele congregației pentru a o forța să meargă în direcția pe care ne-o dorim noi. Suntem **închinători** care invită congregația să meargă cu noi în prezența lui Dumnezeu”. O congregație nu se închină atunci când liderul îi spune să se închine; ea se închină atunci când liderul se închină. Liderul de închinare conduce prin exemplu.

---

⁷⁸ Excelența nu înseamnă că numai liderii cu pregătire profesională pot conduce închinarea. Harold Best definește excelența ca fiind „procesul de a deveni mai bun decât am fost odată”. Deoarece închinarea este darul nostru pentru Dumnezeu, căutăm în mod continuu să devenim mai buni decât am fost. *Music through the Eyes of Faith* (San Francisco: Harper Books, 1993), 108.

Conducerea prin încurajare

Oana a stat trează până la ora 3 dimineața îngrijindu-și copilul bolnav. După trei ore de somn, s-a trezit să pregătească micul dejun și să se pregătească pentru biserică. A venit la slujbă epuizată și frustrată pentru că își certase aspru fiul pentru că nu-și pusese jucăriile la loc, iar din punct de vedere spiritual era epuizată pentru că nu petrecuse prea mult timp singură cu Dumnezeu.

Pastorul Marius dorește să vadă mai multă implicare în închinare. După prima cântare, el urcă la amvon: „Ce este în neregulă cu voi, oameni buni? Ne aflăm în prezența lui Dumnezeu. Ne închinăm Regelui, iar unii dintre voi arătați de parcă ați prefera să fiți acasă dormind! Ar trebui să vă fie rușine. Alăturați-vă la închinare!”

Intențiile pastorului Marius sunt bune. Vrea ca membrii congregației sale să fie închinători activi, dar ce aude Oana? „Sunt un eșec ca mamă: am fost prea dură cu fiul meu. Sunt un eșec ca și creștină: am eșuat ieri în timpul meu devoțional. Sunt un eșec chiar și la participarea la biserică: Dumnezeu este supărat pentru că nu am cântat.” Folosind vina ca motivare, pastorul Marius a făcut ca închinarea să fie și mai dificilă pentru Oana.

În calitate de lideri de închinare, ar trebui să încurajăm închinarea: ar trebui să fim un model de închinare în viața noastră, apoi putem lăsa rezultatele în seama lui Dumnezeu. Harul lui Dumnezeu este cel care face posibilă închinarea. Harul lui Dumnezeu este cel care împuternicește adevărata închinare. Harul lui Dumnezeu este cel care atrage inima unui închinător.

Ar trebui să încurajăm închinarea prin cuvinte pozitive, dar nu ar trebui să încercăm să-i manipulăm pe credincioși prin sentimentul de vinovăție sau prin încercarea de a stârni în mod artificial emoțiile. Scopul nostru este să îi îndreptăm pe închinători spre Dumnezeu. El inspiră închinarea! Închinarea nu depinde de tehnicile noastre motivaționale sau de manipularea emoțională. Noi, ca lideri de închinare, nu trebuie să facem partea și lucrarea lui Dumnezeu!

Această secțiune a început cu povestea Oana. Să încheiem cu o poveste adevărată a unui lider de închinare smerit și încurajator. David s-a luptat să îi facă pe tineri să fie activi în închinare. El a constatat că aceștia erau mai mult concentrați pe expedierea mesajelor decât pe închinare. Unii lideri ar fi început slujba cu ceva de genul acesta: „Copii, suntem aici să ne închinăm. Puneți deoparte telefoanele și fiți atenți la închinare. Nu sunteți respectuoși față de Dumnezeu!”

David a făcut ceva mult diferit. În timp ce chitaristul cânta un cântec liniștit de închinare, David a spus cu blândețe: „În timp ce intrăm în prezența lui Dumnezeu, știu că nu vrei să-ți distragi vecinul de la închinare. Haideti cu toții să ne lăsăm telefoanele deoparte și să ascultăm vocea lui Dumnezeu în această dimineață”. Fiecare persoană din sală și-a pus telefonul deoparte. David și-a învățat cu umilință tinerii să se închine.

Conducere sau manipulare?

Ascultați mărturia unui lider de închinare contemporan:

„Fiind boboc la facultate, am vizitat o biserică din apropierea universității mele atenția față. Luminile strălucitoare și muzica zgomotoasă m-au captivat. Liderul de închinare avea părul coafat, blugi și o chitară scumpă. La începutul slujbei, am observat un microfon plasat la nivelul taliei sale. „La ce scop ar putea servi?“, m-am întrebat în sinea mea, apoi mi-am ridicat mâinile și m-am contopit cu muzica.

Sunetul a fost minunat, echipa de laudă a fost remarcabilă, iar muzica a fost planificată cu grijă pentru a conduce spre ultimul cântec. Când liderul a cântat ultimele cuvinte „cad în genunchi, oferind tot ce am în mine“), a căzut în genunchi. În acest moment mi-am dat seama de scopul microfonului nefolosit. Acesta fusese plasat la înălțimea perfectă pentru ca liderul să poată cânta și interpreta la chitară în timp ce se afla în genunchi. Nu vreau să judec intențiile acestei biserici, dar nu m-am putut abține să nu mă simt ca și cum aș fi fost manipulat să reacționez la acest moment emoționant, care fusese în mod clar planificat din timp.”⁷⁹

Acest exemplu provine din închinarea contemporană, dar am putea folosi și exemple din închinarea tradițională. Problema manipulării nu se limitează la un singur stil de închinare. Indiferent de stilul nostru muzical sau de intențiile noastre sincere, putem trata congregația ca pe niște marionete pe care le manipulăm pentru a obține un anumit răspuns emoțional.

Este emoția în închinare greșită? Nu! Vedem multe exemple biblice ale impactului emoțional al închinării. Este greșit să încercăm să inspirăm un răspuns emoțional? Nu! O bună comunicare atinge atât mintea, cât și emoțiile. Cu toate acestea, dacă nu suntem atenți, ne putem strădui să creăm un anumit efect emoțional fără lucrarea Duhului Sfânt.

Cum putem face diferența între conducerea închinării și manipulare? Manipularea apare atunci când răspunsul congregației depinde mai degrabă de eficiența acțiunilor liderilor decât de puterea Duhului Sfânt. Poate că niciodată nu putem face o distincție perfectă între conducere și manipulare, dar există câteva semne care sugerează că am putea trece linia de demarcație spre manipulare.

- 1. Suntem în pericol de a manipula închinarea atunci când confundăm emoția cu închinarea.** Începem să simțim că este responsabilitatea noastră să creăm un răspuns emoțional. Unii lideri de închinare spuneau chiar: „Prefă-te până când devine real. Simulează emoția până când oamenii o simt cu adevărat“. Acest lucru presupune că datoria noastră este să folosim emoția pentru a crea închinare. Liderii de închinare conduc închinarea; noi nu creăm închinare.

---

⁷⁹ Joel Wentz, „Confesiunile unui fost lider de închinare“. Disponibil la <https://relevantmagazine.com/life5/1301-confessions-of-a-former-worship-leader/> 22 iulie 2020.

2. **Suntem în pericol de a manipula închinarea atunci când presupunem că este necesară o stare de emoție ridicată pentru schimbarea inimii.** Dumnezeu poate lucra într-un serviciu religios plin de emoție, dar poate lucra și în momente de liniște acasă. Suntem în pericol să încercăm să manipulăm adunarea dacă credem că numai prin eforturile noastre Dumnezeu poate aduce schimbarea în inimile celor pe care îi slujim.
3. **Suntem în pericol de a manipula închinarea atunci când atribuim o anumită acțiune fizică închinării.** Uneori, un lider vrea ca oamenii să răspundă, așa că spune: „Dacă Îl iubiți pe Isus, veți ridica mâinile”. Evident, este foarte posibil ca cineva din congregație care nu Îl iubește cu adevărat pe Isus să aibă mâinile ridicate! Sau este posibil ca cineva din congregație care Îl iubește pe Isus să nu aibă mâinile ridicate. Închinarea nu este echivalată cu o anumită acțiune fizică. Faptul de a bate din palme în timp ce cântăm nu dovedește că ne închinăm, așa cum nici faptul că stăm în liniște în timpul rugăciunii nu dovedește că ne rugăm. Numai Dumnezeu vede inima închinătorului. **„Atunci când liderii de închinare fac din acțiunile externe principalul test al atitudinilor interne, ei pășesc pe un teren periculos.”⁸⁰**
4. **Suntem în pericol de a manipula închinarea atunci când încercăm să reproducem ceea ce Dumnezeu a făcut în alt timp sau loc.** Nu ar trebui să presupunem că, deoarece Dumnezeu a binecuvântat un anumit cântec săptămâna trecută, trebuie să binecuvânteze același cântec săptămâna aceasta. Când Dumnezeu lucrează, lucrează în felul Său. Liderii de închinare trebuie să Îl lase pe Dumnezeu liber să vină așa cum dorește. Nu există o rețetă magică care să creeze același răspuns spiritual în orice situație.
5. **Suntem în pericol de a manipula închinarea atunci când ne măsurăm slujirea prin capacitatea noastră de a obține un răspuns din partea oamenilor.** Orice vorbitor public sau muzician adoră să obțină un răspuns din partea publicului - este normal. Dar atunci când măsurăm eficiența slujbei noastre în funcție de aceste reacții, riscăm să ne bazăm mai degrabă pe priceperea noastră decât pe Duhul Sfânt.

Acest subiect este dificil. De multe ori, aceleași cuvinte rostite în două situații diferite reprezintă motivații foarte diferite. Pe de o parte, dacă suntem neglijenți, putem începe să manipulăm închinarea. Pe de altă parte, dacă ne temem prea mult de emoții, este posibil să nu oferim nicio îndrumare pentru închinare!

Din acest motiv, nu ar trebui să ne grăbim să judecăm închinarea altora, dar să fim grabnici în a ne evalua propria conducere. Trebuie să Îi cerem lui Dumnezeu să ne arate motivele pentru care conducem. Ar trebui să fim atenți să conducem închinarea fără a recurge la manipulare pentru a obține răspunsul dorit.

---

⁸⁰ Warren Wiersbe, *Real Worship* (Grand Rapids: Baker Books, 2000), 215.

Întrebări practice

Cum începem serviciul religios?

Un exemplu negativ:

E ora 10:00 - timpul să înceapă serviciul divin. Pastorul încearcă să găsească liderul de închinare. Trei doamne împărtășesc o rețetă. Patru bărbați discută despre felul în care lipsa ploii poate afecta culturile agricole. Cum trecem de la toată această activitate la închinare?

Una dintre responsabilitățile importante ale liderului de închinare este deschiderea serviciului. Cum invităm poporul lui Dumnezeu în prezența lui Dumnezeu?

- **Unele biserici încep cu un moment de reculegere.** Conducătorul începe pur și simplu: „Alăturați-vă nouă într-un moment de rugăciune în tăcere, în timp ce intrăm în prezența lui Dumnezeu.”
- **Unele biserici încep cu un „Apel la închinare” muzical.** Aceasta poate fi cântată de un cor sau de o persoană, sau poate fi un cor pentru congregație. În unele biserici, pastorul va păși în față și va începe să cânte un refren, cum ar fi: „Voi veni cu bucurie înaintea Domnului...”
- **Unele biserici încep cu un verset din Scriptură,** adesea extras din Psalmi.
- Veniți să cântăm cu veselie Domnului și să strigăm de bucurie către Stânca mântuirii noastre. Să mergem înaintea Lui cu laude, să facem să răsunе cântece în cinstea Lui! (Psalm 95:1-2).

Psalmii care invită închinătorii în prezența lui Dumnezeu includ Psalmul 15, Psalmul 66:1-4, Psalmul 96:1-4, Psalmul 100, Psalmul 105:1-3, Psalmul 107:1-3, Psalmul 149:1-2 și Psalmul 150.

Sunt anunțurile închinare?

Un pastor spaniol a întreat: „Unde se încadrează anunțurile în închinare? Noi încercăm să ne concentrăm pe închinare și pe prezența lui Dumnezeu în biserica noastră. Avem o slujbă minunată și apoi încheiem cu o listă lungă de anunțuri plictisitoare. Acest lucru afectează spiritul serviciului. Cum putem face ca anunțurile să facă parte din închinare?”

Indiferent de locul în care punem anunțurile, acestea pot perturba serviciul. Anunțurile sunt rareori închinare; în schimb, ele întrerup închinarea. Ce puteți face? Nu există un răspuns perfect, dar câteva sugestii pot fi de ajutor:

- Atunci când este posibil, tipăriți anunțurile în loc să le citiți cu voce tare. Atunci când trebuie să faceți anunțuri publice, faceți-le scurte.
- Folosiți un retroproiector pentru a proiecta anunțurile înainte de începerea slujbei.

- Unele biserici au anunțuri, un moment de rugăciune și apoi începe slujba. Există o biserică care își începe slujba la ora 10:00. Această biserică face anunțurile la ora 9:50. Pastorul a spus: „Acest lucru realizează două lucruri. În primul rând, îi încurajează pe oameni să vină mai devreme, deoarece nu vor auzi anunțurile dacă nu sunt aici până la ora 9:50. În al doilea rând, ne permite să ne concentrăm în întregime asupra închinării încă de la primele cuvinte ale slujbei.”
- Nu lăsați anunțurile să întrerupă spiritul de închinare. În schimb, vedeți anunțurile ca pe o parte din realizarea slujbei bisericii, faceți anunțurile și mergeți mai departe. Atunci când recunoaștem că activitățile bisericii (părtășii de rugăciune, slujirea comunității, evenimentele de evanghelizare și proiectele bisericii) fac parte din închinare, anunțurile privind aceste activități fac parte din închinarea bisericii. La fel cum un tată poate încheia timpul devoțional din cadrul familiei reamintind membrilor planurile săptămânii, pastorul poate încheia un serviciu de închinare reamintind familiei bisericii activitățile săptămânii. Anunțurile privind activitățile bisericii ne amintesc că suntem o familie; părtășia familiei este un aspect important al închinării.

Pericolele închinării: „Facem asta pentru că ...”

O tânără soție pregătea o bucată de șuncă pentru cina de duminică. Înainte de a pune șunca în cuptor, a tăiat cu grijă un capăt al șuncii și l-a pus într-o tavă mai mică. Soțul ei a întrebat-o: „De ce faci asta?”

„Așa se pregătește șunca. Mama mea tăia întotdeauna un capăt al șuncii înainte de a o găti. Cred că ajută la aromă.” Tânăra soție a început să se întrebe: „Ce face tăierea unui capăt al șuncii pentru aromă?”. Și-a sunat mama pentru a o întreba: „De ce tai un capăt din șuncă?”

Mama ei îi răspunse: „Pentru că bunica ta, mama mea, întotdeauna tăia un capăt al șuncii înainte de a o găti. Probabil că ajută la aromă. Hai să o întrebăm.”

Tânăra soție a sunat-o pe bunica bătrână. Bunica nu mai gătea, dar le răspunse la întrebare. „Da, îmi amintesc de ce tăiam capătul de la șuncă. Când eu și bunicul vostru ne-am căsătorit, nu ne puteam permite multe tigăi de gătit. Singura mea tigaie pentru friptură era mică. O șuncă nu încăpea în tigaie decât dacă îi tăiam un capăt.”

Timp de 50 de ani, fiica și apoi nepoata doamnei au continuat o „tradiție” care nu avea niciun sens. Nu s-au întrebat niciodată „De ce?”.

În calitate de lideri de închinare, uneori facem lucruri fără să ne gândim la „De ce?”

Motive pentru care bisericile fac lucrurile în anumite moduri:

1. **Bisericile din trecut au făcut acest lucru.** Există o valoare în tradiție. Dacă bisericile din trecut au făcut ceva, nu ar trebui să-l aruncăm fără să ne întrebăm: „De ce au făcut-o?” Putem găsi motive întemeiate pentru a păstra tradiția, dar dacă „bisericile din trecut au făcut-o” este singurul motiv, s-ar putea să nu fie suficient.

- 2. Bisericile mari o fac.** Există valoare în a învăța de la alții. Dacă o practică funcționează în alte biserici, ar trebui să ne întrebăm: „Este această practică benefică pentru noi? De ce o fac ei?”. S-ar putea să descoperim că există un motiv întemeiat pentru a copia o practică de închinare, dar dacă „bisericile mari o fac” este singurul motiv, s-ar putea să nu fie utilă pentru situația noastră.
- 3. Oamenilor le place.** Există o valoare în închinarea care încurajează participarea oamenilor. Nu există nimic în Scriptură care să spună: „Închinarea voastră trebuie să fie plictisitoare!”. Putem descoperi că o cântare preferată a oamenilor noștri este adevărată și este plină de închinare. Dacă este așa, este minunat, dar dacă oamenilor le place un cântec care conține o doctrină falsă, nu trebuie să îl cântăm.
- 4. Ea ne permite să ne închinăm lui Dumnezeu în duh și în adevăr.** Acesta este motivul suprem pentru ceea ce facem. În planificarea închinării și în conducerea închinării, ar trebui să ne întrebăm: „Ne ajută acest cântec să ne închinăm mai bine lui Dumnezeu? Ne conduce această ordine de închinare în prezența lui Dumnezeu? Va fi invitația cea mai bună modalitate de a îndemna la un răspuns la această predică sau ar trebui să încheiem cu o cântare de laudă? Cum ne închinăm lui Dumnezeu în duh și în adevăr în această săptămână?”

Concluzie: Când am eșuat în închinare

Congregația a cântat imnul de deschidere cu jumătate de glas. Corul exersase, dar în acea dimineață a cântat prost. Solista și-a uitat cuvintele. Pianistul a cântat note greșite. Predica pastorului nu părea să se conecteze cu oamenii. Slujba a fost un dezastru. Ți s-a întâmplat vreodată așa ceva? Ce faci atunci când ai eșuat în conducerea închinării?

(1) Amintiți-vă că toată închinarea este o repetiție.

Închinarea noastră este o repetiție pentru închinarea cerească. Suntem oameni imperfecti, iar închinarea noastră va fi întotdeauna imperfectă. „Suntem chemați să dăm tot ce avem mai bun în închinare, nu să oferim perfecțiune.”⁸¹

(2) Vine săptămâna viitoare.

Nu demisionați luni. Așteptați până marți pentru a analiza serviciul. Învățați din eșec și mergeți mai departe. În slujba pe care tocmai am descris-o, imnul de deschidere era necunoscut pentru congregație. Liderul credea că ei cunoșteau acel imn, dar nu era așa. El și-a notat în cartea de imnuri: „De învățat acest imn la cor înainte ca congregația să-l cânte din nou”. Învățați din greșelile voastre, căutați ajutorul lui Dumnezeu și permiteți-I lui Dumnezeu să lucreze prin voi duminica următoare.

---

⁸¹ Acest citat și sugestiile din această secțiune provin din Franklin Segler și Randall Bradley, *Christian Worship* (Nashville: B&H Publishing, 2006), 274-275.

(3) Amintiți-vă că închinarea este despre har.

Mulți lideri de închinare sunt perfecționiști, adică nu suntem niciodată mulțumiți. Închinarea nu este despre perfecțiune, ci despre har. Dumnezeu lucrează chiar și prin eșecurile noastre pentru a-Și atinge obiectivele. Așa ar trebui să fie! Pe măsură ce realizăm că Dumnezeu este Cel care conferă putere închinării noastre, devenim smeriți și gata să ne supunem.

(4) Dacă am dat tot ce avem mai bun, nu am eșuat.

În acea duminică, liderul de închinare a ieșit din biserică descurajat. Când a părăsit clădirea, Timotei îl aștepta. Timotei era timid și vorbea rar, dar în acea dimineață a spus: „Ai cântat „Isus mă iubește” în timpul colectei”. (Da, liderul de închinare știa ce interpretase - o dăduse în bară!) Dar Timotei a continuat: „Aveam nevoie să aud acel cântec. Săptămâna aceasta, medicul mi-a spus că am cancer: aveam nevoie să mi se reamintească faptul că Isus mă iubește.”

Dacă am dat tot ce avem mai bun, nu am eșuat. Dumnezeu lucrează prin intermediul eforturilor noastre slabe de a vorbi despre Cuvântul Său oamenilor pe care îi slujim.

► Discuție de grup. Uitați-vă la „Lecția 8. Revizuire”. Există puncte cu care nu sunteți de acord? Ce puncte considerați că trebuie puse în aplicare imediat?

Lecția 8. Revizuire

(1) Cum ne pregătim pentru un serviciu de închinare?

- Pregătirea pentru serviciul de închinare începe cu pregătirea liderului de închinare în timpul petrecut cu Dumnezeu.
- Un model de planificare ajută la oferirea unei structuri pentru serviciul de închinare.
- O tematică pentru serviciul de închinare ajută la comunicarea unui mesaj central.
- Păstrarea unui echilibru asigură faptul că închinarea noastră comunică întreaga Evanghelie întregii biserici.
  - O închinare echilibrată arată atât măreția lui Dumnezeu, cât și prezența lui Dumnezeu cu noi.
  - O închinarea echilibrată este atât colectivă, cât și personală.
  - O închinare echilibrată include atât aspecte cunoscute, cât și aspecte, cântări noi.
- În planificarea închinării ar trebui să se implice întreaga echipă de conducere a bisericii.
- Planificarea pentru închinare ar trebui să privească pe termen lung în viitor.

- Putem planifica fără presiune pentru că închinarea nu este despre noi, ci despre Dumnezeu.

(2) Ce este important în conducerea unui serviciu de închinare?

- Cel mai important auditoriu în închinare este Dumnezeu.
- Congregația, liderii de închinare și Dumnezeu interacționează cu toții în cadrul serviciului de închinare. Liderii nu se închină pentru public.
- Liderul de închinare trebuie să se închine. El conduce prin exemplu.
- Liderul de închinare ar trebui să încurajeze, nu să condamne.
- Liderul de închinare trebuie să conducă, nu să manipuleze.
- Anunțurile ar trebui să fie împletite în țesătura serviciului, astfel încât să distragă cât mai puțin atenția de la închinare.

După ce planificăm închinarea, ar trebui să Îl lăsăm pe Dumnezeu să intre în slujbele noastre în modul în care El alege să vină.

Lecția 8. Sarcini de lucru

(1) În lecțiile 6 și 7, ați selectat cântări și pasaje din Scripturi pe cinci subiecte diferite. Planificați o slujbă bazată pe fiecare dintre cele cinci subiecte. Fiți cât mai detaliat posibil în planificarea unui serviciu unificat, incluzând cântări pentru congregație, pasaje din Scripturi, un subiect și un text de predică, precum și orice alte elemente adecvate pentru serviciul dumneavoastră. Folosiți unul sau mai multe schițe furnizate în Anexa A pentru acest proiect.

(2) La începutul următoarei lecții, veți scrie un test bazat pe această lecție. Studiați cu atenție întrebările testului pentru a vă pregăti.

Lecția 8. Test

(1) Enumerați cele două secțiuni principale ale unei structuri de închinare centrate pe predică.

(2) Enumerați cele patru secțiuni principale dintr-o structură de închinare bazată pe activitatea poporului lui Dumnezeu în închinare.

(3) Enumerați cele trei secțiuni principale într-o structură de închinare bazată pe Psalmul 95.

(4) Care sunt cele trei lucruri pe care ar trebui să le reținem despre închinarea echilibrată?

(5) Într-un model biblic de închinare, cine este publicul pentru închinarea noastră?

(6) Enumerați trei calități ale unui lider de închinare eficient.

(7) Care sunt trei semne că am putea manipula închinarea?

(8) Scrieți din memorie 2 Cronici 5:13-14.

Lecția 9

Alte întrebări

Obiectivele lecției

Până la sfârșitul acestei lecții, studentul trebuie:

- (1) Să recunoască importanța de a fi fideli Scripturii, respectând, în același timp, diferențele culturale în închinare.
- (2) Să evalueze închinarea atât în raport cu Scriptura, cât și cu cultura.
- (3) Să înțeleagă provocările specifice pentru evaluarea stilului muzical.
- (4) Să aplice principiile din Romani 14 la închinare.
- (5) Să aprecieze importanța implicării copiilor și a tinerilor în închinare.
- (6) Feriți-vă de a pune prea mult accent pe emoții în închinare sau de a le ignora.

Sarcină preliminară

Memorizați 1 Corinteni 14:15-17.

Introducere

Warren Wiersbe a scris despre experiența sa într-o biserică care nu a reușit să înțeleagă închinarea:

„Asigurați-vă că vă întoarceți pentru slujba de seară”, a spus liderul de închinare, cu vocea și zâmbetul unui maestru de ceremonii de televiziune. „Ne vom distra.”

În timpul orelor de duminică după-amiază m-am întrebant ce însemna această afirmație. „Ne vom distra” are sens pe o invitație la o petrecere aniversară, dar ce legătură are cu un grup de credincioși creștini adunați pentru a se închina Domnului slavei? Moise și poporul Israel nu s-au distrat când s-au adunat pe muntele Sinai....

Ioan a avut niște experiențe dramatice pe insula Patmos, dar este îndoielnic că s-a distrat.⁸²

În aceste lecții, am văzut că închinarea este mai mult decât un moment de distracție, mai mult decât un anumit ritual și mai mult decât o activitate de duminică dimineața. Închinarea înseamnă a-I da lui Dumnezeu gloria care I se cuvine. Pe hârtie, acest lucru este ușor, dar în viața reală poate fi o provocare. În această lecție vom analiza întrebări legate de

---

⁸² Warren Wiersbe, *Real Worship* (Grand Rapids: Baker Books, 2000), 169-170.

închinare. În timp ce studiați aceste întrebări, amintiți-vă că întrebarea supremă nu este: „Ce îmi place?”. Întrebarea supremă pentru închinare este: „Ce Îi place lui Dumnezeu? Ce Îi aduce onoare și glorie?”.

Închinarea și cultura

► Discutați despre stilul de închinare al bisericii voastre. Ce aspecte ale închinării dumneavoastră sunt poruncite în Scriptură și care aspecte sunt determinate de cultură?

„Cea mai dificilă problemă pentru închinarea din țara mea este relevanța culturală. Majoritatea bisericilor importă un stil de închinare din afara hotarelor - fie că este contemporan sau tradițional. Oamenii noștri adaptează un stil din vest pur și simplu pentru că vor să fie la zi, dar nici închinarea „tradițională”, nici cea „contemporană” nu se conectează cu oamenii, pentru că ambele sunt străine. Cum să ne închinăm într-un mod care să-L onoreze pe Dumnezeu și care să vorbească lumii în care slujim?”

Cultura sau Biblia?

S-au căsătorit două persoane care proveneau din două culturi foarte diferite. La ospățul de nuntă, s-au servit alimente din cultura miresei. În timp ce era adus un fel de mâncare, mireasa a întrebat: „Ce este asta?”. Mireasa i-a spus și apoi a precizat: „În țara mea, aceasta este o delicatessă”. El a răspuns încruntat: „În țara mea, este ceva dezgustător!”. Diferențele culturale pot fi o provocare.

Cu toții suntem influențați de cultura noastră. Motivul pentru care unii creștini mănâncă cu furculița în loc de bețișoare nu este acela că furculița este mai biblică sau chiar mai eficientă. Ei mănâncă cu furculița pentru că au crescut într-o cultură care folosește furculița. Prietenii lor creștini din alte părți ale lumii consideră că bețișoarele sunt mult mai utile decât furculițele.

Închinarea noastră este influențată de cultura noastră. Multe aspecte ale închinării noastre sunt o chestiune de cultură. Cineva care a crescut într-o biserică americană tradițională poate iubi sunetul unei orgi de biserică. O orgă de biserică nu este mai biblică decât o chitară: este un aspect cultural.

În Lesotho, o biserică cântă versurile alternativ cu liderul de închinare. În acest stil, liderul cântă o frază și apoi congregația cântă următoarea frază. Acest stil frumos de cântare probabil că nu se va auzi niciodată într-o biserică americană. Dacă liderul muzical al unei biserici americane l-ar încerca, congregația ar fi confuză. Cântarea la unison față de cântarea de tip apel/răspuns este o chestiune de cultură, nu un principiu biblic.

Există trei întrebări pe care ar trebui să ni le adresăm atunci când examinăm stilul de închinare:

1. Confundăm cultura cu Scriptura?
2. Contrazice cultura noastră Scriptura?

3. Cum poate închinarea noastră să vorbească cel mai eficient oamenilor din cultura în care Dumnezeu ne-a așezat?

Confundăm cultura cu Scriptura?

Această întrebare este importantă atunci când evaluăm o practică de închinare care este diferită de a noastră. În această situație, trebuie să ne asigurăm că nu confundăm cultura cu Scriptura. Este ușor pentru noi să citim valorile noastre culturale în Scriptură și apoi să insistăm ca toți ceilalți să citească Biblia în același mod. Suntem predispuși să presupunem că modul nostru este cel biblic.

Cineva ar putea spune: „Orga este instrumentul potrivit pentru muzica bisericească. Chitarele nu au ce căuta în închinare”. Cu toate acestea, în multe părți ale lumii, o orgă este impracticabilă, în timp ce o chitară portabilă este foarte utilă pentru cântat. Nimeni nu poate contesta faptul că bisericile casnice din secolul al doilea foloseau orgă! Poate că cuiva îi place orga cu tuburi, dar nu trebuie să confunde preferințele sale culturale cu principiile biblice.

Paul Bradshaw, un istoric al închinării, a arătat că, chiar și în primele două secole ale bisericii, existau o varietate de forme de închinare. Pe măsură ce biserica s-a răspândit, este puțin probabil ca închinarea să fi rămas la fel în fiecare context.⁸³

Care este impactul practic al acestei întrebări? Atunci când evaluăm stilurile de închinare ale altora sau când răspundem la ideile noi din cadrul bisericilor noastre, nu trebuie să confundăm cultura cu Scriptura. Nu trebuie să respingem o idee doar pentru că ne jignește preferințele noastre culturale. Dacă o practică de închinare nu contrazice principiile biblice, atunci **ar trebui să le permitem celorlalți să se închine în felul în care preferă.**

Acest lucru nu înseamnă că fiecare stil de închinare este potrivit pentru fiecare biserică. Un lider de închinare înțelept va conduce într-un stil care se potrivește cu oamenii cărora le slujește.

Moment introspectiv

Există practici de închinare pe care le-ați respins din cauza preferințelor voastre culturale, și nu din cauza principiilor biblice? Dacă da, sunteți dispus să permiteți altor credincioși libertatea de a se închina în felul lor, atâta timp cât nu încalcă Scriptura?

Cultura noastră contrazice Scriptura?

Această întrebare este importantă atunci când suntem tentați să apărăm o practică de închinare doar pentru că este normală în cultura noastră. Dacă descoperim că ceea ce este normal în cultura noastră contrazice Scriptura, **trebuie să ascultăm de Scriptură mai degrabă decât de așteptările culturii noastre.**

---

⁸³ Paul Bradshaw, “The Search for the Origins of Christian Worship” in Robert Webber, *Twenty Centuries of Christian Worship* (Nashville: Star Song Publishing, 1994), 4.

Reformatorii s-au confruntat cu această problemă atunci când au făcut schimbări dramatice în închinare. Cultura medievală spunea: „Enoriașii obișnuiți nu ar trebui să citească Biblia, pentru că ei nu o pot înțelege”. Wycliffe, Huss, Luther și alți reformatori au ajuns să realizeze că Scriptura era pentru toți oamenii. Cultura lor medievală a contrazis învățătura Scripturii. Reformatorii și-au pus viața în joc pentru a-și confrunța cultura cu adevărul Scripturii.

Dacă cultura contrazice Scriptura, trebuie să respingem cultura noastră! Cuvântul lui Dumnezeu este autoritatea noastră finală! Nu putem compromite fidelitatea față de Scriptură pentru a ne adapta la lumea din jurul nostru. O parafrază din Romani 12:2 spune: „Nu vă adaptați atât de bine la cultura voastră, încât să vă potriviți în ea fără să vă gândiți”.⁸⁴ Nu putem lăsa lumea să ne preseze în tiparul ei.

Moment introspectiv

Există domenii în care închinarea ta contrazice principiile Scripturii?

Cum poate închinarea noastră să vorbească cel mai eficient oamenilor din cultura în care Dumnezeu ne-a așezat?

Această întrebare este importantă pentru a ajunge la oameni cu Evanghelia. Dacă dorim să atingem lumea din jurul nostru cu Evanghelia, închinarea noastră trebuie să vorbească într-o limbă pe care o înțelege lumea.

John Wesley s-a confruntat cu această întrebare atunci când a început să predice pe câmp. La fel ca și colegii săi anglicani, Wesley a crezut inițial că biserica era singurul loc potrivit pentru predicare. Sub influența lui George Whitefield, Wesley a început să înțeleagă că Marea Trimitere îi cerea să predice în afara bisericii.⁸⁵ Wesley a fost nevoit să se gândească: „Cum pot proclama cel mai eficient Evanghelia minerilor care nu vor intra niciodată într-o biserică, cu excepția nunților și înmormântărilor?”. Răspunsul a fost să predice pe câmpuri. Pe 2 aprilie 1739, Wesley a ieșit din oraș și a predicat la aproximativ 3.000 de oameni care s-au adunat pe un câmp. Astfel a început o slujire care avea să schimbe lumea anglofonă a secolului al XVIII-lea.

Inițial, Wesley s-a opus atât de puternic predicării pe teren încât a spus odată: „Aș fi crezut că salvarea sufletelor este aproape un păcat dacă nu s-ar fi făcut într-o biserică”. Când și-a dat seama că prejudecățile sale culturale erau o piedică în calea Evangheliei, Wesley a fost dispus să își schimbe practicile. Mulți dintre colegii săi anglicani au respins această schimbare. La o lună după ce a început să predice în aer liber, un episcop i-a spus lui Wesley că nu mai era binevenit să predice în bisericile anglicane. A fi dispus să vorbești culturii tale poate fi costisitor. Acest lucru l-a costat pe Wesley respectul multora dintre colegii săi anglicani. Chemarea lui Isus de a fi lumină și sare este o prioritate mai mare decât confortul personal.

---

⁸⁴ E. H. Peterson, *The Message* (Colorado Springs: NavPress, 2002).

⁸⁵ This points to Question 2 – “Does our culture contradict scripture?”

Michael Coper sugerează trei întrebări pentru a înțelege relația dintre închinarea noastră și cultura înconjurătoare.⁸⁶

(1) Cine se află aici?

Această întrebare privește congregația noastră: „Cine participă la serviciile noastre de închinare?”. Uneori devenim atât de preocupați să ajungem la lume, încât nu reușim să slujim biserica. Închinarea noastră devine neautentică atunci când încercăm să fim cineva care nu suntem. Deoarece închinarea ar trebui să vorbească congregației, trebuie să ne întrebăm: „Cine se află aici? Pe cine a așezat Dumnezeu în congregația noastră?”

(2) Cine a fost aici?

Această întrebare se referă la moștenirea noastră. În calitate de credincioși, avem o moștenire care datează din Biserica primară și care se întinde în jurul lumii.

Acest lucru înseamnă că vom face efortul de a introduce în generația noastră imnuri mari din trecut. Înseamnă că vom face legătura între oamenii de astăzi și istoria bisericii. Tinerii creștini trebuie să știe că fac parte dintr-o moștenire care a început cu mult înainte ca noi să ne naștem și va continua mult timp după ce noi nu vom mai fi. Facem parte din biserica universală formată din credincioși din toate generațiile.

Moștenirea noastră de închinare merge înapoi până la Rusalii, până la revelația lui Dumnezeu către Moise pe Muntele Sinai și, în cele din urmă, până la revelația lui Dumnezeu către Adam și Eva în Grădina Edenului. Închinarea noastră ar trebui să celebreze această istorie. Atunci când cântăm „Cetate tare-i Dumnezeu”, ne alăturăm închinării Reformei. Când recitim Crezul Apostolic, ne alăturăm închinării din secolul al doilea. În cadrul închinării ne întrebăm: „Cine a fost aici înaintea noastră?”

(3) Cine ar trebui să fie aici?

Această întrebare se referă la comunitatea noastră. Când ne întrebăm „Cine sunt oamenii care ar trebui să facă parte din biserica noastră”, ne punem întrebări precum:

- La cine încercăm să ajungem cu Evanghelia?
- Dacă comunitatea noastră ar veni la biserică, cum ar arăta serviciul nostru de închinare?⁸⁷
- Cum putem fi fideli mesajului nostru și, în același timp, să ne închinăm într-un mod care să se adreseze oamenilor la care încercăm să ajungem?

---

⁸⁶ Michael Coper, *Rhythms of Grace: How the Church's Worship Tells the Story of the Gospel* (Wheaton: Crossway Books, 2013), 176-179.

⁸⁷ John Wesley s-a confruntat cu această problemă. Anglicanii și-au dat seama că un serviciu religios la care participau mineri, prostituate convertite și negustori analfabeți ar fi mult diferit de serviciul religios formal al anglicanilor din clasa superioară. Mulți preoți au decis că nu erau dispuși să permită ca închinarea lor să fie întreruptă de clasele inferioare. Acest lucru a dus la formarea societăților metodiste.

Aceste întrebări sunt mai dificile în viața reală decât pe hârtie! Priviți patru scenarii. Fiecare biserică s-a confruntat cu provocarea de a vorbi comunității.

Biserica A: O biserică care nu a reușit să se întrebe: „Cine se află aici?”

Biserica A este situată într-o comunitate de pensionari. Vârsta medie în comunitate este de 70 de ani, iar vârsta medie în biserică este de 70 de ani. În urmă cu doi ani, pastorul lor a hotărât să ajungă la familiile tinere. Într-o perioadă de două luni, el a înlocuit orga, corul și carnea de imnuri cu chitare, o echipă de laudă și un ecran de retroproiecție.

Din păcate, pastorul a uitat să întrebe: „Cine se află aici?”. Ca urmare, o biserică de 100 de persoane în vârstă a devenit o biserică de 35 de persoane în vârstă care cântă muzică care nu le place, se uită la un ecran care nu le place și se plâng de chitarele zgomotoase.

Ar trebui ca Biserica A să se implice? Absolut! Dar persoanele pe care le poate atinge cel mai eficient sunt seniorii din comunitatea lor de pensionari, care nu sunt în biserică. Ignorându-i pe cei care sunt deja în biserică, nu reușesc să se închine într-un mod care să vorbească fie bisericii înseși, fie comunității înconjurătoare. Biserica A nu a reușit să se întrebe: „Cine este aici?”

Biserica B: O biserică care nu a reușit să se întrebe: „Cine a fost aici?”

Biserica B este situată într-un oraș cu o creștere rapidă, cu multe familii tinere. Biserica vorbește limba comunității lor, închinarea lor este incitantă și entuziastă.

Biserica B are o pasiune pentru evanghelizare. Din nefericire, biserică nu a întrebat: „Cine a fost aici?”. Biserica B a uitat moștenirea sa ca biserică ce predica un mesaj despre o inimă curată și o viață creștină victorioasă. Pastorul evită să predice doctrina, deoarece crede că „oamenii nu vor să audă doctrină, ci predici practice”. Liderul de închinare evită cântecele cu profunzime biblică pentru că el crede: „Oamenilor nu le plac cântecele cu cuvinte dificile, ci cântările simple”. Ca urmare, biserică a crescut o generație de „păgâni botezați.”⁸⁸

Biserica B este în creștere ca număr, dar puțini dintre membrii ei cresc în evlavie. Mulți oameni participă pentru că este o biserică distractivă care cere puțin angajament. Deoarece Biserica B nu are niciun simț al moștenirii sale, mulți convertiți se îndreaptă curând către alte biserici care oferă „divertisment” și mai bun. Biserica B nu a reușit să se întrebe: „Cine a fost aici?”

Biserica C: O biserică care nu a reușit să se întrebe: „Cine ar trebui să fie aici?”

Biserica C a fost înființată în urmă cu aproape 100 de ani într-o mic orășel. Închinarea, predicile și muzica „vorbeau” limba oamenilor care locuiau acolo. În ultimii ani, orașul s-a schimbat complet. Biserica C este acum încadrată în centrul orașului, dar închinarea sa este încă orientată spre o categorie de oameni din mediul rural.

---

⁸⁸ Termenul lui Mark Dever pentru creștinii declarați care nu au nicio bază biblică.

Din păcate, mulți dintre cei care locuiesc în apropierea Bisericii C trec pe lângă ea în fiecare săptămână fără să știe că biserica are răspunsul la foamea lor profundă. Biserica C are mesajul de care comunitatea ei are nevoie, dar ea nu comunică în mod clar comunității. Dacă Biserica C ar putea să se închine într-un mod care să comunice atât cu Dumnezeu, cât și cu o lume nevoiașă, ea ar putea transforma comunitatea ei. În schimb, Biserica C este pe moarte pentru că nu a reușit să se întrebe: „Cine ar trebui să fie aici?”

Biserica D: O biserică care vorbește comunității

Biserica D împărtășește multe dintre atributele celor trei biserici anterioare. Comunitatea s-a schimbat dramatic de când biserica a fost înființată în urmă cu 40 de ani. Spre deosebire de celelalte biserici din acest studiu, Biserica D a învățat să comunice bine cu comunitatea ei.

Când personalul pastoral a realizat că mulți tineri convertiți nu înțelegeau doctrina predicată duminica, au dezvoltat grupuri de ucenicie pentru a-i aduce pe noii credincioși la maturitate. Când conducătorul muzical a realizat că muzica nu vorbea multora din comunitatea lor, a început să includă cântece care sunt atât adevărate din punct de vedere doctrinar, cât și atractive din punct de vedere muzical.

Pe măsură ce biserica a crescut, au plantat filiale în orașele din jur și au permis acestor biserici să se adapteze la nevoile comunităților lor. Aceste biserici sunt păstorite de tineri care au făcut parte din Biserica D. Fiecare biserică filială este diferită, dar fiecare biserică este credincioasă Evangheliei. Biserica D prosperă pentru că a învățat să întrebe „Cine este aici, cine a fost aici și cine ar trebui să fie aici?”. Ea a învățat să vorbească adevărul biblic comunității în care Dumnezeu a așezat-o.

Moment introspectiv

Se adresează închinarea voastră oamenilor care frecventează biserica voastră? Reflectă închinarea voastră moștenirea bisericii creștine? Le vorbește închinarea dumneavoastră celor pe care Dumnezeu dorește să-i atingă prin intermediul bisericii dumneavoastră?

Ce facem cu muzica de închinare?

Muzicienii bisericilor din multe părți ale lumii se confruntă cu provocarea de a găsi cântece care să fie sănătoase din punct de vedere biblic și relevante din punct de vedere cultural. Căutăm muzică care vorbește inimii în limba comunității pe care încercăm să o atingem. Este posibil ca muzica străină să nu fie relevantă din punct de vedere cultural, iar unele cântece din cultura locală să nu fie biblice. Cum alegem muzica care este atât fidelă Scripturii, cât și sensibilă la cultura în care păstorim? Iată câteva răspunsuri de la pastori care se confruntă cu această problemă:

Atunci când vine vorba de selectarea cântecelor pentru biserică, nu trebuie să alegem între a fi credincioși din punct de vedere biblic și a fi sensibili din punct de vedere cultural. Prin „credincios din punct de vedere biblic” caut cântece care sunt adevărate și clare. În ceea ce

privește „sensibilitatea culturală”, caut cântece care pot fi cântate și care sunt atractive pentru congregație.

Fidelitatea biblică are prioritate, dar nu trebuie să alegem între ele. Dacă o parte din scopul cântării este comunicarea, oare nu ar trebui să urmărim să alegem un limbaj muzical care să se potrivească cu mediul cultural al bisericii noastre? Suntem naivi dacă credem că sensibilitatea culturală este irelevantă, și vom fi irelevanți dacă cântările noastre sunt neadevărate sau neclare.

(Murray Campbell, pastor în Melbourne, Australia)

În formarea pastorilor africani, îi îndemnăm să găsească cele mai saturate de Scriptură, centrate pe Dumnezeu, orientate spre Evanghelie, edificatoare și ușor de cântat cântece pe care le pot găsi, atât vechi, cât și noi! În orice cultură, poporul lui Dumnezeu are nevoie de cântece care să îi învețe să trăiască și să moară pentru Cristos.

(Tim Cantrell, profesor în Johannesburg, Africa de Sud.)

Repertoriul de cântece în hindi, solide din punct de vedere teologic și relevante din punct de vedere contextual, este foarte mic. Majoritatea cântecelor care au o bună teologie au fost traduse din imnuri occidentale mai vechi sau din cântece de închinare contemporane. Deși cuvintele ar putea fi fidele, muzica nu este autohtonă, iar localnicii le găsesc greu de cântat. De asemenea, astfel de cântece nu fac decât să confirme suspiciunea oamenilor că creștinismul este o religie occidentală.

Pe de altă parte, cântecele hindi care sunt contextualizate din punct de vedere muzical sunt adesea slabe din punct de vedere teologic, repetitive și lipsite de Scriptură. Uneori, cântecele preiau melodii care sunt folosite în temple. Noi evităm ambele tipuri de cântece.

Primul lucru la care mă uit atunci când aleg cântecele este soliditatea doctrinară. Dacă un cântec nu este sănătos din punct de vedere teologic, nu îl vom cânta, oricât de contextualizat ar fi. Dacă cuvintele sunt bune, dar melodia nu este indiană, nu o vom cânta. Alegem cântece cu melodii indiene și cuvinte fidele Scripturii. Este adevărat, nu sunt multe cântece care se încadrează în această categorie, dar ne completăm încet-încet repertoriul.

(Harshit Singh, pastor în Lucknow, India)

La fel cum există un limbaj verbal al inimii în care o persoană vorbește cel mai natural și simte cel mai profund, există un limbaj muzical al inimii care vorbește cel mai profund cu o persoană.

Imaginați-vă un misionar care nu reușește să învețe limba oamenilor în care slujește. El ar putea spune (în propria sa limbă): „Sunt aici pentru a vă aduce Evanghelia. Nu înțelegeți ce vă spun, dar continuați să mă ascultați vorbind. În cele din urmă, vă veți da seama ce spun și atunci veți cunoaște vestea cea bună”. Bineînțeles că nu! În mod similar, atunci

când nu reușim să folosim limbajul muzical al unei culturi, facem ca vestea bună să fie mai greu de înțeles.⁸⁹

Din păcate, așa cum a scris pastorul Singh, în unele culturi există puține cântece solide din punct de vedere biblic care folosesc un limbaj muzical non-occidental. Acest lucru lasă adesea bisericile cu două opțiuni: cântece puternice din punct de vedere biblic cu melodii care sună străin sau cântece slabe din punct de vedere biblic cu melodii care sunt contextualizate muzical. Dacă dorim să folosim muzica pentru a construi biserica din întreaga lume, ar trebui să căutăm muzică care este fidelă Scripturii și care vorbește în limbajul muzical al inimii oamenilor. Cred că Dumnezeu vrea să cheme compozitori evlavioși în fiecare cultură.

Dacă slujești într-o cultură în care există puțină muzică de închinare de calitate, poți promova muzica nouă. Acest lucru poate necesita cooperarea între două persoane: cineva care să scrie sau să traducă texte excelente și cineva care să scrie muzica. Puțini mari scriitori de imnuri și-au scris propriile melodii. Găsiți un muzician creștin dedicat și rugați-l să scrie melodii pentru imnurile care conțin adevăruri biblice. Făcând acest lucru, veți putea comunica mesajul Scripturii într-un limbaj muzical pe care lumea îl poate înțelege.

Trebuie să luăm întotdeauna în considerare întrebarea 2 de mai sus: „Este cultura noastră în contradicție cu Scriptura?” Dacă cultura muzicală contrazice Scriptura, nu trebuie să o folosim. Cu toate acestea, atunci când nu este vorba de niciun principiu biblic, trebuie să căutăm să conducem închinarea în limbajul muzical al închinătorilor.

În timp ce se pregătea pentru slujba de închinare de la biserica tatălui său, un tânăr și-a dat seama brusc că puțini oameni înțelegeau cântecele pe care le cântau. În loc să se închine, ei cântau mecanic: nu înțelegeau adevărul. Când i-a spus tatălui său despre acest lucru, acesta i-a răspuns: „Vezi dacă poți face ceva mai bine”. Tânărul Isaac Watts a acceptat provocarea. Vorbitorii de engleză cântă astăzi cântările lui Isaac Watts pentru că tânărul pastor a decis să scrie imnuri care să transmită mesajul Bibliei în limba oamenilor, iar aceștia să îl înțeleagă⁹⁰.

În generația noastră, avem nevoie de muzicieni, autori, compozitori care să cânte adevărul biblic în limbi care să atingă inimile celor care nu vorbesc limba engleză.

Câteva gânduri de încheiere despre stilul muzical

Deoarece muzica este o parte atât de importantă a vieții, mulți dintre noi au convingeri puternice despre muzică. Orice discuție despre stilurile de muzică în închinare tinde să provoace conflicte.

---

⁸⁹ Acest exemplu este adaptat din Ronald Allen și Gordon Borrer, *Worship: Redescoperirea bijuteriei care lipsește* (Colorado Springs: Multnomah Publishers, 1982), 168.

⁹⁰ “Joy to the World”, “When I Survey the Wondrous Cross” și “O God, Our Help in Ages Past” sunt trei dintre cele 750 de imnuri scrise de Isaac Watts.

Cei care cred că anumite stiluri de muzică sunt rele spun: „Doar anumite stiluri de muzică pot fi folosite în închinare”. Cu toate acestea, Scriptura nu oferă directive specifice pentru stilurile de muzică.

Cei care cred că stilurile muzicale sunt neutre din punct de vedere moral spun: „Găsiți muzica care le place oamenilor și cântați-o. Stilul nu contează. Cântați ceea ce vă place”. Cu toate acestea, Scriptura arată clar că trebuie să evităm orice lucru care duce la un comportament senzual. Din cauza semnificației culturale și emoționale, unele stiluri de muzică sunt nepotrivite pentru închinare.

Scriind despre alegerile muzicale, Scott Aniol și-a divizat considerațiile în două părți:⁹¹

- 1. Textele: problema corectitudinii și incorectitudinii.** Indiferent de stilul muzical, dacă textul nu exprimă clar adevărul, acesta este nepotrivit pentru închinare. Aceasta este o chestiune de corect și greșit. Există multe cântece care folosesc stiluri muzicale tradiționale care au texte care nu transmit adevărul biblic: acestea sunt nepotrivite pentru închinare. Există multe cântece care folosesc stiluri de muzică contemporană care au texte care nu învață adevărul biblic: acestea sunt nepotrivite pentru închinare.
- 2. Stilul muzical: problema lipsei de claritate.** Deoarece Scriptura nu abordează clar și direct problema stilului muzical, ar trebui să urmăm principiile din Romani 14. Ar trebui să evităm muzica discutabilă din cauza asociațiilor sale culturale. Cu toate acestea, nu ar trebui să-i judecăm pe alții a căror conștiință îi conduce într-o direcție muzicală diferită.

Moment introspectiv

Există aspecte culturale în închinarea voastră care vă limitează capacitatea de a răspândi Vestea Bună? Sunteți dispuși să renunțați la preferințele voastre pentru a ajunge la lume cu Evanghelia?

Ce facem cu aplauzele?

Cum rămâne cu aplauzele în timpul închinării? Este corect sau greșit? Aplauzele apar în două contexte, cu două semnificații destul de diferite.

Aplauzele ca parte a închinării

Multe biserici aplaudă în timpul cântării. Aceasta este parte din închinarea lor comună ca și Biserică. Aplauzele sunt un aspect fizic al închinării exprimat în Scriptură: „Bateți din palme, toate popoarele! Înălțați lui Dumnezeu strigăte de bucurie!” (Psalmul 47:1). Închinătorii evrei Îl lăudau pe Dumnezeu cu entuziasm. Închinarea evreiască includea o varietate de instrumente muzicale, mâini ridicate și bătăi din palme.

---

⁹¹ Scott Aniol, *Worship in Song* (Winona Lake, IN: BMH Books, 2009), 135-140.

Dacă aplauzele fac parte din închinare, liderul de închinare trebuie să se asigure că acestea sunt adecvate cântecului care se cântă. Aplauzele în timpul unui cântec de rugăciune nu sunt adecvate mesajului. Aplauzele în timpul unui cântec de laudă plină de bucurie sunt adecvate. Întrebarea pentru lider nu este întotdeauna dacă este corect sau greșit să bată din palme. O întrebare mai bună este dacă este potrivit să aplaudați în timpul unui anumit cântec și dacă este potrivit pentru acel moment de închinare?

Aplauze ca răspuns la închinare

O problemă mai dificilă este cea a aplauzelor ca răspuns la un cântec special. Nu există nicio indicație în Scriptură că închinătorii evrei sau creștini ar fi aplaudat ca răspuns la închinare.

Unele culturi de astăzi se grăbesc să aplaude ca expresie a mulțumirii. În aceste culturi, este firesc să ne exprimăm lauda față de Dumnezeu prin aplauze. Alte culturi asociază aplauzele în primul rând cu recunoașterea unei bune performanțe. În aceste culturi, aplauzele ca răspuns la un cor sau la un muzician pot crea atmosfera unui concert, mai degrabă decât a unei închinări.

Deoarece Scriptura nu abordează în mod direct această problemă, ar trebui să evităm afirmațiile absolute. Dacă aplauzele sunt un răspuns natural de bucurie care exprimă lauda lui Dumnezeu, ele pot fi un act de închinare. Dacă aplauzele comunică: „Această persoană a avut o prestație bună pentru bucuria noastră”, ele pot să diminueze închinarea.

Atât congregația, cât și muzicianul ar trebui să analizeze motivația pentru aplauze. Oamenii din congregație ar trebui să se întrebe: „De ce aplaud? Aplauzele mele sunt motivate de lauda lui Dumnezeu sau sunt motivate de lauda pentru un interpret?”

Muzicianul ar trebui să se întrebe: „De ce aplaudă adunarea? Cântecul meu a inspirat un act de bucurie și laudă la adresa lui Dumnezeu sau cântecul meu a atras atenția asupra abilităților mele? Am condus în închinare?”. În calitate de lideri ai închinării, ar trebui să fim atenți ca slujirea noastră să arate spre Dumnezeu, nu spre abilitățile noastre.

Moment introspectiv

Dacă biserica ta bate din palme în timpul închinării, este aceasta cu adevărat o expresie de laudă pentru Dumnezeu sau este o expresie de laudă pentru un interpret?

Romani 14 și stilurile de închinare

► Citiți Romani 14:1-23.

Romani 14 oferă îndrumări importante pentru chestiuni discutabile la care Scriptura nu vorbește clar. Pavel se adresează celor care nu sunt de acord cu privire la consumul de carne sau la respectarea unor zile speciale. El oferă următoarele principii.

(1) Nu-i judecați pe alții cu privire la chestiuni discutabile (Romani 14:1-13).

În domeniile în care Scriptura nu vorbește în mod clar, trebuie să le acordăm libertatea de conștiință celor care nu sunt de acord cu noi. Nu trebuie să fim mai categorici decât Scriptura însăși!

(2) Nu-i face pe cei slabi să se poticnească (Romani 14:13-15).

Pavel a recunoscut că un credincios imatur ar putea fi afectat de libertățile exercitate de un credincios mai matur. În acest caz, legea iubirii ne cere să ne limităm libertatea în numele celui slab. Nu-l distrugeți pe cel pentru care Cristos a murit de dragul libertăților voastre.

Afirmația lui Pavel este un model puternic pentru toate domeniile comportamentului creștin: „Dacă o mâncare face pe fratele meu să păcătuiască, nu voi mânca niciodată carne, ca să nu fac pe fratele meu să păcătuiască” (1 Corinteni 8:13).

(3) Acționează din credință, nu din îndoială (Romani 14:23).

Acesta este un principiu vital pentru tinerii creștini. „Tot ceea ce nu provine din credință este păcat”. Nu trebuie să ne încălcăm niciodată conștiința pentru a face pe plac altcuiva. „Oricine are îndoieli este condamnat dacă mănâncă, pentru că mâncarea nu vine din credință”.

Când sunt aplicate la stilurile de închinare, aceste principii ne avertizează:

- 1. Nu-i judecați pe cei care folosesc un stil cu care nu vă simțiți confortabil.** Dacă Scriptura nu vorbește clar, trebuie să te abții de la a judeca.
- 2. Nu folosiți muzică care ar putea jigni un nou credincios.** Dacă un credincios provine dintr-un stil de viață în care anumite stiluri muzicale sunt asociate cu un comportament imoral, este posibil ca acel stil să nu fie niciodată util pentru acel credincios. Dragostea pentru un frate creștin ar trebui să te inspire să eviți orice lucru care ar putea împiedica creșterea sa spirituală.
- 3. Nu-ți exercita libertatea atunci când conștiința ta are îndoieli.** Nu trebuie să testezi permanent limitele. Dragostea pentru Dumnezeu ar trebui să te inspire să eviți orice lucru care ridică îndoieli în propria conștiință.

Implicarea copiilor și tinerilor în închinare

„Cum putem implica copiii și tinerii în închinare? Ar trebui să îi punem într-un serviciu separat până când sunt suficient de mari pentru a înțelege serviciul pentru adulți? Cum încurajăm copiii și tinerii să se închine cu adevărat?”

Multe biserici separă copiii, tinerii și adulții în timpul închinării. Există două motive pentru acest lucru: îngrijorarea că copiii mici îi vor distra pe adulți de la închinare și îngrijorarea că copiii și tinerii nu vor înțelege ce se întâmplă în cadrul serviciului de închinare.

Nu există nimic în Scriptură care să interzică servicii separate pentru tineri sau copii. Cu toate acestea, există cel puțin trei lucruri care ar trebui să fie luate în considerare:

- 1. În Scriptură, închinarea era inter-generațională.** Scriptura nu sugerează că copiii și tinerii erau tratați diferit în cadrul închinării. În închinarea din Templu, familia rămânea împreună pentru ritualul sacrificiului. Nu există nimic în Noul Testament care să sugereze că biserica primară separa copiii sau tinerii în timpul închinării.
- 2. Închinarea inter-generațională unifică Trupul lui Cristos.** La fel cum oferirea de servicii separate pentru închinarea contemporană și pentru cea tradițională poate submina unitatea Trupului, oferirea de servicii separate pentru copii și tineri poate diminua conștientizarea lor de a face parte din familia bisericii. Pe de altă parte, pe măsură ce copiii și tinerii sunt incluși în închinarea familiei bisericii, toată lumea înțelege că ei sunt o parte valoroasă a Trupului lui Cristos (1 Timotei 4:12).
- 3. Prin închinarea inter-generațională, credința este transmisă generației următoare.** Învățăm să ne închinăm prin închinare. Dacă nu este planificată cu atenție, o slujbă pentru copii poate deveni un moment de divertisment pentru copii, astfel încât aceștia să nu interfereze cu slujba adulților. Dacă facem acest lucru, când învață copiii să se închine?

Tinerii și copiii ca parte a unui serviciu de închinare unit

Tinerii și copiii pot participa frecvent la un serviciu de închinare unificat care se adresează tuturor vârstelor. Aceasta poate include o scurtă predică pentru copii pe același subiect ca și predica principală.

Atunci când presupunem că copiii nu pot înțelege adevărul profund, nu reușim să le acordăm suficient credit pentru discernământ spiritual. Duhul Sfânt este cel care luminează fiecare ascultător, adult sau copil (1 Corinteni 2:10). Chiar și într-o slujbă pentru adulți, Duhul Sfânt poate vorbi adevărul inimilor lor tinere. Includerea copiilor în închinarea adulților ne obligă să-i învățăm despre închinare. Le putem explica copiilor slujba. Putem defini cuvintele dificile din lecturile biblice și din imnuri. Chiar și adulții au uneori nevoie ca aceste cuvinte să fie definite! Făcându-le loc copiilor în închinare, le permitem să crească ca închinători alături de restul trupului.

Închinare separată pentru tineri și copii ⁹²

Multe biserici propun servicii separate pentru tineri și copii. Aceste servicii ar trebui să fie închinare, nu divertisment. Dacă copiii și tinerii nu învață să se închine, ei nu vor crește până la maturitate spirituală. Așa cum un copil nu își dezvoltă sănătatea fizică cu o dietă de bomboane, un copil nu își dezvoltă sănătatea spirituală cu o dietă de mâncare nesănătoasă spiritual.

---

⁹² Această secțiune folosește materiale de la Christina Black, profesor de educație la Hobe Sound Bible College.

Dacă o biserică oferă servicii separate pentru adulți și pentru tineri/copii, trebuie să ne asigurăm că serviciul este cu adevărat un serviciu de închinare. Închinarea pentru tineri și copii ar trebui să includă citirea Scripturii. Pentru copii, elementele vizuale atractive pot întări adevărul Scripturii.

Slujba ar trebui să includă o predică sau o lecție biblică care să aplice Cuvântul lui Dumnezeu la nevoile tinerilor și ale copiilor. Biblia însăși ar trebui să fie ținută cu dragoste în mâinile profesorului. Copiii și tinerii învață să respecte și să folosească Cuvântul lui Dumnezeu văzându-l folosit de adulți pe care îi respectă.

Slujba ar trebui să includă cântece care să spună adevărul biblic. Ar trebui să includă un timp de rugăciune, atât de laudă, cât și de cereri. Ar trebui să includă o dăruire care să le permită copiilor să aducă darul lor lui Dumnezeu. Toate elementele de închinare ar trebui să fie incluse într-un serviciu de închinare pentru copii sau tineri.

Învățarea copiilor să se roage: „Mâna de rugăciune”

Degetul mare ne amintește să ne rugăm pentru cei apropiați (familia).

Degetul arătător ne amintește să ne rugăm pentru cei care îi îndrumă pe oameni către Isus (pastori, profesori și misionari).

Degetul mijlociu este cel mai înalt. Acesta ne amintește să ne rugăm pentru conducătorii țării noastre, ai școlii, ai bisericii și ai casei.

Al patrulea deget este cel mai slab. Demonstrați acest lucru încercând să ridicați doar al patrulea deget. Acest lucru ne amintește să ne rugăm pentru cei care sunt slabi și au nevoie de Isus.

Al cincilea deget este cel mai mic. Acest lucru vă amintește să vă rugați pentru voi înșivă.

Ridicarea **întregii mâini** ne amintește să-L lăudăm pe Dumnezeu.

Această mână de rugăciune poate deveni un model de rugăciune care să ridice nivelul de rugăciune al tinerilor închinători.

Rezumat

Dacă vrem să ne vedem copiii crescând și devenind credincioși maturi, trebuie să le oferim hrană spirituală. Fie că este vorba de un serviciu unificat sau de servicii separate, trebuie să ne conducem copiii la închinare.

Moment introspectiv

Fie că aveți servicii separate pentru copii și tineri sau un serviciu unit pentru întreaga biserică, îi învățați pe copiii și tinerii voștri să se închine?

Emoțiile în închinare

„Oamenii din țara mea sunt foarte emotivi, iar închinarea noastră reflectă frecvent modul nostru emoțional de viață. Muzica noastră de închinare este, de obicei, rapidă, puternică și ritmată. Ea ne permite să participăm și să ne exprimăm emoțiile. Cu toate acestea, mă tem că muzica este doar emoție. Nu știu dacă muzica noastră se potrivește unei închinări adevărate.”

Adevărata închinare este închinarea în duh și în adevăr. Adevărata închinare include emoție, dar este mai mult decât emoție. Există două erori legate de emoție în închinare care ne pot duce în rătăcire.

(1) Greșeala de a nega emoția în închinare

Unii închinători neagă emoția în închinare. Ei văd închinarea ca pe o întâlnire intelectuală cu Dumnezeu și nu reușesc să recunoască aspectul emoțional al întâlnirii cu Dumnezeu. Adevărata închinare se adresează emoțiilor. Slujba noastră de închinare ar trebui să le ofere închinătorilor posibilitatea de a-și exprima răspunsul emoțional la revelația lui Dumnezeu despre El însuși.

„Cântecul este un mijloc prin care poporul lui Dumnezeu se prinde de Cuvântul Său și își aliniază emoțiile și afecțiunile la cele ale lui Dumnezeu.”

- Adaptat după
Jonathan Leeman

(2) Greșeala de a pune prea mult accent pe emoție în închinare

Pericolul opus este greșeala de a vorbi doar emoțiilor în închinare. Închinarea care vorbește emoțiilor, ignorând mintea, încalcă 1 Corinteni 14:15: „Mă voi ruga cu duhul, dar mă voi ruga și cu mintea; voi cânta cu duhul, dar voi cânta și cu mintea.” Orice aspect al închinării poate cădea în această ispită: o predică dramatică care nu este fidelă textului Scripturii; muzică emoțională care nu reușește să vorbească adevărul biblic; practici de închinare care manipulează emoțiile celor care se închină. Închinarea care vorbește doar emoțiilor nu este închinare adevărată.

Adevărata închinare: Închinare în duh și în adevăr

Un model biblic de închinare respectă importanța emoției, evaluând în același timp cu atenție adevărul a ceea ce predicăm și cântăm. Deoarece muzica este un mediu emoțional, trebuie să fim deosebit de atenți să evaluăm adevărul a ceea ce cântăm. Cu toate acestea, folosită în mod corespunzător, muzica poate fi deosebit de eficientă în comunicarea adevărului care se adresează atât minții, cât și emoțiilor.

John Wesley prețuia emoția în închinare. El a descris o congregație ca fiind „Moartă ca pietrele - perfect liniștită și perfect nepăsătoare”. El credea că o întâlnire cu adevărul ar trebui să inspire un răspuns emoțional. În același timp, el era prompt în a critica expresiile emoționale care distrăgeau de la adevărata închinare.

Wesley a avertizat împotriva uneia dintre cele două extreme: să negăm emoțiile sau să le lășăm să ne controleze. Există vreo necesitate ca să alergăm într-o extremă sau alta? Nu

putem oare să ne îndreptăm pe o cale de mijloc și să păstrăm o distanță suficientă față de spiritul de eroare și de entuziasm fără a nega darul lui Dumnezeu și fără a renunța la marele privilegiu al copiilor Săi?”⁹³ Acesta este un bun model pentru noi astăzi: respectarea importanței emoției în închinare, evitând, în același timp, extremele care ne distrag atenția de la Dumnezeu și de la adevărul Său.

Emoție și adevăr: experiența unui creștin ⁹⁴

„Prin natura mea, sunt o persoană sensibilă din punct de vedere emoțional. Muzica poate avea o influență profundă asupra emoțiilor mele. Acum câțiva ani am învățat o lecție despre cum să nu mă încred prea mult în reacțiile mele emoționale.

În timp ce ascultam un cântec cu o melodie frumoasă, am fost profund emoționat. În timp ce cântecul trecea printr-o schimbare de tonalitate, m-am trezit plângând. La sfârșitul cântecului, am simțit că am avut o experiență profund spirituală.

Cu toate acestea, când am ascultat a doua oară, am descoperit ceva șocant: acest cântec nu era o închinare la Dumnezeul din Biblie. Cântecul cânta lauda zeului unui cult fals. Cuvintele la acea schimbare dramatică de tonalitate erau o erezie.

În acea zi am învățat că emoțiile mele pot fi ușor manipulate, în special de muzică. Asta nu înseamnă că toate răspunsurile emoționale la muzică sunt invalide, dar înseamnă că trebuie să evaluez conținutul cântecelor. Trebuie să „testez spiritele” pentru a fi sigur că sunt de la Dumnezeu.”

Moment introspectiv

Se adresează închinarea ta atât minții, cât și emoțiilor? Sunteți atenți să evaluați ceea ce cântați și predați pentru a vă asigura că este fidel Scripturii?

Pericolele închinării: Trivializarea închinării

Această lecție a început cu avertismentul lui Warren Wiersbe de a nu trata închinarea ca pe un moment de distracție.⁹⁵ El a avertizat că trivializăm închinarea atunci când căutăm mai degrabă distracția decât pe Dumnezeu în serviciile noastre. „Bisericile încă mai folosesc cuvântul închinare, dar sensul lui s-a schimbat. Prea des închinarea este doar un cuvânt pe care oamenii îl folosesc pentru a da respectabilitate religioasă la orice au planificat pentru congregație, indiferent dacă Dumnezeu este sau nu în centrul întâlnirii.” Cum se întâmplă acest lucru?

---

⁹³ John Wesley, *John Wesley's Sermons*, “The Witness of the Spirit”

⁹⁴ Scrisoare de la Dr. Andrew Graham. May 29, 2014.

⁹⁵ Citatele din această secțiune sunt adaptate din Warren Wiersbe, *Real Worship* (Grand Rapids: Baker Books, 2000), 169-174.

Ne mutăm de la sanctuar la teatru

Închinarea poate avea loc oriunde. Creștinii s-au închinat în peșteri în timp ce se ascundeau de persecutori sau lângă un foc de tabără în timpul unei retrageri a bisericii. Creștinii s-au închinat în case particulare sau în clădiri ornamentate. Creștinii s-au închinat în timp ce zăceau în spital, în timp ce zburau cu avionul sau în timp ce lucrau. Închinarea se poate întâmpla oriunde, dar majoritatea închinărilor corporative au loc într-o clădire de un anumit tip. „Congregațiile bisericești trebuie să se întâlnească undeva, iar acel „undeva” va deveni fie un sanctuar, fie un teatru.”

Care este diferența? Un sanctuar „este un loc în care oamenii se adună pentru a se închina și a-L glorifica pe Domnul lor”. Un teatru este un loc în care oamenii se adună pentru a viziona un spectacol. Clădirea bisericii tale este un teatru sau un sanctuar?

Ne mutăm de la congregație la audiență

„O adunare creștină se reunește pentru a se închina lui Isus Cristos și pentru a-L glorifica. Un public se adună pentru a vedea și a asculta un spectacol.” O congregație se concentrează asupra lui Dumnezeu; un public se concentrează asupra interpretului. O congregație este formată din participanți; un public este format din spectatori. Conduceți o congregație sau o audiență?

Trecem de la slujire la performanță

„Noi slujim, în primul rând, pentru **a exprima** adevărul lui Dumnezeu; și performăm pentru **a impresiona** cu abilitățile noastre. Slujitorul știe că Dumnezeu privește și că aprobarea Lui este tot ce contează; interpretul caută aplauzele publicului.” Slujirea poate deveni performanță în multe moduri diferite: un muzician care cântă pentru divertismentul ascultătorilor, o echipă de laudă care caută un anumit răspuns emoțional sau un predicator care își măsoară predica în funcție de reacția oamenilor. Slujești sau faci performanță?

Concluzie: Mărturia unui misionar - Romani 14 în practică

„Am învățat o lecție valoroasă despre judecarea altora din cauza stilului lor de închinare când am participat la un seminar de leadership cu un prieten misionar și opt pastori filipinezi.⁹⁶

Am intrat într-un mare centru de convenții și ne-am găsit locurile sus, în tribune. Din tavan atârnav ecrane uriașe și difuzoare. Liderul de închinare era o doamnă filipineză susținută de o echipă de laudă. Băteau din palme și conduceau o mulțime entuziasmată în „Da, Doamne, da!” Era mult prea animat pentru gustul meu.

„Muzica repetitivă, cântecele puternice și mișcările corporale mi-au provocat o mare îngrijorare. Îi provocasem pe pastorii noștri filipinezi să fie lideri sfinți, iar acum îi aduceam

---

⁹⁶ Mărturie a pastorului David Black, fost misionar în Filipine.

în acest tip de închinare! Unul dintre pastorii filipinezi, un lider foarte spiritual, stătea acolo cu capul plecat. Se ruga în liniște și nu participa la slujbă.

M-am frământat: „Ce facem?”. Mai târziu, l-am văzut pe același pastor aplaudând și cântând din toată inima. Fața îi strălucea și părea prins în închinare.

În acea seară, am împărtășit ceea ce am învățat despre leadership la conferință. În timpul conversației, l-am întrebat pe acest lider filipinez ce s-a întâmplat pentru a-și schimba comportamentul. „De ce ai trecut de la a nu participa la a te închina brusc și a te bucura de cântare?”

Răspunsul său a fost impresionant. „Am fost tulburat de muzică. Dar, în timp ce mă rugam, Dumnezeu mi-a arătat că liderul de închinare și oamenii din această întâlnire se închinau lui Dumnezeu din toată inima lor. Îi dădeau lui Dumnezeu tot ce aveau mai bun, în conformitate cu ceea ce știau ei. Domnul mi-a spus: „Poți să mi-I încredințezi Mie pe ei? Poți să-mi oferi închinarea ta fără să-i judeci pe ceilalți?”

Acest pastor a început să se închine lui Dumnezeu cu toată inima lui, așa cum o făcea de obicei, în loc să-i judece pe cei din jurul lui. A schimbat acest lucru abordarea acestui pastor în ceea ce privește închinarea? Nu! Când s-a întors la biserică sa, nu a imitat stilul de închinare pe care l-a văzut în acel weekend.

Ca lider în bisericile noastre, acest om și-a încurajat adesea colegii pastori să permită libertatea în închinare fără a manipula congregația. El și-a încurajat colegii pastori să echilibreze două principii:

1. Urmați cu atenție principiile biblice ale închinării în biserică voastră.
2. Evitați să criticați stilurile de închinare ale altor biserici.”

Lección 9. Revizuire

(1) Închinarea și cultura

- Atunci când evaluăm stilurile de închinare, nu trebuie să confundăm cultura cu Scriptura.
- Atunci când cultura noastră contrazice Scriptura, trebuie să ne supunem mai degrabă poruncilor Scripturii decât așteptărilor culturii.
- Pentru a ajunge la lume cu Evanghelia, ar trebui să ne întrebăm cum închinarea noastră poate vorbi cel mai eficient culturii noastre.

(2) Trei întrebări ne ajută să înțelegem relația dintre închinarea unei biserici locale și cultura înconjurătoare:

- **Cine se află aici?** Examinăm congregația care face parte din biserică.
- **Cine a fost aici?** Analizăm moștenirea bisericii.

- **Cine ar trebui să fie aici?** Ne orientăm la comunitatea pe care suntem chemați să o atingem.

(3) Deoarece muzica este atât de importantă pentru identitatea noastră culturală, bisericile ar trebui să aleagă o muzică care să fie atât fidelă adevărului biblic, cât și sensibilă din punct de vedere cultural.

(4) Dacă aplauzele fac parte din închinare, ar trebui să ne întrebăm: „Sunt aplauzele potrivite pentru acest cântec și pentru acest moment al închinării noastre?”

(5) Dacă aplauzele sunt ca răspuns la un cântec special, ar trebui să ne întrebăm: „Aplauzele mele sunt motivate de lauda lui Dumnezeu sau de lauda pentru un interpret...?”

(6) Dacă copiii și tinerii participă la serviciul pentru adulți, ar trebui să planificăm o închinare care să se adreseze tuturor vârstelor.

(7) Dacă avem servicii separate pentru copii și tineri, ar trebui să ne asigurăm că serviciile sunt de închinare, nu de divertisment.

(8) Nu ar trebui nici să punem prea mult accent, nici să negăm emoția în închinare.

Lecția 9. Sarcini de lucru

(1) Această lecție a inclus mai multe întrebări introspective. Scrieți un răspuns de o pagină la una dintre aceste întrebări. Răspunsul dumneavoastră trebuie să includă două părți:

- evaluare a ceea ce faceți în prezent în cadrul închinării.
- recomandare de schimbări care să vă facă închinarea mai relevantă din punct de vedere cultural, fără a vă îndepărta de principiile biblice ale închinării.

(2) La începutul următoarei lecții, veți scrie un test bazat pe această lecție. Studiați cu atenție întrebările testului pentru a vă pregăti.

Lecția 9. Test

- (1) Cum ar trebui să răspundem la practicile de închinare care ne ofensează preferințele noastre culturale, dar care nu contrazic principiile biblice?
- (2) Cum ar trebui să răspundem la practicile de închinare care sunt acceptate în cultura noastră, dar care contrazic Scriptura?
- (3) Care sunt cele trei întrebări pe care ar trebui să ni le adresăm pentru a înțelege relația dintre închinarea bisericii noastre și cultura înconjurătoare?
- (4) Enumerați trei principii legate de închinare din Romani 14.
- (5) Enumerați trei considerente pentru închinarea inter-generațională.
- (6) Numiți două erori legate de emoție în închinare.
- (7) Scrieți din memorie 1 Corinteni 14:15-17.

Lecția 10

Închinarea ca stil de viață

Obiectivele lecției

Până la sfârșitul acestei lecții, studentul ar trebui:

- (1) Să recunoască relația dintre închinarea colectivă și un stil de viață de închinare.
- (2) Să înțeleagă că un stil de viață de închinare schimbă valorile unei persoane.
- (3) Să caute să trăiască pentru gloria lui Dumnezeu.
- (4) Să se angajeze să adopte stilul de viață de închinare predat în Romani 12:2.
- (5) Să cunoască teologia închinării bazată pe Biblie.

Sarcină preliminară

Memorizați 1 Corinteni 10:31.

Introducere

În același an, o națiune africană apare pe două liste: „Cea mai mare populație creștină din Africa” și „Cea mai coruptă națiune din Africa”.

Pastorul uneia dintre cele mai mari biserici din Asia este condamnat pentru deturnare de milioane de dolari.

Liderul unei mega-biserici americane demisionează după ce și-a mărturisit infidelitatea conjugală.

Ce s-a întâmplat? Există mulți factori în aceste situații, dar un lucru este comun tuturor: închinarea de duminică nu influențează viața de luni. Duminica este considerată a fi „închinare” - emoție și entuziasm. Ziua de luni este considerată a fi „viața reală” - practici de afaceri neetice și egocentrism. Pentru mulți oameni, închinarea comună de duminică nu are ca rezultat o viață schimbată.

► Discutați despre modul în care închinarea vă influențează viața de zi cu zi. Afacerea dumneavoastră funcționează diferit datorită închinării? În ce fel sunt schimbate relațiile din familia dumneavoastră datorită închinării? Morala dumneavoastră? Politica dumneavoastră? Practicile dumneavoastră financiare? Trăiți un stil de viață de închinare?

Închinarea este cu mult mai amplă decât serviciul de duminică

Problema descrisă în introducerea acestei lecții nu este nouă. Amos le-a vorbit oamenilor care aduceau jertfe și respectau ritualurile Templului, dar nu reușeau să ducă o viață evlavioasă (Amos 5:21-24). Ieremia le-a predicat oamenilor care strigau „Templul, Templul”, dar care nu cunoșteau realitatea prezenței lui Dumnezeu (Ieremia 7:4). Isus i-a

descriș pe cei care respectau fiecare detaliu al legii, care dădeau zeciuială din cele mai mici lucruri și care erau credincioși la rugăciune, la respectarea Sabatului și la alte ritualuri de închinare, dar a căror inimă era necurată (Matei 23:23). Acești oameni mărturiseau că sunt închinători, dar închinarea lor era falsă. Adevărata închinare afectează întreaga viață.

Pavel le-a scris credincioșilor care se confruntau cu problema cărnii jertfite idolilor. După ce a abordat această problemă, Pavel a concluzionat: „Deci, fie că mâncați, fie că beți, fie că faceți altceva, să faceți totul pentru slava lui Dumnezeu.” (1 Corinteni 10:31). Deși Pavel aborda problema cărnii jertfite idolilor, principiul se aplică în toate domeniile vieții. Dacă ne închinăm cu adevărat, viața noastră de zi cu zi va fi trăită spre slava lui Dumnezeu.

„Un lider de închinare trebuie să fie o persoană a cărei închinare este evidentă în toate domeniile vieții: el Îl caută pe Dumnezeu în toate lucrurile și conduce biserica într-o închinare atotcuprinzătoare, care schimbă vieți.”
- Adaptat după Stephen Miller

O definiție a închinării este „...răspunsul a tot ceea ce suntem la tot ceea ce este Dumnezeu”.⁹⁷ Această definiție arată că închinarea va implica toate aspectele vieții. Există două principii care trebuie să fie ținute în echilibru atunci când se definește închinarea.

Închinarea colectivă: închinarea de duminică

Închinarea colectivă se referă la adunarea trupului bisericii. Această întâlnire poate avea loc într-o clădire a bisericii, într-o casă sau într-un alt cadru. Cadrul nu este important, dar este important un timp pus deoparte pentru închinarea colectivă. Creștinii au privilegiul și responsabilitatea de a se aduna pentru închinarea colectivă (Evrei 10:25).

Închinarea ca stil de viață: închinarea cu întreaga viață

În Grădina Edenului, dacă i-ai fi întrebat pe Adam și Eva: „Când vă închinați?”, ei ar fi răspuns: „Ne închinăm permanent! Toată viața noastră este închinare”. Aceasta este închinarea ca stil de viață.

Închinarea este atât o întâlnire colectivă a credincioșilor, cât și o viață trăită pentru gloria lui Dumnezeu. Episcopul Irineu de Lyon din secolul al II-lea spunea: „Slava lui Dumnezeu este o ființă umană, pe deplin vie”. Acesta nu este un umanism centrat pe om, ci o recunoaștere centrată pe Dumnezeu că scopul final al omului este de a trăi pentru gloria lui Dumnezeu. Aceasta este adevărata închinare.

„Oferirea vieții noastre în slujba lui Dumnezeu în fiecare zi este chemarea noastră de o viață. Închinarea de duminică dimineața este continuarea acestei chemări.”

- Barry Liesch

În calitate de creștini, noi Îi dăm lui Dumnezeu toate aspectele vieții noastre, chiar și detaliile

⁹⁷ Warren Wiersbe, *Real Worship*. (Grand Rapids: Baker Books, 2000), 21.

obișnuite. Închinarea nu se limitează la duminică. Munca, distracțiile și sarcinile noastre obișnuite sunt făcute pentru gloria lui Dumnezeu.

Romani 12:1 arată că închinarea implică oferirea trupului nostru ca o jertfă vie: acesta este slujirea noastră spirituală. O viziune biblică a închinării nu poate fi limitată la o întâlnire săptămânală: ea înseamnă să ne dăruim întreaga viață lui Dumnezeu.

O viziune biblică a închinării include atât închinarea colectivă, cât și viața de zi cu zi. Ambele aspecte sunt importante. Dacă uităm că închinarea implică viața de zi cu zi, putem participa la serviciile de închinare fără să vedem niciun efect asupra restului vieții noastre. Acest lucru ne determină să participăm la închinarea colectivă, în timp ce nu reușim să trăim în ascultare zilnică față de Dumnezeu.

Cu toate acestea, dacă punem accentul doar pe faptul că „închinarea cuprinde toată viața”, uităm importanța unui timp regulat pus deoparte pentru o închinare conștientă și plină de sens. Participarea la închinarea colectivă ne amintește de faptul că Dumnezeu ne administrează viața.

Acest principiu al administrării se regăsește în zeciuială și în Sabat. Respectarea principiilor biblice privind timpul și finanțele înseamnă că toți banii și timpul noștri aparțin lui Dumnezeu. Credința noastră în acest principiu se vede în zeciuiala pe care o dăm Domnului. O viziune creștină asupra timpului înseamnă că toată viața Îi aparține lui Dumnezeu. Noi demonstrăm acest lucru prin dedicarea unei zile pe săptămână închinării și odihnei. În același mod, toate aspectele vieții noastre fac parte din închinare: demonstrăm acest lucru prin faptul că ne adunăm cu ceilalți credincioși pentru închinarea colectivă.

Bob Kauflin a arătat relația dintre închinarea colectivă și închinarea ca stil de viață:

Duminica poate fi punctul culminant al săptămânii noastre, dar nu este singurul punct. În timpul săptămânii trăim vieți de închinare atunci când ne iubim familiile, rezistăm ispitelor, vorbim cu curaj în favoarea celor oprimați, ne opunem răului și proclamăm Evanghelia. În toate aceste lucruri, suntem **biserica care se închină împrăștiată**.

Dar obosim în lupta noastră împotriva lumii, a cărnii noastre și a diavolului și avem nevoie să fim întăriți și încurajați de Cuvântul lui Dumnezeu și de grija altor sfinți. Vrem să avem părtășie cu cei de care Dumnezeu ne-a unit prin sângele Fiului Său. Așa că ne întâlnim pentru a deveni **biserica care se închină adunată**.⁹⁸

---

⁹⁸ Bob Kauflin, *Worship Matters* (Wheaton: Crossway Books, 2008), 210.

Închinarea: Trăind spre slava lui Dumnezeu

Închinarea arată valorile noastre

Am fost creați pentru închinare. Cu toții ne închinăm la ceva sau la cineva. Ne închinăm la ceea ce prețuim cel mai mult. Închinarea spune: „Aceasta este ceea ce are primul loc în viața mea”.

Mulți oameni se închină la bani, slujbe, statut, relații sau plăcere. Aceste lucruri ocupă primul loc în viața lor. Cum știi la ce te închini? Uită-te la viața ta. Ce primește cea mai multă energie, timp și bani? Asta este ceea ce ai decis că este cel mai valoros pentru tine; asta este ceea ce te închini.⁹⁹

Numai Dumnezeu este demn de închinare; orice altceva este secundar. Un stil de viață de închinare Îl pune pe Dumnezeu pe primul loc în toate. Adevărații închinători L-au așezat pe Dumnezeu pe tronul vieții lor; El are cea mai mare valoare.

Asta înseamnă că, pentru adevărații închinători, fiecare parte a vieții este trăită pentru gloria lui Dumnezeu.

Adevărata închinare ne schimbă valorile

În Isaia 6 vedem că adevărata închinare este transformatoare. Închinarea nu numai că ne arată valorile noastre, ci și le schimbă.

Închinarea, fie lui Dumnezeu, fie idolilor, ne schimbă identitatea. Psalmul 115:8 arată că închinarea la idoli ne schimbă spre rău. „Ca ei sunt cei ce-i fac, toți cei ce se încred în ei.” Cei care se închină la idoli devin asemenea idolilor lor. Cei care se închină la bani devin din ce în ce mai lacomi; cei care se închină la plăcere devin din ce în ce mai înrobiți de plăcere; cei care se închină la faimă devin din ce în ce mai egocentrice. Devenim asemenea a ceea ce ne închinăm.

În același mod, cei care se închină lui Dumnezeu devin din ce în ce mai asemănători cu El. „Noi toți privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului și suntem schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului” (2 Corinteni 3:18). În închinare suntem transformați în chipul Său.

Atunci când ne închinăm, valorile noastre se schimbă. În calitate de închinători, trebuie să ne întrebăm: „Îmi transformă închinarea viața?”

“Toată lumea are un altar și fiecare altar are un tron. Deci, cum știi la ce te închini? Este simplu: urmează-ți timpul, dragostea, energia, banii și loialitatea; la capătul acestei căi vei găsi un tron și ceea ce se află pe el, sau cine, este cea mai mare valoare pentru tine; pe acest tron se află ceea ce adori.”

- Louie Giglio

Închinarea nu este doar ceva ce facem; închinarea face ceva cu noi.

⁹⁹ Adapted from Louie Giglio, *The Air I Breathe: Worship as a Way of Life*. (Sisters, OR: Multnomah Publishers, 2003).

A trăi pentru slava lui Dumnezeu implică toată viața

Închinarea ca stil de viață înseamnă că toată viața este trăită pentru gloria lui Dumnezeu. Mulți creștini își împart viața în două sfere separate: cea sacră (duminică) și cea seculară (luni-sâmbătă). Ei trăiesc ca „creștini de duminică”. Ei merg la biserică și mărturisesc credința creștină, dar închinarea de duminică nu are niciun impact asupra eticii de afaceri de luni, asupra vieții de familie de miercuri sau asupra divertismentului de sâmbătă.

Cuvântul *secular* se referă la viața în această lume. Creștinul este chemat să trăiască o viață seculară spre slava lui Dumnezeu. Creștinul este chemat să trăiască luni într-un mod care să arate impactul închinării de duminică. La sfârșitul unui serviciu de închinare, trebuie să ne întrebăm: „Ce voi face mâine pentru a pune în practică închinarea de astăzi?”. Aceasta este viața trăită spre slava lui Dumnezeu.

Ce înseamnă să trăiești pentru slava lui Dumnezeu?

A trăi pentru gloria lui Dumnezeu înseamnă că toată viața este controlată de pasiunea pentru Dumnezeu. Înseamnă să-L iubim pe Dumnezeu până la punctul în care plăcerea noastră este ceea ce Îi place Lui. O persoană a spus că a iubi pe cineva înseamnă să fii preocupat de el. „Ești îndrăgostit de persoana (sau lucrul) la care te gândești atunci când nu te gândești la nimic altceva.”

În același mod, Louie Giglio sugerează că „știm ce este suprem în sufletele noastre după ceea ce iese din gurile noastre.”¹⁰⁰ Vorbim despre ceea ce este cel mai valoros pentru noi.

Acest lucru poate părea prea simplist, dar gândiți-vă. Despre ce vorbește o persoană care iubește banii? Despre bani. Ei glorifică banii. Despre ce vorbește un fan al sportului? Despre sport. Își glorifică echipa sportivă preferată.

Înseamnă aceasta că un creștin ar trebui să vorbească despre Biblie în orice situație? Nu! Înseamnă pur și simplu că tot ceea ce vorbim trebuie să Îl glorifice pe Dumnezeu. Atunci când luăm o decizie de afaceri, s-ar putea să nu le spunem colegilor noștri: „Această decizie trebuie să-L glorifice pe Dumnezeu”, dar gloria lui Dumnezeu va afecta decizia noastră. Atunci când trebuie să ne disciplinăm copilul, s-ar putea să nu începem conversația cu „Fiule, vreau ca această palmă să Îl glorifice pe Dumnezeu”, dar ne vom întreba: „Această disciplină Îl va mulțumi pe Dumnezeu sau doar îmi descarc furia? Este acesta modul în care m-ar disciplina Tatăl meu ceresc?”

Priorități
Prietenii
Cariera **DUMNEZEU** Familia
Biserica
Divertisment

În calitate de creștini, luăm fiecare decizie în lumina slavei lui Dumnezeu. Închinarea ca stil de viață înseamnă că Dumnezeu și gloria Sa se află în centrul a tot ceea ce facem.

---

¹⁰⁰ Louie Giglio, „Psalmul 16” în Matt Redman and Friends, *Inside, Out Worship* (Ventura: Regal Books, 2005), 78.

Într-o lecție anterioară, am văzut că, în afara harului, închinarea corporativă devine legalistă, în care ne întrebăm „Cum ne închinăm într-un mod care să câștige favoarea lui Dumnezeu?”. În același mod, în afara harului, un stil de viață de închinare devine o povară legalistă, în care ne întrebăm „Ce se întâmplă dacă această decizie nu este cea mai bună cale de a-L glorifica pe Dumnezeu? Dacă o dau în bară, se va supăra Dumnezeu...?”

Spre deosebire de închinarea legalistă, închinarea în lumina harului lui Dumnezeu devine un privilegiu minunat. Închinarea corporativă în lumina harului lui Dumnezeu este o ocazie de a sărbători cine este Dumnezeu și ce a făcut El. În același mod, un stil de viață de închinare (atunci când este trăit în lumina harului lui Dumnezeu) este o oportunitate de a-L glorifica pe Dumnezeu în viața de zi cu zi.

Decizia de afaceri de luni nu este un efort lipsit de bucurie de a se supune legii lui Dumnezeu, ci o ocazie plină de bucurie de a-L glorifica pe Dumnezeu cu o etică care este în concordanță cu caracterul Său. Disciplinarea unui copil nu este un efort lipsit de bucurie pentru a evita să Îl nemulțumească pe Dumnezeu, ci o oportunitate plină de bucurie de a modela caracterul iubitor al lui Dumnezeu pentru copilul tău. Harul transformă închinarea într-un mod de viață.

Un stil de viață de închinare: un model biblic

În Romani 12:1, creștinul este chemat să se prezinte ca o jertfă vie, sfântă și plăcută lui Dumnezeu. Aceasta este închinarea noastră spirituală. Romani 12:2 arată cum va fi oferită această jertfă. Acest text este deosebit de important pentru a înțelege închinarea ca stil de viață.

După 11 capitole în care Pavel pune bazele teologice ale vieții creștine, el trece la aplicații. Din moment ce am fost îndreptățiți prin har (Romani 1-11), trebuie să trăim într-un anumit mod (Romani 12-16). Aceste capitole oferă un model pentru un stil de viață de închinare.

Aspectul negativ al unui stil de viață de închinare

Pavel începe cu o poruncă negativă: „Nu vă conformați acestui veac”. Nu trebuie să trăim în tiparele acestei lumi. Nu ne putem supune atât lumii, cât și Împărăției Cerești. Nu ne putem închina atât lui Dumnezeu, cât și spiritului acestui veac.

J.B. Philips a tradus instrucțiunile lui Pavel: „Nu lăsați lumea din jurul vostru să vă strângă în matrița ei”. Când lutul este pus într-o formă, el se fixează curând în forma matriței. Lumea vrea să îi strângă pe creștini în forma ei. Lumea vrea să ne forțeze să ne adaptăm la cerințele ei. În schimb, noi trebuie să trăim un stil de viață de închinare, să respingem influența acestei lumi.

Această tentație este deosebit de periculoasă, deoarece ne putem adapta fără să ne dăm seama în ce formă ne transformăm. Un pește care trăiește într-un mediu acvatic nu se gândește: „Aceasta este apă” - este doar lumea în care trăiește. Un vierme care se târăște în pământ nu se gândește: „Acesta este pământ” - este pur și simplu lumea în care trăiește.

Dacă nu suntem atenți, un creștin care trăiește într-o lume decăzută nu va gândi: „Aceasta este o lume decăzută” - va fi pur și simplu lumea în care trăiește.

Acesta este motivul pentru care închinarea colectivă este importantă. Scriitorul din Evrei ne-a avertizat că nu trebuie să neglijăm întâlnirea împreună. De ce? Pentru că așa îndeplinim aceste porunci:

- „Să ne apropiem cu o inimă curată, cu credință deplină...” (Evrei 10:22)
- „Să ținem fără șovăire la mărturisirea nădejzii noastre...” (Evrei 10:23)
- „Să ne îndemnăm la dragoste și la fapte bune...” (Evrei 10:24)

În închinare, ni se reamintește că nu suntem din această lume. În Babilon, separat de Templu, neputând să participe la închinarea colectivă a poporului său, Daniel se ruga de trei ori pe zi, cu ferestrele deschise spre Ierusalim (Daniel 6:10). Închinarea l-a întărit pe Daniel împotriva conformării cu lumea din Babilon. În timp ce se afla cu fața la Ierusalim, Daniel își amintea: „Nu sunt cetățean al Babilonului; sunt cetățean al Ierusalimului. Nu mă închin lui Marduk; eu Îl slujesc pe Iahve.”¹⁰¹

Un stil de viață de închinare înseamnă că refuzăm să fim înghesuiți în matricea lumii noastre. Acest lucru înseamnă mai mult decât a rezista unui set de tentații. Este mai mult decât respectarea unui set de reguli. Este mai mult decât un anumit stil vestimentar, un cod de comportament sau o anumită cultură religioasă. Este un întreg mod de a gândi și de a trăi. Înseamnă să evaluezi totul în termenii Împărăției lui Dumnezeu.

Ca și creștini, nu ne vom integra niciodată confortabil în cultura înconjurătoare. După un curs din China despre Predica de pe Munte, un student spunea: „În China este dificil să trăiești așa cum a învățat Isus”. Profesorul îi răspunse: „Nu fi surprins. În America este, de asemenea, dificil să trăiești așa cum a învățat Isus”. Indiferent de cultură, un stil de viață de închinare va intra în conflict cu spiritul acestei lumi.

Aspectul pozitiv al unui stil de viață de închinare

După porunca în sens negativ, Romani 12 continuă cu instrucțiuni pozitive: „ci fiți transformați prin înnoirea minții voastre.”

Opusul conformării la această lume nu este doar să fii diferit sau să-ți afirmi propria personalitate. Opusul conformării la această lume este să fii transformat până când cunoști voia lui Dumnezeu. Unii creștini s-au conformat la un stil de viață diferit de cel din cultura lor, dar nu au fost transformați după voia lui Dumnezeu. În schimb, ei au înlocuit cultura acestei lumi cu o anumită viziune politică, o viziune socială sau un anumit cod vestimentar. Ei nu au fost transformați prin înnoirea minții lor.

---

¹⁰¹ Parafrazat din Tim Keep, Bible Methodist Missions. Predica de la capela de la Colegiul Biblic Hobe Sound, noiembrie 2013.

J.B. Phillips a tradus: „Nu lăsa lumea din jurul tău să te strângă în matrița ei” (negativul), „ci lasă-L pe Dumnezeu să te refacă astfel, încât întreaga ta atitudine a minții să se schimbe” (pozitiv). Restul cărții Romani arată cum va arăta o minte transformată.

- Romani 12: Un credincios transformat își folosește darurile spirituale pentru a-i sluji pe alții.
- Romani 13: Un credincios transformat respectă autoritatea civilă.
- Romani 14: Un credincios transformat respectă convingerile celorlalți credincioși.

Un stil de viață de închinare este mai mult decât un comportament: închinarea transformă întregul nostru mod de gândire. Luați în considerare impactul unui stil de viață de închinare:

- Cum va arăta continentul african dacă oamenii de afaceri și politicienii creștini vor fi transformați în atitudinea lor față de bani și putere?
- Cum vor arăta bisericile din Asia dacă liderii se vor vedea pe ei înșiși ca administratori ai banilor lui Dumnezeu?
- Cum va arăta căsătoria în America dacă creștinii vor vedea infidelitatea prin ochii lui Dumnezeu, mai degrabă decât prin ochii Hollywood-ului?

Un stil de viață de închinare transformă mintea credinciosului - o minte transformată se va vedea într-o viață transformată - viețile transformate vor transforma societatea. Un stil de viață de închinare va transforma în cele din urmă lumea noastră.

Pericolele închinării: închinare fără ascultare

Profeții au avertizat împotriva închinării fără ascultare. Oamenii din vremea lui Ieremia credeau că Templul îi va proteja de Babilon. Ieremia a răspuns: „Nu vă hrăniți cu nădejdi înșelătoare, zicând: „Acesta este Templul Domnului, Templul Domnului, Templul Domnului!”” (Ieremia 7:4). În schimb:

Dacă vă veți îndrepta căile și faptele,

Dacă veți înfăptui dreptatea unii față de alții,

Dacă nu veți asupri pe străin, pe orfan și pe văduvă, dacă nu veți vărsa sânge nevinovat în locul acesta și dacă nu veți merge după alți dumnezei, spre nenorocirea voastră,

Numai așa vă voi lăsa să locuiți în locul acesta, în țara pe care am dat-o părinților voștri, din veșnicie în veșnicie (Ieremia 7:5-7).

Poporul lui Israel a crezut că poate înlocui ritualul cu ascultarea. Profeții au propovăduit că ritualul fără ascultare este lipsit de sens.

În unele tradiții, ascultarea este înlocuită cu un ritual liturgic. Elementele de închinare sunt prezente. Cântecul spun adevărul. Scriptura este citită și predicată. Rugăciunile sunt rostite. Cu toate acestea, nu există ascultare față de Cuvântul lui Dumnezeu. Viețile nu sunt schimbate. Acesta este un ritual, nu o închinare.

În unele tradiții, ascultarea este înlocuită cu un răspuns emoțional. Scopul slujbei este de a genera anumite sentimente. Muzica stârnește emoțiile. Predica duce la o invitație sau la un moment de angajament. Cu toate acestea, slujba nu este urmată de o viață de ascultare și de predare lui Dumnezeu. Aceasta este emoție, nu închinare.

Închinarea în Templu celebra legământul lui Israel cu Dumnezeu și îi amintea lui Israel de responsabilitățile sale în cadrul legământului. În biserica primară, închinarea sărbătorea noul legământ oferit prin moartea lui Isus și le amintea creștinilor de responsabilitatea lor pentru o viață sfântă. Închinarea care nu duce la ascultare este falsă.

Adevărata închinare îl transformă pe cel care se închină. De-a lungul acestui curs, am văzut că oamenii care se închină cu adevărat sunt schimbați. Scopul acestui curs nu este pur și simplu ca voi să fiți mai buni la planificarea și conducerea serviciilor de închinare, ci să deveniți un închinători care sunt transformați de închinare. Apoi, veți conduce biserica dumneavoastră într-o închinare care să transforme fiecare membru al congregației.

Concluzie: Mărturia unui pastor

Care este impactul închinării adevărate? Ascultați-l pe pastorul unei biserici spaniole.

În 1991, climatul spiritual al bisericii noastre era la cel mai scăzut nivel. Imoralitatea îi prinsese în capcană pe unii dintre membrii noștri. Când i-am disciplinat pe membrii căzuți, biserica a devenit divizată. În cele din urmă, într-un punct de ruptură spirituală și emoțională, un nou convertit a sugerat să postim și să ne rugăm toată ziua într-o duminică. Am făcut acest lucru și Dumnezeu a început să se miște printre noi.

Câteva săptămâni mai târziu, am început tabăra noastră anuală. Unele diviziuni în biserică au rămas. În timp ce evanghelistul își începea predica de miercuri seara, a simțit că Dumnezeu i-a cerut să cânte „Ce mare ești”.

În timp ce cânta acest imn măreț, slava lui Dumnezeu a coborât peste o mulțime flămândă. Unii au răspuns cu laude, alții au început să-L caute pe Dumnezeu la altar. O doamnă care fusese la rădăcina conflictului din biserică a izbucnit în lacrimi. Stând în fața a 400 de oameni, ea a mărturisit: „Sunt o femeie foarte nefericită pentru că am păcătuț împotriva lui Dumnezeu și a bisericii Sale, adăpostind în inima mea neiertare. Îi cer Domnului să mă ierte și vă rog pe voi, ca biserică, să mă iertați...”.

În timp ce aceste cuvinte au ieșit de pe buzele ei, alte persoane s-au împăcat. În acea seară, Dumnezeu a restabilit unitatea în biserica noastră. Pe măsură ce poporul lui Dumnezeu s-a smerit în rugăciune și post, iar slujitorul lui Dumnezeu a fost ascultător față de conducerea

Duhului Sfânt, am fost aduși în prezența lui Dumnezeu. Păcatul a fost mărturisit; unitatea a fost restaurată. Acesta este rezultatul unei închinări adevărate.”¹⁰²

Lecția 10. Revizuire

(1) Închinarea colectivă are loc duminica; un stil de viață de închinare are loc în viața de zi cu zi. Ambele sunt importante pentru o viziune biblică a închinării.

(2) Adevărata închinare arată ceea ce prețuim cu adevărat.

(3) Adevărata închinare schimbă ceea ce prețuim.

(4) Un stil de viață de închinare înseamnă să trăiești pentru gloria lui Dumnezeu. Aceasta înseamnă că Dumnezeu va fi centrul întregii vieți.

(5) Un model biblic pentru un stil de viață de închinare este văzut în Romani 12:2. Acesta include:

- Un aspect negativ: „Nu vă conformați acestui veac”.
- Un aspect pozitiv: „Fiți transformați prin înnoirea minții voastre.”

Lecția 10. Sarcini de lucru

(1) Scrieți o lucrare de 3-4 pagini intitulată „Teologia mea despre închinare”. Această lucrare trebuie să arate cum se bazează închinarea pe principiile Scripturii. Lucrarea trebuie să fie atât biblică, cât și practică.

(2) Pregătiți o predică despre adevărata închinare bazată pe Ioan 4:23-24.

(3) Finalizarea proiectului de curs: Scrieți un raport de o pagină pentru conducătorul clasei care să rezume ceea ce ați învățat din „Călătoria de 30 de zile de închinare”. Nu este necesar să predați jurnalul dumneavoastră.

(4) Pentru ultimul test, scrieți din memorie 1 Corinteni 10:31.

---

¹⁰² Mărturia pastorului Sidney Grant, Hope International Missions.

Anexa A

Schițe pentru planificarea serviciilor de închinare

O schiță de închinare structurată în jurul predicii		
Scopul	Activitatea de închinare	Plan săptămânal
Proclamarea adevărului	<ul style="list-style-type: none"> • Imnuri • Scriptura • Predica	
Răspunsul la adevăr	<ul style="list-style-type: none"> • Invitația • Dăruirea • Imnul de încheiere • Binecuvântarea (Scriptura)	

O schiță de închinare bazată pe Psalmul 95

Modelul biblic	Activitate de închinare	Plan săptămânal
<p>Intră cu bucurie și recunoștință</p>	<ul style="list-style-type: none"> • Chemarea la închinare • Imnuri de laudă 	
<p>Continuă cu închinarea reverențioasă</p>	<ul style="list-style-type: none"> • Imnuri de consacrare • Rugăciunea 	
<p>Ascultă vocea lui Dumnezeu</p>	<ul style="list-style-type: none"> • Citirea Scripturii • Predica 	

**O schiță de închinare bazată pe activitățile poporului lui Dumnezeu
în închinare**

Ațiuni	Activitate de închinare	Plan săptămânal
<p align="center">Poporul lui Dumnezeu se adună</p>	<p>Laudă</p> <ul style="list-style-type: none"> • Chemare la închinare • Imnuri de laudă <p>Mărturisire</p> <ul style="list-style-type: none"> • Rugăciune 	
<p align="center">Poporul lui Dumnezeu ascultă Cuvântul</p>	<ul style="list-style-type: none"> • Citirea Scripturii • Predică 	
<p align="center">Poporul lui Dumnezeu răspunde la Cuvânt</p>	<ul style="list-style-type: none"> • Cântare de răspuns • Rugăciune • Dăruire 	
<p align="center">Poporul lui Dumnezeu este trimis</p>	<ul style="list-style-type: none"> • Imn de încheiere • Bindecuvântarea (Scriptura) 	

**O schiță de închinare care arată dialogul dintre Dumnezeu și poporul Său
(Isaia 6)**

Ațiune	Activitate de închinare	Plan săptămânal
Dumnezeu Se revelează pe Sine	<ul style="list-style-type: none"> • Chemare la închinare (din Scriptură) 	
Oamenii răspunde cu laudă și mărturisire	<ul style="list-style-type: none"> • Lauda: Imnuri • Rugăciune 	
Dumnezeu vorbește poporului Său	<ul style="list-style-type: none"> • Citirea Scripturii • Predica 	
Oamenii răspunde cu angajament	<ul style="list-style-type: none"> • Imn de invitație • Dăruirea 	
Dumnezeu trimite poporul Său	<ul style="list-style-type: none"> • Binecuvântarea 	

Anexa B

Formular de evaluare a cântecului

Titlul cântecului: ¹⁰³			
	Slab	Mediu	Puternic
Este textul corect din punct de vedere doctrinar?			
Este textul fidel experienței creștine?			
Va înțelege congregația textul?			
Stilul muzicii se potrivește cu cuvintele?			
Este melodia ușor de cântat de către congregație?			

---

¹⁰³ Adapted from Constance M. Cherry, *The Worship Architect*. (Grand Rapids: Baker Academic, 2010), 202-203.

Resurse recomandate

Lecția 1

Pentru a afla mai multe despre semnificația închinării, vă rugăm să consultați următoarele resurse:

Cărți:

Jeremiah, David. *Worship*. CA: Turning Point Outreach, 1995. (See Lessons 1-2.)

Reimers, Gary. *The Glory Due His Name*. Greenville: Bob Jones University Press, 2009.

Segler, Franklin M. and Randall Bradley. *Christian Worship: Its Theology and Practice*. Nashville: B&H Publishing, 2006. (See Chapter 1.)

Resurse online:

"The Language of Worship: Seven Minute Seminary." At https://www.youtube.com/watch?v=RqDCG_-cbrg

"Sin and Worship in Romans: Seven Minute Seminary." At <https://www.youtube.com/watch?v=6RyrW3aO0UI>

Lecția 3

Pentru a studia mai multe despre închinare în Biblie, vă rugăm să consultați următoarele resurse.

Peterson, David. *Engaging with God: A Biblical Theology of Worship*. Downers Grove: InterVarsity Press, 1992.

Ross, Allen P. *Recalling the Hope of Glory: Biblical Worship from the Garden to the New Creation*. Grand Rapids: Kregel Publications, 2006.

Webber, Robert. *The Biblical Foundations of Worship*. Nashville: Star Song Publishing Group, 1993.

Lecția 5

Pentru a studia mai multe despre închinare în Biblie, vă rugăm să consultați următoarele resurse.

Segler, Franklin M. and Randall Bradley. *Christian Worship: Its Theology and Practice*. Nashville: B&H Publishing, 2006. (See Chapter 3.)

Webber, Robert. *Rediscovering the Missing Jewel: A Study in Worship Through the Centuries*. Peabody: Hendrickson Publishers, 1997.

Webber, Robert. *Twenty Centuries of Christian Worship*. Nashville: Star Song Publishing Group, 1994.

Lecția 6

Pentru a studia mai multe despre închinare în Biblie, vă rugăm să consultați următoarele resurse.

Hustad, Donald. *Jubilate II: Church Music in Worship and Renewal*. Carol Stream: Hope Publishing, 1993.

Janvier, George. *Leading the Church in Music and Worship*. Nigeria: Africa Christian Textbooks, 2003.

Lloyd-Jones, D. Martyn. *Singing to the Lord*. Wales: Bryntirion Press, 2003.

Wolf, Garen. *Church Music Matters*. Salem: Schmul Publishing, 2005.

Lecția 7

Pentru a studia mai multe despre închinare în Biblie, vă rugăm să consultați următoarele resurse.

Bounds, E. M. *Power through Prayer*. (Many editions are available.)

Drury, Keith. *The Wonder of Worship: Why We Worship the Way We Do*. Fishers: Wesleyan Publishing House, 2002.

Duewel, Wesley. *Mighty Prevailing Prayer*. Grand Rapids: Zondervan, 2013.

Murray, Andrew. *With Christ in the School of Prayer*. (Many editions are available.)

Lecția 9

Stauffer, S. Anita, ed. "The Nairobi Statement on Worship and Culture," in *Christian Worship: Unity in Cultural Diversity*. Geneva: Lutheran World Federation, 1996.

Witvliet, John D. "An Open and Discerning Approach to Culture." Video lecture. At <http://worship.calvin.edu/resources/resource-library/an-open-and-discerning-approach-toculture>

Registrul realizării sarcinilor

Numele și prenumele studentului _____

Bifați în spațiul corespunzător când fiecare sarcină a fost finalizată. Testele sunt considerate „complete” atunci când studentul obține un scor de 70% sau mai mare. Toate sarcinile trebuie finalizate cu succes pentru a primi un certificat de la Shepherds Global Classroom.

Lecția	Test	Sarcini		
1				
2				
3				
4				
5				
6				
7				
8				
9				
10				

Cererea pentru un certificat de absolvire de la Shepherds Global Classroom poate fi completată pe pagina noastră web la www.shepherdsglobal.org. Certificatele vor fi transmise în format digital de către președintele SGC instructorilor și facilitatorilor care completează cererea în numele studenților lor.